

paulo
Coelho

journalul
unui mag

HUMANITAS

Jurnalul unui mag

de Paulo Coelho

*Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii.
Zis-a lor: Sunt de ajuns. (Luca XXII, 38)*

Jurnalul unui mag
(Pelerin spre Compostella)

Paulo Coelho s-a născut la Rio de Janeiro, în Brazilia, în august 1947. A început studii de drept, dar le-abandonat în 1970 pentru a călători prin lume. La revenirea în Brazilia, a devenit compozitor de muzici populare, mai ales pentru celebrul cântăreț Raul Seixas. Paulo Coelho a lucrat și ca ziarist specializat în muzica braziliană. A lucrat la Polygram și CBS până în 1980, când s-a decis să-și reia călătoriile.

Prima lui carte, *Pelerinul spre Compostella*, publicată în Brazilia în 1987, povestește experiența călătoriei sale de 830 km pe jos pe faimosul drum spre Santiago, itinerar străvechi urmat de pelerini pe drumul Sfântului Iacob de la Compostella.

Alchimistul a fost publicată în 1988 în Brazilia, și a devenit, puțin câte puțin, una dintre cele mai bine vândute cărți ale tuturor timpurilor în America de Sud. Publicată în 45 de țări și în 34 de limbi, *Alchimistul* s-a vândut în peste 10 milioane de exemplare în lume.

Pe malul râului Piedra șezum și plânsem, publicată în 1994, este tradusă în 23 de limbi.

Paulo Coelho a mai publicat **Brida**, **Valkiriile**, **Maktub** și **Al cincilea munte**.

Acum zece ani, intram într-o căsuță mică la Saint-Jean-Pied-de-Port, convins că-mi pierdeam timpul degeaba. Pe vremea aceea, căutarea mea spirituală era legată de ideea că existau secrete, drumuri misterioase, oameni capabili să înțeleagă și să controleze lucruri interzise majorității muritorilor. De aceea, a străbate “drumul oamenilor obișnuiți” mi se părea un proiect lipsit de interes.

O parte din generația mea – inclusiv eu - se lăsase fascinată de secte, societăți secrete și de părerea că ceea ce este dificil și complicat ne duce totdeauna la înțelegerea misterului vieții. În 1974, a trebuit să plătesc asta foarte scump. Totuși, după ce frica a trecut, o fascinație a ocultului s-a instalat în viața mea. De aceea, când maestrul meu mi-a vorbit de drumul Sfântului Iacob, am găsit ideea acestui pelerinaj obositoare și inutilă. Am ajuns chiar să iau în considerare posibilitatea de a părăsi RAM-ul, o confrerie mică și fără importanță, bazată pe transmiterea pe cale orală a limbajului simbolic (inițieri transmise de la maestru la discipol).¹

Când, în final, împrejurările m-au făcut să înțeleg ce-mi cerea maestrul meu, am hotărât că o voi face în felul meu. La începutul pelerinajului, încercam să fac din Petrus vrăjitorul Don Juan, personaj la care recurge Carlos Castañeda pentru a explica contactul său cu extraordinarul. Credeam că, cu puțină imaginație, aș putea face experiența parcurgerii drumului Sfântului Iacob una agreabilă și că aș putea înlocui revelatul prin ocult, simplul prin complex, și luminosul prin misterios.

Dar Petrus a rezistat de fiecare dată când am încercat să-l transform în erou. Acest fapt a făcut relația dintre noi foarte dificilă, și, în final, ne-am despărțit, simțind și unul și altul că această intimitate nu ne-a dus nicăieri.

La multă vreme după această despărțire, am înțeles ce-mi adusese de fapt experiența aceasta. Astăzi, această înțelegere este tot ce am mai de preț: extraordinarul se găsește pe calea oamenilor obișnuiți. Ea îmi permite să înfrunt toate riscurile pentru a merge până la capătul lucrurilor în care cred. Ea mi-a dat curajul să scriu prima mea carte, ‘Pelerin spre Compostella’ (Jurnalul unui mag). Ea mi-a dat forța să lupt pentru carte, chiar dacă mi se spunea că este imposibil pentru un brazilian să trăiască din literatură. Ea m-a ajutat să găsesc demnitate și perseverență în Lupta cea Bună în care trebuie să mă înfrunt în fiecare zi pe mine însumi, dacă vreau să continui să parcurg ‘drumul oamenilor obișnuiți’.

Nu l-am mai văzut niciodată pe ghidul meu. Când cartea a fost publicată în Brazilia, am încercat să-l contactez, dar nu mi-a răspuns. Când a apărut traducerea în engleză, eram mulțumit la gândul că va putea în sfârșit să citească versiunea mea referitoare la ceea ce trăisem împreună. Am încercat din nou să-l găsesc, dar își schimbase numărul de telefon.

Zece ani mai târziu, ‘Pelerin spre Compostella’ (Jurnalul unui mag) este tipărită în țara unde am întreprins călătoria. Pe pământ francez l-am întâlnit pe Petrus pentru prima oară. Sper să-l întâlnesc într-o bună zi, pentru a-i putea spune: ‘Mulțumesc, îți dedic această carte’.

PAULO COELHO

¹ RAM (Regnus Agnus Mundi) este un ordin străvechi de origine catolică, fondat în 1492, care studiază limbajul simbolic printr-un sistem oral de învățături. De fapt, maestru și discipol sunt de fapt mai mult denumiri folosite pentru a organiza ucenicia, care se face prin ducerea la îndeplinire de însărcinări, în care fiecare persoană își caută propriul răspuns. Ordinul nu are sediu, nu posedă vreo învățătură ocultă, și principiul său de bază este că poți învăța doar dacă pășești înainte.

PROLOG

“Și fie ca, înaintea Feței secrete a lui RAM, să atingi cu mâinile tale Cuvântul vieții, și să primești o asemenea forță, încât să devii mărturisitorul lui până la sfârșitul Pământului.”

Maestrul a ridicat noua mea sabie, fără s-o scoată din teacă. Flăcările au tremurat în foc, semn favorabil care arăta că ritualul trebuie să continue. Atunci, m-am aplecat, și cu mâinile goale am început să sap pământul din fața mea.

Era noaptea de 2 ianuarie 1986, și ne aflam pe vârful unui munte din Serra do Mar, aproape de formațiunea numită Acele Negre. În afară de Maestrul meu și de mine, se mai aflau acolo soția mea, unul dintre discipolii mei, un ghid local și un reprezentant al mării confrerii care reunește toate ordinele ezoterice din lumea întreagă, cunoscută sub numele de Tradiție. Toți cinci – inclusiv ghidul, care fusese prevenit în legătură cu ce avea să se întâmple, participau la consacrarea mea ca Maestru al ordinului RAM, o veche confrerie creștină fondată în 1492.

Săpasem în pământ o groapă nu prea adâncă, dar mare. Cu multă solemnitate, am lovit pământul pronunțând cuvintele rituale. Atunci, soția mea s-a apropiat. Mi-a dat sabia de care mă servisem timp de mai bine de 10 ani și care fusese sprijinul meu în tot acest timp. Am depus sabia în groapă, am acoperit-o apoi cu pământ și am nivelat solul. În timp ce eu realizam aceste gesturi, retrăiam amintirea încercărilor pe care le trecusem, lucrurilor pe care le învățasem, și fenomenelor pe care eram în stare să le provoc, prin simplul fapt că purtam cu mine această sabie atât de veche, marea mea prietenă. Acum, pământul avea să o devoreze, metalul lamei sale și lemnul mânerului aveau să hrănească din nou locul din care-și trăsesese atâta putere.

Maestrul se apropie și puse noua mea sabie în fața mea, chiar pe locul unde o îngropasem pe cea veche. Apoi, toți și-au depărtat brațele și Maestrul a făcut ca în jurul nostru să se formeze o lumină ciudată, care nu lumina, dar care era vizibilă și dădea siluetele o culoare diferită de galbenul pe care-l proiecta focul. Trăgându-și din teacă propria sa sabie, el mi-a atins umerii și capul, spunând:

“Prin puterea și dragostea ordinului RAM, te numesc Maestru și cavaler al Ordinului, astăzi și pentru toate zilele care-ți rămân de trăit. R de la Rigoare, A de la drAgoște, M de la coMpasione; R de la *Regnum*, A de la *Agnus*, M de la *Mundi*. Când vei avea sabia ta, fă în așa fel ca ea să nu rămână prea multă vreme în teacă, pentru că ar putea rugini. Dar când va ieși din teacă, fă ca ea să nu se întoarcă niciodată în ea fără să fi împlinit ceva bun, sau să fi deschis o cale”.

Cu vârful sabiei sale, m-a înțepat ușor pe cap. Nu mai trebuia să tac. Nu mai era necesar să ascund lucrurile de care eram capabil, nici să ascund miracolele pe care învățasem să le realizez pe calea Tradiției. Începând din acel moment, eram unul dintre frați.

Am întins mâna să-mi apuc noua sabie, făcută din oțel nealterabil și dintr-un lemn care nu putrezește, cu mânerul negru și roșu și cu teaca neagră. Dar în momentul în care mâinile mele au atins teaca și mă pregăteam să trag sabia spre mine, Maestrul a făcut un pas înainte și m-a călcat pe degete cu o asemenea violență încât am urlat de durere și am lăsat din mâini sabia.

L-am privit fără să înțeleg. Lumina stranie dispăruse și flăcările dădeau feței sale un aspect fantasmagoric.

M-a privit cu răceală, a chemat-o pe soția mea și i-a dat sabia cea nouă. Apoi s-a întors spre mine, pronunțând aceste cuvinte:

“Îndepărtează-ți mâna care-și bate joc de tine! Pentru că această cale a tradiției nu este drumul câtorva aleși, ci drumul tuturor oamenilor! Și puterea pe care crezi că o ai nu are nici o valoare, pentru că nu este o putere care să se împartă cu ceilalți oameni! Ar fi trebuit să refuzi sabia. Atunci, ea ți-ar fi fost dată pentru că inima ta era curată. Dar, așa cum mă temeam, în momentul sublim, ai alunecat și ai căzut. Din cauza avidității tale, trebuie să pornești din nou în căutarea sabiei tale. Din cauza semeției tale, va trebui să o cauți printre oamenii simpli. Și din cauza fascinației pe care o simți pentru miracole, va trebui să lupți mult pentru a regăsi ceea ce era pe cale să-ți fie acordat cu atâta generozitate.”

A fost ca și cum lumea s-ar fi evaporat de sub picioarele mele. Rămăsei în genunchi, fără voce, cu mintea golită. Acum că-mi îngropasem vechea sabie, n-o mai puteam lua înapoi. Și fiindcă cea nouă nu-mi fusese încredințată, mă aflam din nou în situația unui începător, fără putere și fără apărare. În ziua supremei mele consacrări celeste, violența Maestrului meu, strivindu-mi degetele, mă arunca înapoi în lumea Urii și a Pământului.

Călăuza a stins focul și soția mea, venind spre mine, m-a ajutat să mă ridic. Ea era acum păstrătoarea sabiei mele; eu, potrivit regulilor Tradiției, nu o puteam atinge niciodată fără permisiunea Maestrului meu. Am coborât prin pădure în tăcere, urmând lanterna călăuzei, și am ajuns în cele din urmă la un mic drum de țară unde erau parcate mașinile.

Nimeni nu și-a luat rămas bun de la mine. Soția mea a pus sabia în portbagajul mașinii și a pornit motorul. Am rămas tăcuți un moment prelung, în timp ce ea conducea încet pentru a evita gropile și denivelările de pe drum.

“Nu-ți face griji, a spus ea pentru a-mi reda puțin curaj. Sunt sigură că o vei regăsi.”

Am întrebat-o ce i-a explicat Maestrul.

“Trei lucruri. În primul rând, că ar fi trebuit să aducă un veșmânt mai călduros, fiindcă acolo sus era mult mai frig decât s-ar fi gândit. În al doilea rând, că nimic din toate acestea nu l-a surprins, și că asta li se întâmplase deja adesea multora care au ajuns acolo unde ești tu. Și în al treilea rând, că sabia ta te va aștepta într-un punct al drumului pe care va trebui să-l parcurgi. Nu știu nici data nici ora. El mi-a vorbit doar de locul unde trebuie să o ascund pentru ca tu să o găsești.

- Și care este acest drum? am întrebat nervos.

- A, asta nu mi-a explicat prea bine. A spus doar că trebuie să cauți pe harta Spaniei, un vechi drum medieval cunoscut sub numele de straniul drum al Sfântului Iacob.”

SOSIREA

Vameșul a privit îndelung sabia pe care soția mea o purta cu ea și ne-a întrebat ce aveam de gând să facem cu ea. I-am răspuns că va fi expertizată de unul din prietenii noștri înainte de a o pune în vânzare. Minciuna a avut succes; vameșul ne-a dat un atestat care arăta că am intrat cu sabia prin aeroportul din Bajadas, și ne-a spus că, dacă vor apare probleme la scoaterea ei din țară, va fi suficient să prezentăm acest document la vamă.

Ne-am prezentat apoi la ghișeul de închirieri pentru a confirma rezervarea a două mașini. Ne-am luat chitanțele și ne-am dus să mâncăm ceva la restaurantul aeroportului, înainte de a ne despărți.

Pretrecusem o noapte de insomnie în avion – și de teamă de avion și de frica de ceea ce avea să se întâmple – dar, în ciuda acestui fapt, eram agitat și extrem de treaz.

“Nu-ți fă probleme, mi-a repetat ea pentru a n-a oară. Trebuie să te ajungi în Franța, la Saint-Jean-Pied-de-Port, și s-o cauți pe doamna Savin. Ea te va pune în contact cu cineva care te va conduce pe drumul Sfântului Iacob.

- Și tu? Am întrebat, de asemenea, pentru a nu știu câta oară, cunoscând deja răspunsul.
- Mă duc acolo unde trebuie să mă duc, pentru a duce ceea ce mi-a fost încredințat. Apoi voi rămâne la Madrid câteva zile și mă întorc în Brazilia. Sunt în stare să administrez afacerile la fel de bine ca și tine.
- Asta știu”, am răspuns, nedorind să abordez problema.
- Eram foarte preocupat de afacerile pe care le lăsasem în Brazilia. Aflasem esențialul despre drumul Sfântului Iacob în două săptămâni după incidentul din Acele negre, dar mi-au trebuit aproape șapte luni pentru a mă decide să las totul și să fac călătoria. În cele din urmă, într-o dimineață, soția mea mi-a spus că ziua se apropia, și că dacă nu luam o decizie, va trebui să renunț pentru totdeauna la calea frăției și la ordinul RAM. Am încercat să-i demonstrez că maestrul îmi încredințase o sarcină imposibilă, pentru că nu mă puteam elibera pur și simplu de responsabilitatea activității mele cotidiene. Ea râse și răspunse că asta nu era o scuză bună, căci, în cursul acestor șapte luni, nu făcusem mare lucru, în afară de a petrece zile și nopți întrebându-mă dacă trebuia sau nu să întreprind călătoria. Și, cu toată naturalețea din lume, îmi întinse două bilete pe care figura data zborului.

“De ce ai luat această hotărâre, acum că am ajuns aici? am întrebat-o în cafeneaua aeroportului. Nu știu dacă e bine să las pe altcineva să ia hotărârea de a porni în căutarea sabiei mele.”

Soția mea mi-a răspuns că, dacă era vorba să reîncepem să vorbim tâmpenii, era mai bine să ne despărțim imediat.

“Tu n-ai permite niciodată ca cea mai mică hotărâre din viața ta să vină din partea altcuiva. Să mergem, se face târziu.”

Și-a luat bagajele și s-a îndreptat spre agenție. Nu m-am mișcat. Am rămas pe scaun, observând cu câtă grijă îmi purta sabia, care în fiecare clipă amenința să-i alunece de sub braț.

La jumătatea drumului, s-a oprit; s-a întors lângă masa la care mă găseam, mi-a dat un sărut zgomotos pe gură și m-a privit îndelung fără să spună nimic. Deodată, am înțeles

că eram în Spania, și că nu mă puteam întoarce înapoi. Aveam oribila certitudine că riscul de a eșua era mare, dar făcusem primul pas. Am sărutat-o atunci drăgăstos, cu toată dragostea pe care o simțeam în acel moment, și în timp ce o țineam în brațe, m-am rugat la toate lucrurile și la toți cei în care credeam, implorându-i să-mi dea puterea de a reveni cu sabia.

“Frumoasă sabie, ai remarcat? A comentat o voce feminină de la masa de alături după plecarea soției mele.

- Nu te agita, a răspuns o voce bărbătească. Îți voi cumpăra una exact la fel. În magazinele pentru turiști de aici, din Spania, se găsesc cu sutele.”

După o oră de condus, am început să resimt oboseala acumulată în noaptea trecută. Iar căldura lunii august era atât de puternică încât, chiar și pe un drum mai puțin aglomerat, mașina dădea semne de supraîncălzire. Am hotărât să mă opresc puțin într-un mic oraș marcat pe hărțile rutiere ca loc istoric. În timp ce urcam panta abruptă care ducea într-acolo, am rememorat încă o dată tot ce aflasem despre drumul Sfântului Iacob.

În tradiția musulmană, fiecare credincios trebuie ca măcar o dată în viață, să facă pelerinajul la Mecca. Asemănător, primul mileniu de creștinism a cunoscut trei drumuri sfinte, care îi aduceau o serie de binecuvântări și de iertări oricui parcurgea unul dintre ele. Primul ducea către mormântul Sfântului Petru, la Roma. Simbolul său era o cruce. Cei care-l parcurgeau erau numiți “romite” sau “romiți”. Al doilea ducea către Sfântul Mormânt al lui Christos, la Ierusalim, și cei care-l urmau erau numiți “palmieri”, pentru că simbolul său erau care-l întâmpinaseră pe Christos când intrase în oraș. În sfârșit, exista un al treilea drum, un drum care ducea spre moaștele apostolului Iacob, îngropate într-un loc din peninsula iberică, unde, într-o seară, un păstor văzuse steaua strălucind deasupra unui câmp. Conform legendei, sfântul Iacob și Sfânta Fecioară însăși trecuseră pe acolo după moartea lui Christos, purtând cuvântul Evangheliei și îndemnând populația să se convertească. Locul a primit numele de Compostella – câmpul stelei – și curând aici se înalță un oraș care avea să atragă călători din toată creștinătatea. Celor care parcurgeau acest al treilea drum sfânt, li se dădu numele de “pelerini”, și-și luară drept simbol o scoică.

Încă din epoca sa de aur, în secolul XIV, mai mult de un milion de persoane, venite din toată Europa parcurgeau în fiecare an această “Cale Lactee” (care-și datorează numele faptului că noaptea, pelerinii se orientau după această constelație). Și în zilele noastre, mistici, călugări și căutători fac pe jos cei șapte sute de kilometri care separă orașul francez Saint-Jean-Pied-de-Pont de catedrala Sfântului Iacob din Compostella, în Spania.¹

Grație preotului francez Aymeri Picaud, care a făcut pelerinajul la Compostella în 1123, drumul parcurs astăzi de pelerini este identic cu drumul parcurs, în Evul Mediu, de Carol cel Mare, Francisc de Assisi, Izabela de Castilia, și, mai recent, de papa Ioan al XXIII-lea – printre atâția alții. Picaud a scris cinci cărți descriind experiența sa, care au fost prezentate drept opera papei Calist II – adept al Sfântului Iacob -, și cunoscute mai târziu sub denumirea de *Codex Calixtinus*. În cartea a V-a a *Codexului Calixtinus, Liber Sancti Jacobi*, Picaud enumeră reperele naturale, fântânile, casele de oaspeți, adăposturile și orașele care se găsesc de-a lungul drumului. Pe baza comentariului lui Picaud, o

¹ Drumul Sfântului Iacob de pe teritoriul francez se compune din mai multe drumuri, care se întâlnesc în orașul spaniol Puente La Reina. Orașelul Saint-Jean-Pied-de-Port este situat pe unul dintre aceste drumuri, care nu este singurul, și nici cel mai important.

societate – “Prietenii Sfântului Iacob” (*São Tiago* se traduce prin *Saint Jacques* în franceză, *James* în engleză, *Giacomo* în italiană, *Iacob* în latină) – s-a angajat să păstreze până în zilele noastre aceste semne naturale și să îndrume pelerinii.

Către secolul XII, națiunea spaniolă a început să profite de mistica Sfântului Iacob în lupta sa contra maorilor care invadaseră peninsula. Mai multe ordine militare s-au dezvoltat de-a lungul Drumului, iar rămășițele apostolului au devenit un important imbold spiritual în combaterea musulmanilor, care afirmă că au de partea lor brațul lui Mahomed. Dar o dată terminată *Reconquista*, ordinele militare deveniseră atât de puternice încât erau o amenințare pentru Stat, ceea ce i-a obligat pe Regii Catolici să intervină pentru a evita ridicarea acestor ordine împotriva nobilimii. Drumul căzu atunci puțin câte puțin în uitare, și, dacă n-ar fi fost câteva manifestări artistice sporadice – precum *Calea Lactee* de Buñuel, sau *Caminante*, de Joan Manuel Serrat - , nimeni astăzi nu și-ar aminti că pe aici au trecut mii de oameni, care, mai târziu, aveau să populeze Lumea Nouă.

Satul unde am ajuns cu mașina era cu desăvârșire pustiu. După ce căutasem îndelung, am găsit o mică țâșnitoare montată într-o veche clădire în stil medieval. Proprietarul – care nu-și lua ochii de la serialul să de la televizor – m-a atenționat că era ora siestei și că eram nebun să călătoresc pe o asemenea căldură.

Am comandat o băutură răcoritoare, tentat să mă uit puțin la televizor, dar nu reușeam să mă concentrez la nimic. Mă gândeam doar că peste două zile voi retrăi, în plin secol XX, ceva din marea aventură umană care-l adusese pe Ulise înapoi de la Tria, însoțise pe don Quichotte în La Mancha, îi dusese pe Dante și Orfeu în Infern și pe Crstofor Columb până în America: aventura călătoriei spre Necunoscut.

Când m-am întors să-mi iau mașina, eram puțin mai calm. Chiar dacă nu-mi voi găsi sabia, pelerinajul pe drumul Sfântului Iacob îmi va permite în cele din urmă să mă descopăr pe mine însumi.

SAINT-JEAN-PIED-DE-PORT

Niște personaje mascate și o fanfară - toți îmbrăcați în roșu, verde și alb, culorile Țării Bascilor - defilau pe strada principală din Saint-Jean-Pied-de-Port. Era duminică, petrecusem două zile la volanul mașinii, și nu mai puteam pierde nici un minut în plus, fie chiar și pentru a asista la această sărbătoare. Mi-am croit drum prin mulțime, am auzit câteva insulte în franceză, dar în cele din urmă am ajuns în sfârșit la fortificațiile care constituie partea cea mai veche a orașului, unde trebuia s-o găsec pe doamna Savin. Chiar și în acest colț din Pirinei, era cald în timpul zilei, și am ieșit din mașină ud de transpirație.

Am bătut la poartă. Am bătut din nou, dar degeaba. O a treia oară. Doar tăcerea mi-a răspuns. M-am așezat pe zid, neliniștit. Soția mea îmi spusese că trebuia să fiu acolo exact în acea zi, dar nimeni nu reacționa la apelurile mele. Poate că doamna Savin a ieșit să vadă defilarea, m-am gândit; dar era la fel de posibil să fi sosit prea târziu și ca ea să fi decis să nu mă primească. Drumul Sfântului Iacob se termina înainte să fi început.

Deodată, poarta s-a deschis, și o copilă a sărit pe stradă. M-am ridicat și eu cu un salt, și într-o franceză stălcită, am întrebat de doamna Savin. Micuța s-a pornit pe răs și mi-a făcut semn spre interior. Doar atunci mi-am înțeles greșeala: poarta dădea într-un imens patio, în jurul căruia se găseau vechi case medievale bordate de balcoane. Mi se lăsase poarta deschisă, iar eu nici nu îndrăznisem să ating clanța.

Am intrat fugind și m-am îndreptat spre casa pe care mi-o indicase micuța. În interior, o femeie solidă având o anumită vârstă vocifera în bască, adresându-se unui băiat slab, cu ochii căprui și triști. Am așteptat ca cearta să se termine, când bătrâna l-a trimis pe băiat la bucătărie cu un val de înjurături. Abia atunci s-a întors spre mine, fără ca măcar să mă întrebe ce voiam, m-a condus - când grijulie, când dându-mi câte un brânci - la etajul al doilea al căsuței. O singură cameră era descuiată, un birou îngropat sub cărți, obiecte, statuete ale Sfântului Iacob și suveniruri de pe Drum. Dumneaei a luat o carte din bibliotecă și s-a dus să se așeze îndărătul singurei mese din cameră, lăsându-mă în picioare.

"Trebuie că sunteți un alt pelerin al Sfântului Iacob, a spus ea fără ocol. Trebuie să vă scriu numele în registrul cu cei care parcurg Drumul."

I-am dat numele, și a vrut să știe dacă am adus cochilii. Așa erau numite scoicile mari depuse pe mormântul apostolului ca simbol al pelerinajului, și care permiteau pelerinilor să se recunoască între ei¹. Înainte de a veni în Spania, mă dusesem în Brazilia într-un loc de pelerinaj, Aparecida do Norte. Cumpărasem de acolo o imagine a Sfintei Fecioare din Aparecida montată pe trei cochilii. Am scos-o din bagaj și i-am întins-o doamnei Savin.

"Drăguț, dar nu cine știe ce practic - a obiectat ea, înapoindu-mi cochiliile. S-ar putea sparge pe drum.

- Nu se vor sparge. Și le voi duce pe mormântul apostolului."

Doamna Savin nu părea să aibă prea mult timp pentru mine. Mi-a dat un carnetel care trebuia să-mi faciliteze găzduirea în mănăstirile de pe Drum, a lipit pe el un timbru din Saint-Jean-Pied-de-Port care să indice unde întreprinsesem călătoria, și a spus că pot pleca având binecuvântarea Celui de Sus.

"Dar unde mi-este ghidul? am întrebat.

¹ Singura urmă pe care drumul Sfântului Iacob a lăsat-o în cultura franceză e legată tocmai de ceea ce constituie mândria acestui ținut, gastronomia: cochiliile Sfântului Iacob.

- Care ghid? A replicat ea, puțin mirată, dar cu o lucire în privire.

Am înțeles că uitasem un lucru capital. Grăbit să ajung și să fiu primit, nu spusesem Cuvântul străvechi, semn de recunoaștere pentru cei care fac parte sau au făcut parte din ordinele Tradiției. Mi-am corectat imediat greșeala, și am pronunțat Cuvântul. Doamna Savin mi-a smuls din mâini carnetul, pe care mi l-a înapoiat câteva minute mai târziu.

"Nu veți avea nevoie de el", a spus ea în timp ce ridică un maldăr de ziare vechi de pe o cutie de carton. "Drumul și odihna dumneavoastră depind de deciziile ghidului."

Doamna Savin a scos din cutie o pălărie și o mantie. Arătau ca niște haine vechi, dar erau foarte bine conservate. Mi-a cerut să rămân în picioare în mijlocul camerei, și ea a început să se roage în tăcere. Apoi, mi-a pus mantia pe umeri și pălăria pe cap. Am remarcat faptul că, atât pe pălărie cât și pe epoleții mantiei, erau brodate cochilii. Fără a se opri din rugăciune, bătrâna doamnă a apucat un baston dintr-un colț al biroului și mi l-a pus în mâna dreaptă. De bastonul lung de pelerin era agățată o mică ploscă pentru apă. Mă aflam acolo, îmbrăcat în bermude de jeans și cu un tricou cu inscripția "*I love NY*", având deasupra pe costumul medieval al pelerinilor spre Compostella.

Bătrâna doamnă s-a apropiat de mine. Într-un fel de transă, cu mâinile așezate pe capul meu, a spus:

"Fie ca apostolul Iacob să te însoțească și să-ți arate singurul lucru pe care trebuie să-l descoperi nu merge nici prea repede, nici prea încet, ci întotdeauna respectând legile și nevoile Drumului; ascultă de cel care te va călăuzi, chiar și atunci când îți va porunci să ucizi, să insulti sau să faci o faptă necugetată. Trebuie să-i juri ascultare deplină ghidului tău."

Am jurat.

"Spiritul străvechilor pelerini ai Tradiției să te însoțească în călătoria ta. Pălăria te protejează de soare și de gânduri rele; mantia te protejează de ploaie și de gânduri rele; bastonul te protejează de dușmani și de fapte rele. Fie ca binecuvântarea Celui de Sus, a Sfântului Iacob și a Fecioarei Maria să te însoțească în toate nopțile și în toate zilele. Amin."

Apoi și-a reluat comportamentul obișnuit: a adunat în grabă hainele, și cu oarecare proastă dispoziție, le-a pus înapoi în cutie, a pus la loc bastonul și plosca în colțul camerei, și, după ce m-a învățat parolele, mi-a cerut să plec rapid, pentru că ghidul meu mă aștepta la unul-doi kilometri de Saint-Jean-Pied-de-Port.

"Detestă fanfara, mi-a declarat ea. Dar chiar și la doi kilometri distanță, trebuie că o aude: Pirineii sunt o excelentă cutie de rezonanță."

Fără vreun alt comentariu, a coborât și s-a întors în bucătărie să-l mai chinuiască puțin pe băiatul cu ochi triști. La ieșire, am întrebat-o ce să fac cu mașina, și ea m-a sfătuit să-i las ei cheile, căci va veni cineva după ea. M-am dus să-mi iau din portbagaj micul rucsac albastru, la care era atașat un sac de dormit. Am pus în buzunarul cel mai ferit imaginea Sfintei Fecioare din Aparecida și cochiliile, l-am pus în spate și m-a întors să-i dau doamnei Savin cheile mașinii.

"Ieșiți din oraș urmând această stradă până la poarta de la capătul fortificațiilor. Și când o să ajungeți la Sfântul Iacob de la Compostella, spuneți pentru mine un *Ave Maria*. Am străbătut foarte des acest drum. Acum, mă mulțumesc să citesc în ochii pelerinilor febra pe care o simt încă, dar pe care n-o mai pot trăi deplin din cauza vârstei. Spuneți-i asta Sfântului Iacob. Și mai spuneți-i că odată, îl voi întâlni pe un alt drum, mai direct și mai puțin obositor."

Am părăsit orașelul traversând fortificația prin Poarta Spaniei. Era altădată drumul preferat al invadatorilor romani și pe aici au trecut și armatele lui Carol cel Mare și ale lui Napoleon. Am mers în tăcere, auzind fanfara în depărtare, și deodată, printre ruinele unui sat din apropiere de Saint-Jean, m-a cuprins o emoție intensă și ochii mi s-au umplut de lacrimi: acolo, printre acele ruine, am realizat pentru întâia oară că picioarele mele călcau pe ciudatul drum al Sfântului Iacob.

În jurul văii, Pirineii, colorați de muzică și de soarele dimineții, îmi dădeau senzația unui fenomen primitiv, uitat de specia umană și pe care nu reușeam în nici un fel să-l identific. Cu toate acestea, era o senzație stranie și puternică, și m-am hotărât să grăbesc pasul și să ajung cât mai repede posibil la locul unde-mi spusese doamna Savin că mă va aștepta ghidul meu. Din mers, mi-am scos tricoul și l-am pus în rucsac. Bretelele începură să-mi chinuie umerii goi; în schimb, bătrânii mei teniși erau atât de potriviți pe picioarele mele, că nu resimțeam nici un inconfort. După vreo patruzeci de minute, într-o curbă care ocolea o stâncă gigantică, am ajuns la vechile puțuri abandonate. Așezat pe pământ, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul negru și aspect de țigan, căuta ceva în rucsac.

"Salut", am rostit în spaniolă, cu timiditatea care mă caracterizează de fiecare dată când întâlnesc un necunoscut. "Trebuie că mă așteptai. Mă numesc Paulo."

Bărbatul s-a oprit din cotrobăitul prin rucsac și m-a măsurat de sus până jos. Privirea îi era rece, și n-a părut surprins de sosirea mea. Și eu aveam vaga senzație că-l cunoșteam.

"da, te așteptam, dar nu știam că aveam să te întâlnesc atât de repede. Ce vrei?"

Puțin descumpănit de întrebare, am răspuns că eu eram acela pe care îl va călăuzi pe Calea Lactee, în căutarea sabiei.

"Nu merită osteneala, a spus bărbatul. Dacă vrei, pot s-o găsec eu în locul tău. Dar hotărăște-te pe loc."

Găseam conversația din ce în ce mai ciudată. Totuși, cum jurasem supunere totală, m-am pregătit să-i răspund. Dacă ar putea găsi sabia în locul meu, m-ar face să câștig enorm de mult timp, și eu aș putea să mă întorc rapid în Brazilia, la ai mei și la afacerile mele care nu-mi ieșeau din minte. Ar fi putut fi și un vicleșug, dar nu putea fi nimic rău în a-i da un răspuns.

Am decis să accept. Și deodată, în spatele meu, am auzit o voce spunând în spaniolă, cu un accent foarte puternic:

"Nu e nevoie să urci muntele ca să știi dacă e înalt."

Era parola. M-am întors și am văzut un om de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu bermude kaki și o cămașă albă udă de transpirație, care-l privea fix pe țigan. Avea părul cărunt și piele arsă de soare. În graba mea, uitasem regulile de protecție cele mai elementare, și mă aruncasem trup și suflet în brațele primului necunoscut întâlnit.

"Vaporul e mai în siguranță când se află în port; dar nu pentru asta au fost construite vapoarele", am dat răspunsul la parolă. Bărbatul însă nu-și lua ochii de la țigan, și țiganul nu-și lua ochii de la el. S-au observat așa, fără teamă și fără aroganță vreme de câteva minute. Până când țiganul a aruncat jos rucsacul cu un surâs disprețuitor, și a luat-o în direcția lui Saint-Jean-Pied-de-Port.

"Mă cheamă Petrus¹", a spus noul venit, când țiganul a dispărut după stânca imensă pe care o ocolisem câteva minute mai devreme.

¹ De fapt, Petrus mi-a împărțit prenumele său adevărat. Dar, pentru a-i proteja viața particulară, i-am modificat numele, ca și pe cele ale altor personaje de pe drumul Sfântului Iacob.

"Data viitoare să fii mai atent."

Era o nuanță de simpatie în vocea lui, pe care nu le aflasem la țigan, și nici chiar la doamna Savin. Și-a ridicat rucsacul, pe spatele căruia era reprezentată o cochilie. A scos de acolo o sticlă de vin, a băut un gât și mi-a întins-o. După ce am băut, l-am întrebat cine era țiganul.

"Drumul ăsta e un drum de graniță foarte frecventat de contrabandiști și de teroriștii refugiați din partea spaniolă a Țării Bascilor, mi-a explicat Petrus. Poliția nu vine pe aici aproape niciodată.

- Țsta nu e un răspuns. V-ați privit unul pe altul ca două vechi cunoștințe. Și am avut impresia că și eu îl cunosc, de aceea am fost atât de îndrăzneț."

Petrus a râs și a spus că trebuie să pornim la drum. Mi-am luat bagajele și am mers în tăcere. Dar râsul lui Petrus m-a lăsat să înțeleg că gândea același lucru ca și mine: întâlnisem un demon.

Am înaintat fără să spunem nimic o vreme. Doamna Savin avea dreptate; chiar și la o distanță de aproape trei kilometri, sunetul fanfare, care nu înceta să cânte, mai putea fi auzit. Voiam să-i pun lui Petrus o grămadă de întrebări despre viața, despre munca lui, despre ceea ce-l adusese până aici. Știam, totuși, că mai aveam de parcurs împreună încă șapte sute de kilometri, și că va veni momentul în care toate întrebările vor primi răspuns. Dar țiganul nu-mi ieșea din minte, și, în cele din urmă, am rupt tăcerea.

"Petrus, eu cred că țiganul era demonul.

- Da, era demonul." Când el mi-a dat această confirmare, am simțit un amestec ciudat de teamă și ușurare. "Dar nu e demonul pe care l-ai cunoscut în cadrul Tradiției."

În cadrul Tradiției, demonul e un spirit care nu e nici bun, nici rău; el este considerat ca fiind păzitorul celei mai mari părți a secretelor accesibile omului, și are forță și putere asupra lucrurilor materiale. Înger decăzut, el se identifică cu specia umană și el este întotdeauna gata să facă pacte și schimb de favoruri.

Am întrebat atunci care era diferența între țigan și demonii din cadrul Tradiției.

"Vom întâlni și alții pe drum, a spus Petrus râzând. Vei înțelege singur. Dar, ca să-ți faci o idee, încearcă să-ți reamintești conversația pe care ai avut-o cu țiganul."

Am trecut în revistă cele două fraze pe care le schimbasem cu el. Spusese că mă aștepta și afirmase că va pleca în căutarea sabiei mele în locul meu.

Atunci Petrus mi-a explicat că erau două fraze care se potriveau perfect în gura unui hoț surprins asupra faptului: caută să câștige timp și să obțină favoruri, pregătindu-și în același timp fuga. Cele două fraze puteau avea un sens ascuns mai profund, sau era posibil ca vorbele lui să reflecte exact ceea ce gândea.

"Care dintre cele două ipoteze este cea bună?

- Amândouă sunt exacte. Bietul hoț, în timp ce se apăra, a prins din zbor cuvintele care trebuiau să-ți fie spuse. A crezut că devenea inteligent, și că era instrumentul unei forțe superioare. Dacă ar fi fugit când am sosit, această conversație nu-și avea rostul. Dar el m-a înfruntat, iar eu am citit în ochii lui numele unui demon pe care îl vei întâlni pe drum."

Pentru Petrus, întâlnirea era un semn favorabil, de vreme ce demonul se deconspirase suficient de devreme.

"Totuși, nu te gândi la el acum, pentru că, așa cum ți-am spus, nu va fi singurul. Acesta e poate cel mai important, dar nu va fi singurul."

Ne-am continuat mersul. Vegetația, până atunci cam de deșert, se compunea acum din arbuști împrăștiați ici și colo. Poate că ar fi trebuit să urmăresc sfatul lui Petrus și să lăsăm lucrurile să vină de la sine. Din când în când, comenta câte un eveniment istoric care se întâmplase în locurile prin care treceam. Am văzut casa în care a dormit o regină în ajunul morții sale, și o mică capelă încrustată în stânci, sihăstrie a unui om sfânt, despre care puținii locuitori spuneau că putea face miracole.

“Miracolele sunt foarte importante, nu crezi asta?” am-a întrebat.

Am răspuns că da, dar că nu văzusem niciodată un miracol important. Învățătura mea despre Tradiție fusese extrem de intelectuală. Credeam că, odată ce-mi voi fi recâștigat sabia, voi fi capabil să realizez la rândul meu lucrurile mărețe pe care le făcea Maestrul meu.

“Dar acestea nu sunt miracole, pentru că nu schimbă legile naturii. Ceea ce face Maestrul meu este să-și folosească forțele pentru...”

N-am putut să-mi termin fraza, pentru că nu găseam nici o explicație pentru faptul că Maestrul reușea să materializeze spirite, să mute obiectele din loc fără să le atingă, și, cum văzusem de mai multe ori, să deschidă spărturi de cer senin chiar în mijlocul unei după-amieze întunecate de nori.

“Poate că face lucrurile acestea ca să te convingă că deține cunoștințele și puterea”

- Poate”, am aprobat eu fără convingere.

Ne-am așezat pe o piatră, căci Petrus îmi spusese că nu-i plăcea să fumeze din mers. După el, plămâni absorbau mult mai multă nicotină, iar fumul îi făcea greață.

“Acesta este motivul pentru care Maestrul tău a refuzat să-ți dea sabia. Pentru că nu cunoști motivul pentru care el face minuni, Pentru că ai uitat că drumul cunoașterii este un drum deschis tuturor oamenilor, oamenilor obișnuiți. În timpul călătoriei noastre, am să te învăț câteva exerciții și unele ritualuri cunoscute sub denumirea de Practicile RAM. Fiecare, într-unul din momentele existenței sale, a avut acces la cel puțin una dintre ele. Oricine le caută cu răbdare și perspicacitate, le poate descoperi pe toate, fără excepție, în lecțiile pe care viața ni le oferă.

“Practicile RAM sunt atât de simple, încât oamenii ca tine, obișnuiți să complice viața, nu le acordă frecvent nici o valoare. Dar ele, alături de alte trei ansambluri de practici, sunt acelea care-l fac pe om în stare să obțină tot, dar absolut tot ce dorește.

“Iisus l-a lăudat pe Tatăl când discipolii săi au început să facă miracole și vindecări, și l-a mulțumit pentru că a ascuns aceste lucruri savanților și le-a revelat oamenilor simpli. Până la urmă, dacă crezi în Dumnezeu, trebuie să crezi și că Dumnezeu e drept.”

Petrus avea dreptate. A permite ca singurii care să poată avea acces la cunoașterea veritabilă să fie oamenii instruiți, care au timp și bani pentru a cumpăra cărți costisitoare, ar fi fost o nedreptate din partea Divinului.

“Adevăratul drum al înțelepciunii se recunoaște după trei elemente, a explicat Petrus. Mai întâi, el trebuie să aibă Agape, despre care-ți voi vorbi mai târziu; apoi, trebuie să aibă o aplicație practică în viața ta, altfel înțelepciunea devine inutilă și se ruginește ca o sabie nefolosită vreodată. În sfârșit, trebuie să fie un drum pe care oricine să-l poată parcurge. Așa cum e acesta, drumul Sfântului Iacob.

Mersesem toată după-amiaza, și numai după ce soarele a început să dispară în spatele munților, Petrus a decis să se oprească din nou. În jurul nostru, vârfurile cele mai înalte ale Pirineilor străluceau încă în lumina ultimelor raze ale zilei.

Petrus mi-a cerut să curăț o mică suprafață pe pământ și să îngenunchez.

“Prima practică RAM constă în a renaște. Va trebui să o execuți timp de șapte zile la rând, încercând să retrăiești într-un mod diferit primul tău contact cu lumea. Știi cât de greu a fost să abandonezi totul și să te decizi să faci drumul Sfântului Iacob în căutarea sabiei tale. Ai avut aceste dificultăți, pentru că erai prizonierul trecutului. Ai suferit un eșec, și te temi de o nouă înfrângere; ai obținut ceva, și ți-e teamă să nu pierzi ceea ce ai. Cu toate acestea, ai avut un sentiment mai puternic în fața căruia nu a rezistat nimic: dorința de a-și găsi sabia. Și te-ai decis să înfrunți riscul.”

Am răspuns că da, dar că nu mă debarasasem de grijile la care făcuse el aluzie.

“Nu are importanță. Practica, încetul cu încetul, te va elibera de poverile pe care chiar tu le-ai creat în viața ta.”

Și Petrus m-a învățat prima Practică RAM: EXERCITIUL SEMINȚEI.

EXERCITIUL SEMINȚEI

Îngenunchează pe pământ. Apoi, așează-te pe călcâie și apleacă-te, astfel încât fruntea să-ți atingă genunchii. Întinde brațele spre înapoi. Ești în poziție fetală. Acum, relaxează-te și uită toate tensiunile. Respiră calm și profund. Puțin câte puțin, simți că ești o sămânță minusculă înconjurată de confortul pământului. Totul e cald și plăcut totodată. Dormi un somn liniștit.

Deodată, un deget freacă. Bobul nu mai vrea să fie sămânță, vrea să se nască. Încet, începi să-ți miști brațele, apoi corpul tău va reveni până când ce vei fi așezat pe călcâie. Apoi, te vei ridica, încet, încet, te vei ridica în genunchi, cu spatele drept. În tot acest timp, imaginează-ți că ești o sămânță care se transformă în plantă și sparge încetul cu încetul pământul.

A venit momentul să străpungi definitiv solul. Te ridici încet, punând un picior pe pământ, apoi celălalt, luptând pentru a-ți păstra echilibrul la fel cum un pai luptă să-și găsească spațiul. Până când vei fi în picioare. Imaginează-ți câmpul în jurul tău, soarele, apa, vântul și păsările: ești un fir care începe să crească. Ridici, încetișor brațul spre cer. Apoi te întinzi tot mai mult, ca și cum ai vrea să prinzi soarele imens care strălucește deasupra ta. Îți dai seama că te străduiești să crești. Corpul tău devine mai rigid

“Fă-l acum pentru prima oară”, a spus el.

Mi-am pus capul între genunchi, am respirat profund și am început să mă destind. Corpul m-a ascultat docil – poate pentru că mersesem mult în timpul zilei și că eram epuizat. Am început să ascult zgomotul pământului, un zgomot surd, aspru, și puțin câte puțin m-am transformat în sămânță. Nu gândeam. Totul era întunecat și am adormit în fundul pământului. Deodată, ceva s-a mișcat. Era o parte din mine, o minusculă parte din mine care voia să mă trezească, care spunea că trebuie să ies de aici pentru că exista altceva “acolo sus”. Credeam că dorm și acea parte insistă. A început prin a mă face să-mi mișc brațele, apoi degetele mi-au animat brațele. Totuși, nu era vorba nici de degete, nici de brațe, ci un firicel care lupta să învingă forța pământului și să se îndrepte către “acolo sus”. Mi-am simțit corpul începând să urmeze mișcarea brațelor. Fiecare secundă părea o eternitate, dar sămânța simțea nevoia să se nască, voia să știe ce era “acolo sus”. Cu imensă dificultate, capul, și apoi corpul, și-au revenit. Totul era prea lent și trebuia să lupt împotriva forței care mă atrăgea spre fundul pământului, unde până atunci dormisem liniștit un somn etern. Dar am reușit, și în final am înfrânt această forță și m-am ridicat. Străbătusem pământul și eram înconjurat de acel “ceva acolo sus”.

Eram la țară. Am simțit căldura soarelui, am auzit bâzâitul insectelor, murmurul unui râu ce curgea în depărtare. M-am ridicat lent, cu ochii închiși, și, în fiecare moment mi se părea că-mi pierd echilibrul și mă reîntorc în pământ. Totuși, creșteam neconținut. Brațele mi se îndepărtau și corpul se destindea. Eram acolo, pe cale să renasc, dorind ca acest soare imens, care ardea și-mi cerea să mai cresc încă, să mă întind pentru a-l cuprinde cu toate rămurelele mele, mă scâldea pe dinăuntru și pe dinafară. Mi-am întins brațele până la limită, mușchii corpului au început să mă doară, și am simțit că aveam mii de metri înălțime, încât puteam să îmbrățișez munții. Corpul mi s-a tot întins, până când durerea musculară a devenit așa de intensă, încât n-am mai putut-o suporta și am scos un țipăt.

Mi-am deschis ochii și l-am văzut pe Petrus în fața mea, care surâdea fumând o țigară. Strălucirea zilei nu dispăruse încă, dar am descoperit cu surprindere că nu era atâta soare cât îmi imaginasem eu. L-am întrebat dacă voia să-i descriu senzațiile pe care le-am avut. Mi-a răspuns negativ.

“Sunt lucruri extrem de personale, trebuie să le păstrezi pentru tine. Cum le-aș putea eu judeca? Ele îți aparțin ție.” A adăugat că urma să dormim acolo. Am făcut un mic foc, am băut restul sticlei și am făcut câteva sandviciuri cu un pateu de ficat pe care-l cumpărasem înainte de sosirea la Saint-Jean. Petrus s-a dus până la pârau care curgea în apropiere, și s-a întors cu câțiva pești pe care i-am prăjit la foc. Apoi fiecare s-a întins în sacul lui de dormit.

Dintre toate senzațiile pe care le-am trăit în decursul vieții mele, nu pot uita acea primă noapte pe drumul Sfântului Iacob. Era frig, în ciuda faptului că era vară, dar aveam încă în gură gustul vinului pe care îl adusese Petrus cu el. Am privit cerul și Calea Lactee care arăta drumul imens pe care trebuia să-l parcurgem. În alte împrejurări, această imensitate mi-ar fi produs o mare angoasă și mi-ar fi fost teribil de frică de faptul că nu eram în stare să reușesc, că nu eram la înălțime. Dar astăzi, eram o sămânță și mă născusem din nou. Descoperisem că, în ciuda confortului pe care mi-l oferea pământul și a somnului pe care-l dormeam, viața “acolo sus” era cu mult mai frumoasă. Puteam să mă nasc ori de câte ori voiam, până când brațele îmi vor fi fost destul de mari pentru a cuprinde lumea din care venisem.

CREATORUL ȘI CREATURA

Timp de șase zile, am mers traversând Pirineii, urcând și coborând munții. Petrus îmi cerea să repet exercițiul Seminei de fiecare dată când razele soarelui mai luminau doar crestele cele mai înalte. În cea de-a treia zi, un stâlp indicator din ciment ne-a dat de știre că picioarele noastre călcau de acum pe pământul Spaniei. Petrus mi-a povestit puțin câte puțin câteva lucruri despre viața lui personală; am aflat că era italian și că se ocupa cu design-ul industrial¹. L-am întrebat dacă s-a gândit la tot ce a trebuit să lase deoparte pentru a călăuzi un pelerin aflat în căutarea sabiei sale.

“Aș vrea să înțelegi un lucru, mi-a răspuns el. Nu te călăuzesc către sabia ta. Tu singur trebuie să o găsești. Sunt aici pentru a te călăuzi pe drumul Sfântului Iacob și pentru a te învăța Practicile ordinului RAM. Felul cum le vei aplica pentru căutarea sabiei nu te privește decât pe tine.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- În timp ce călătorești, experimentezi într-un mod foarte practic actul re-nașterii. Te afli în fața unor situații complet noi, ziua trece mai încet, și, în cea mai mare parte a timpului, nu înțelegi limba pe care o vorbesc cei din jur. La fel ca un copil care tocmai a ieșit din pântecul mamei sale. În asemenea condiții, începi să acorzi mai multă importanță lucrurilor care te înconjoară, pentru că supraviețuirea ta depinde de aceasta. Devii mai accesibil pentru cei din jur, pentru că ei ar putea să te ajute în situații dificile. Și primești și cea mai mică favoare a zeilor cu mare vioiciune, ca și cum ar fi vorba de un episod pe care va trebui să ți-l reamintești toată viața.

“În același timp, cum totul este nou, nu distingi decât frumusețea din lucruri, și ești cu atât mai fericit că trăiești. Din cauza asta pelerinajul religios a fost întotdeauna una dintre căile cele mai obiective de a atinge iluminarea. Pentru a-ți fi iertate păcatele, trebuie să mergi mereu înainte, adaptându-te la situațiile noi și primind în schimb mii de binecuvântări pe care viața le acordă cu generozitate celor care le cer.

- Crezi că aș putea fi îngrijorat din cauza numeroaselor proiecte pe care nu le-am realizat ca să fiu aici cu tine?”

Petrus a întors ochii și i-am urmărit privirea. O turmă de capre trecea în șir muntele. Una dintre ele, mai îndrăzneță, se găsea pe șancul unei stânci foarte înalte; mă întrebam cum ajunsese până acolo, și cum ar putea să plece de acolo. Dar în clipa în care eu îmi puneam toate aceste întrebări, capra a sărit, și, sprijinindu-se în puncte invizibile pentru ochii mei, s-a alăturat tovarășelor ei. Totul, în jur, reflecta o pace dinamică, pacea unei lumi care putea să mai crească și să mai inventeze mult, și care știa că pentru aceasta, trebuie să continui să mergi, să mergi neconținut. Chiar dacă un cutremur violent de pământ sau o furtună nimicitoare îmi dau uneori impresia că natura este crudă, am înțeles că acestea sunt vicisitudinile unui drum. Natura călătorea și ea, în așteptarea iluminării.

“Sunt foarte mulțumit că mă aflu aici, a spus Petrus. Pentru că lucrul pe care nu l-am făcut nu mai contează, iar lucrările pe care le voi realiza de acum înainte vor fi mult mai bune.”

¹ Colin Wilson afirmă că nu există întâmplare în această lume, și, o dată în plus, am putut confirma veridicitatea acestei afirmații. Într-o după-amiază, răsfoiam reviste în holul hotelului unde trăseseam la Madrid, când un reportaj despre premiul Prințul Asturiei mi-a atras atenția, pentru că unul dintre laureați era un ziarist brazilian, Roberto Marinho. Privind cu mai multă atenție poza de la banchet, am tresărit: la una dintre mese, elegant în smoking, se găsea Petrus, pomenit în legendă ca “unul dintre cei mai celebri designeri europeni ai momentului”.

De când citisem opera lui Carlos Castañeda, îmi dorisem mult să-l întâlnesc pe bătrânul vrăjitor indian, don Juan. Văzându-l pe Petrus cum privea munții, am avut sentimentul că eram cu cineva care-i semăna ca un frate.

În după-amiaza celei de a șaptea zile, după ce traversasem o pădure de pini, am ajuns în vârful unei movile. Aici, Carol cel Mare se rugase pentru prima oară pe pământ spaniol. Pe un străvechi monument, o inscripție în latină menționa că, pentru a comemora acest eveniment, călătorul să spună un *Salve Regina*. Am făcut amândoi ceea ce recomanda inscripția. Apoi, Petrus m-a pus să fac exercițiul Seminței pentru ultima oară.

Bătea vântul tare și era foarte frig. Am obiectat că era încă devreme – trebuie că era cel mult ora trei după-amiaza – dar el mi-a indicat să nu discut și să fac ceea ce-mi ceruse.

Am îngenuncheat pe pământ și am făcut exercițiul. Totul a decurs normal, până în clipa în care am întins brațele și am început să-mi imaginez soarele. Când am ajuns la acest punct, cu soarele gigantic strălucind în fața mea, am simțit că intram într-un mare extaz. Amintirile omenești se ștergeau lent, și nu mai făceam un exercițiu, ci devenisem un arbore. Eram fericit și mulțumit așa. Soarele strălucea și se întorcea spre el însuși – ceea ce nu se mai întâmplase înainte. Am rămas acolo, cu ramurile întinse, cu frunzele scuturate de vânt, cu dorința de a rămâne pentru totdeauna în această poziție. Până în clipa când ceva m-a atins, și totul s-a întunecat într-o fracțiune de secundă.

Am deschis imediat ochii. Petrus mă pălmuse și mă ținea de umeri.

“Nu-ți uita obiectivele! A șuiertat el cu mânie. Nu uita că mai ai multe de învățat înainte de a-ți găsi sabia!”

M-am așezat pe pământ, tremurând în bătaia vântului înghețat.

“Se întâmplă așa întotdeauna? Am întrebat.

- Aproape întotdeauna. Mai ales celor ca tine, care sunt fascinați de detalii și uită de obiectul căutării lor.”

Petrus a scos un pulover din rucsac și l-a îmbrăcat. Eu mi-am tras un alt tricou peste cel cu *I love NY* – nu m-aș fi gândit niciodată că poate fi atât de frig în timpul acestei veri pe care ziarele o calificaseră ca fiind “cea mai călduroasă din ultimii zece ani”. Cele două țesături au oprit puțin vântul, dar i-am cerut lui Petrus să mergem mai repede, ca să mă pot încălzi.

Drumul urma acum o pantă foarte ușoară. Am crezut că frigul pe care-l simțeam se datora alimentației noastre prea frugale, pentru că nu mâncasem decât pește și fructe de pădure¹. Dar Petrus mi-a explicat că ne era frig pentru că atinsesem punctul cel mai înalt al traseului pe care-l străbăteam prin munți.

Nu parcursesem mai mult de cinci sute de metri, când, deodată, la o schimbare de direcție a drumului, peisajul s-a schimbat. O imensă câmpie își întindea în fața noastră unduirile. La stânga, în vale, la mai puțin de două sute de metri, ne aștepta un sătuc, cu coșurile fumegând. Am vrut să grăbesc pasul, dar Petrus m-a oprit.

“Cred că e momentul cel mai potrivit să te învăț a doua practică RAM”, a spus el așezându-se pe pământ, făcându-mi semn să fac la fel.

M-am așezat fără prea multă convingere. Vederea micului sătuc și a fumului care se ridica din coșuri mă tulburase. Deodată, mi-am dat seama că eram de o săptămână în mijlocul pustietății, pe câmp, fără să vedem pe nimeni, dormind sub cerul liber și

¹ E vorba de un fruct roșu al cărui nume nu-l cunosc, dar a cărui simplă vedere acum îmi provoacă un fior, atât de multe am mâncat în timpul călătoriei noastre în Pirinei.

mergând toată ziua. Nu mai aveam țigări și eram obligat să fumez tutunul oribil care trebuia răsucit în țigări al lui Petrus. Dormitul într-o pătură și mâncatul de pește fără condimente era ceva care-mi plăcea la douăzeci de ani, dar, pe drumul Sfântului Iacob, asta cerea o mare resemnare. Am așteptat cu nerăbdare ca Petrus să-și termine de răsucit țigara și să și-o fumeze în liniște, visând la căldura unui pahar de vin dintr-un bar pe care-l zăream la mai puțin de cinci minute de mers. De-a dreptul încotoșmănat în puloverul lui, Petrus era liniștit și privea distrat imensa câmpie.

“Cum ți se pare traversarea Pirineilor? A întrebat el, puțin după aceea.

- Foarte frumoasă, am răspuns, încercând să scurtez conversația.

- Trebuie că a fost foarte frumoasă, pentru că ne-au trebuit șase zile să parcurgem un traseu pe care l-am fi putut face într-una singură.”

Nu l-am crezut. A luat harta și mi-a arătat distanța: șaptesprezece kilometri. Chiar mergând încet din cauza urcușului și coborâșului, drumul putea fi făcut în șase ore.

“Ești atât de încrâncenat în dorința de a ajunge la sabia ta, că ai uitat lucrul cel mai important: trebuie să mergi spre ea. Privind fix spre Sfântul Iacob, pe care nu-l poți vedea de aici, n-ai băgat de seamă că am trecut prin unele locuri de patru-cinci ori la rând, pe drumuri diferite.”

Acum că mi-o spunea Petrus, mi-am dat seama că pe parcurs, muntele Iceașegui, cel mai înalt din regiune, se găsea când la dreapta, când la stânga mea. Chiar dacă remarcasem asta din când în când, nu ajunsesem la unica concluzie posibilă: făcusem drumul dus-întors de câteva ori.

“N-am făcut decât să apuc pe drumuri diferite, profitând de drumurile croite prin pădure de contrabandiști. Dar chiar și așa, ar fi trebuit să-ți dai seama. Asta s-a întâmplat pentru că actul mersului nu avea importanță pentru tine. Tot ce conta era dorința ta de a ajunge.

- Și dacă-mi dădeam seama?

- Am fi făcut șapte zile oricum, pentru că Practicile RAM o cer. Dar ai fi profitat altfel de Pirinei.”

Eram așa de surprins, încât uitasem frigul și satul.

“Atunci când călătorești spre un obiectiv, a reluat Petrus, e foarte important să fii atent la drum. Drumul e mereu acela care ne învață care e modalitatea cea mai bună de a ajunge, și ne îmbogățește pe măsură ce-l parcurgem. Dacă ar fi să comparăm asta cu o relație amoroasă, așa spune că mângâierile preludiului sunt cele care determină intensitatea orgasmului. Toată lumea știe acest lucru.

“Așa se întâmplă când ai un obiectiv în viață. Poate fi mai bine sau mai rău, depinde de drumul pe care –l alegem și de drumul pe care-l parcurgem. De aceea este atât de importantă a doua Practică RAM: ea constă din a extrage din ceea ce avem obiceiul să privim în fiecare zi, secretele pe care rutina ne împiedică să le vedem.”

Și Petrus m-a învățat EXERCITIUL VITEZEI.

EXERCITIUL VITEZEI

Mergi timp de douăzeci de minute de două ori mai încet decât mersul tău obișnuit. Dă atenție tuturor amănunțelor, oamenilor și peisajelor din jurul tău.

Ora cea mai potrivită pentru a face acest exercițiu este după prânz.

Repetă exercițiul vreme de șapte zile.

“În orașe, în mijlocul activităților noastre cotidiene, acest exercițiu trebuie făcut în douăzeci de minute. Dar cum suntem pe ciudatul drum al Sfântului Iacob, ne va lua o oră ca să ajungem până în sat.”

Frigul, pe care-l uitasem, se făcea din nou simțit, și l-am privit pe Petrus cu un aer descurajat. Dar el nu mi-a dat atenție: și-a luat bagajul și am început să parcurgem cele două sute de metri cu o încetineală exasperantă.

La început, n-aveam ochi decât pentru tavernă, o clădire veche cu două etaje cu un însemn din lemn agățat deasupra porții. Eram atât de aproape, că puteam citi data când fusese construit imobilul: 1652. Înaintam, dar părea că nu ne schimbam locul. Petrus pune un picior în fața celuilalt cu o extremă încetineală, și eu îl imitam. Mi-am scos ceasul din bagaj și mi l-am pus la mână.

“O să fie și mai rău, pentru că timpul nu curge mereu în același ritm. Noi suntem cei care determinăm ritmul timpului”.

Am început să-mi privesc neîntrerupt ceasul, și am înțeles că avea dreptate. Cu cât mă uitam mai des la ceas, cu atât minutele treceau mai încet. M-am hotărât să-i urmez sfatul și am pus ceasul în rucsac. Am încercat să fiu atent la peisaj, la câmpie, la pietrele pe care călcau pantofii mei, dar mă uitam într-una spre tavernă, și eram convins că nu ne-am mișcat din loc. Mi-a venit ideea să-mi povestesc istorioare în gând, dar exercițiul mă enerva într-atât, că nu reușeam să mă concentrez. Până la urmă, nemalezistând, am scos din nou ceasul din bagaj: trecuseră doar unsprezece minute.

“Nu face din exercițiul ăsta o tortură, el nu a fost gândit pentru așa ceva, a spus Petrus. Încearcă să te bucuri de o viteză cu care nu ești obișnuit. Făcând altfel gesturile obișnuite, permiți unui om nou să crească în interiorul tău. În sfârșit, tu ești cel care hotărăște.”

Amabilitatea acestei ultime fraze m-a calmat puțin. Dacă eu eram cel care hotăra, era mai bine să încerc să profit de situație. Am respirat adânc și am evitat să gândesc. Am deșteptat în mine o stare minunată, ca și cum timpul ar fi fost un obiect îndepărtat care nu mă interesa. Din ce în ce mai calm, am început să văd cu altfel de ochi ceea ce mă înconjură. Imaginația, rebelă cât timp fusesem tensionat, a început să funcționeze în folosul meu. Priveam satul din fața mea și îi inventam o istorie: cum fusese construit, pelerinii care trecuseră pe aici, fericirea de a întâlni oameni și de a găsi aici ospitalitate, după vântul rece al Pirineilor. La un moment dat, mi s-a părut că percep în interiorul satului o prezență puternică; misterioasă și înțeleaptă. Imaginația a umplut câmpia de cavaleri și bătălii. Le puteam distinge săbiile lucind în soare și le puteam auzi strigătele de luptă. Satul nu mai era doar un loc unde să-mi încălzesc sufletul cu vin și trupul sub o cuvertură; era o piatră de hotar a istoriei, opera unor oameni bravi care abandonaseră totul pentru a veni să locuiască în aceste locuri solitare. Lumea era aici, în jurul meu, și am înțeles că-i dădusem foarte rar atenție.

Când mi-am dat seama de asta, eram la ușa tavernei și Petrus m-a invitat să intru.

“Eu dau vinul, a spus el. Și ne vom culca devreme, mâine trebuie să-ți prezint un mare mag.”

Am dormit un somn greu și fără vise. În timp ce ziua începea să se răspândească pe singurele două străzi ale sătucului Roncevaux, Petrus a bătut la ușa camerei mele. Eram cazați la etajul al doilea al tavernei, care servea și drept hotel.

Am comandat cafea neagră, pâine și ulei de măsline, am mâncat, și apoi am ieșit afară. O brumă deasă acoperea locul. Mi-am dat seama că Roncevaux nu era chiar un sat, cum crezusem la început; în epoca marilor pelerinaje pe Drum, era cea mai puternică mănăstire din regiune, legată direct de teritoriile care se întindeau până la frontiera cu Navara. Caracteristicile fuseseră conservate: cele câteva clădiri ale sale făceau parte dintr-un colegiu de călugări. Singura construcție laică era taverna la care trăsesem.

Am mers prin ceață și am ajuns la mănăstirea colegiului. Îmbrăcați cu veșminte sacerdotale albe, mai mulți preoți se rugau în cadrul primei slujbe a dimineții. Nu înțelegeam nimic, pentru că slujba era ținută în bască. Petrus s-a așezat pe o bancă din spate și mi-a cerut să rămân lângă el.

Biserica era imensă și conținea obiecte de artă de o valoare inestimabilă. Petrus mi-a explicat în șoaptă că fusese construită grație donațiilor regilor și reginelor Portugaliei, Spaniei, Franței și Germaniei, într-un loc care fusese indicat în prealabil de împăratul Carol cel Mare. În altar, Fecioara din Roncevaux, din argint masiv și cu chipul din lemn prețios, ținea în mână un buchet de flori din pietre prețioase. Parfumul de tămâie, construcția gotică, preoții în alb și cântările lor m-au făcut să intru într-o stare apropiată de transa pe care o experimentasem în timpul ritualurilor Tradiției.

“Și magul?” l-am întrebat pe Petrus, amintindu-mi ce-mi spusese în ajun.

Mi-a indicat cu un semn un preot de vârstă medie, slab și cu ochelari, așezat alături de alți călugări pe una dintre băncile lungi care erau așezate în jurul altarului. Un mag care era în același timp și preot! Mi-am dorit ca slujba să se termine repede, dar, cum îmi spusese Petrus în ajun, noi suntem aceia care determinăm ritmul timpului: neliniștea mea a făcut ca ceremonia religioasă să dureze mai mult de o oră.

O dată slujba încheiată, Petrus m-a lăsat singur pe bancă și s-a retras folosind aceeași ușă pe care ieșiseră preoții. Am rămas contemplând biserica, gândindu-mă că ar trebui să spun o rugăciune, dar nu reușeam să mă concentrez la nimic. Imaginile mi se păreau îndepărtate, prizoniere ale unui trecut care nu se mai întorcea, după cum nu avea să mai revină niciodată epoca de aur a drumului Sfântului Iacob.

Petrus a apărut în ușă, și, fără o vorbă, mi-a făcut semn să-l urmez.

Am ajuns într-o grădină interioară a mănăstirii, înconjurată de chilii. În mijloc, pe ghizdurile fântâniei, preotul cu ochelari ne aștepta.

“Padre Jordi, iată un pelerin”, a spus Petrus, prezentându-mă.

Preotul mi-a întins mâna și eu l-am salutat. Am tăcut. Așteptam să se întâmple ceva, dar nu auzeam decât cântecul cocoșilor în depărtare, și țipătul pescărușilor în căutarea prăzii lor cotidiene. Preotul mă privea, impasibil – o privire apropiată de cea a doamnei Savin după ce pronunțasem Cuvântul din vechime.

În sfârșit, după o tăcere lungă și apăsătoare, padre Jordi a vorbit.

“Se pare că ați urcat prea devreme treptele Tradiției, dragul meu.”

Am răspuns că am treizeci și opt de ani și că reușisem la toate ordaliile.¹

“În afară de una, ultima și cea mai importantă, a continuat el, continuând să mă fixeze cu o privire inexpressivă. Și fără ea, tot ce ați învățat nu mai are nici o valoare.

- De aceea fac drumul Sfântului Iacob.

- Asta nu reprezintă o garanție. Veniți cu mine.”

¹ Ordaliile sunt probe rituale în care intervin nu numai sângea discipolului, ci și anumite preziceri care apar în timpul executării lor. Originea termenului merge până în epoca Sfântului Oficiu (Inchiziția).

Petrus a rămas în grădină, iar eu l-am urmat pe Padre Jordi. Am traversat printre chiliile, am trecut prin locul unde era îngropat un rege, Sancho cel Puternic, și ne-am oprit într-o mică capelă, mai retrasă față de clădirile principale ce alcătuiesc mănăstirea din Roncevaux.

În interior nu era aproape nimic, doar o masă, o carte și o sabie. Dar nu era a mea.

Padre Jordi s-a dus și s-a așezat dincolo de masă, lăsându-mă în picioare. Apoi a luat câteva plante și le-a dat foc, parfumând aerul. Situația îmi reamintea tot mai mult de întâlnirea cu doamna Savin.

“Mai întâi, am să te avertizez de ceva, m-a anunțat Padre Jordi. *Rota jacobea* (drumul Sfântului Iacob) nu este decât unul dintre cele patru drumuri. E drumul de pică. Poate să vă aducă putere, dar asta nu e destul.

- Care sunt celelalte trei?

- Cunoașteți cel puțin două dintre ele: drumul Ierusalimului, care e drumul de inimă, sau al Graal-ului, și care vă va aduce capacitatea de a face miracole; și drumul Romei, drumul de treflă, care vă va permite să comunicați cu celelalte lumi.

- Nu lipsește decât drumul de caro, pentru a completa cele patru culori de la cărți”, am spus glumind.

Padre Jordi a râs.

“Exact. E drumul secret pe care, dacă-l veți parcurge într-o zi, n-ați putea povesti nimănui. Pentru moment, să lăsăm asta deoparte. Unde vă sunt cochiliile?”

Mi-am deschis rucsacul și am scos de acolo cochiliile și imaginea Sfintei Fecioare din Aparecida. Le-a pus pe masă. A întins mâinile deasupra lor și s-a concentrat. Mi-a cerut și mie să fac la fel. Parfumul din aer se accentua. Și preotul, și eu aveam ochii deschiși, și, deodată, am constatat că se repeta fenomenul pe care-l văzusem la Itatiaia: cochiliile străluceau, dând o lumină care nu luminează. Strălucirea a devenit tot mai intensă, și am auzit o voce misterioasă care ieșea din gâtul lui Padre Jordi spunând:

“Oriunde s-ar afla comoara sa, acolo se va găsi și inima ta.”

Era o frază din Biblie. Vocea a continuat:

“Și oriunde s-ar găsi inima ta, acolo se va afla și leagănul celei de-a doua veniri a lui Christos; ca și aceste cochilii, un pelerin pe calea Sfântului Iacob nu e decât un înveliș. Dacă învelișul, care făcut din viață, se sparge, apare Viața, care e făcută din Agapé.”

Și-a retras mâinile și cochiliile au încetat să mai strălucească. Apoi mi-a scris numele în cartea care se găsea pe masă. Pe tot drumul Sfântului Iacob, n-am văzut decât trei cărți în care mi-a fost înscris numele: cea de la doamna Savin, cea a lui Padre Jordi, și cartea Puterii, în care, mai târziu, aveam să-mi scriu eu însumi numele.

“Gata. Puteți pleca, cu binecuvântarea Sfintei Fecioare din Roncevaux și a Sfântului Iacob al sabiei.”

“Drumul Sfântului Iacob e marcat cu puncte galbene, răspândite prin toată Spania”, mi-a explicat preotul, în timp ce ne întorceam spre locul unde rămăsese Petrus. Dacă, la un anumit moment dat, vă rătăciți, căutați aceste semne pe copaci, pe pietre, pe tablele semnalizatoare, și veți fi în măsură să găsiți un loc sigur.

- Am un ghid bun.

- Încercați să vă bazați mai ales pe voi înșivă. Asta ca să nu mergeți înainte și înapoi timp de șase zile prin creierii Pirineilor.”

Deci preotul știa povestea.

L-am regăsit pe Petrus și ne-am luat rămas bun. Am plecat din Roncevaux dimineața, și ceața dispăruse deja cu totul. Un drum drept și plat se întindea înaintea noastră și am început să caut semnele galbene de care îmi vorbise Padre Jordi. Rucsacul meu era puțin mai greu, căci cumpărasem o sticlă de vin de la tavernă, deși Petrus îmi spusese că nu e nevoie. Plecând din Roncevaux, aveam să traversăm sute de sate și să dormim foarte puțin sub cerul liber.

“Petrus, Padre Jordi a vorbit de a doua venire a lui Iisus Christos ca despre ceva care s-ar fi întâmplat.

- Și care se întâmplă mereu. Acesta e secretul sabiei tale.
- În plus, ai spus că voi cunoaște un mag și am cunoscut un preot. Ce are asta de-a face cu Biserica catolică?”

Petrus a pronunțat un singur cuvânt:

“Totul.”

CRUZIMEA

“Aici, exact în acest loc, a fost ucisă Iubirea”, a spus bătrânul țaran, arătând spre o mică capelă săpată în stâncă.

Mersesem cinci zile fără oprire, oprindu-ne doar ca să mâncăm și să dormim. Petrus rămânea la fel de discret în privința vieții sale private, dar era grozav de interesat de Brazilia și de munca mea. Spunea că-i place foarte mult țara mea, pentru că imaginea pe care o cunoștea cel mai bine era imaginea lui Iisus Mântuitorul din Corcovado, cu brațele deschise, și nu răstignit pe cruce. Voia să știe totul, și la fiecare pas mă întreba dacă femeile erau la fel de drăguțe ca cele de aici. În timpul zilei, căldura era aproape insuportabilă, și, în toate barurile și satele în care ajungeam, oamenii se plâneau de secetă. Ne opream din mers între două și patru după-amiaza – când soarele era cel mai fierbinte – și am adoptat obiceiul spaniol al siestei.

În acea după-masă, în timp ce ne odihneam în mijlocul unei livezi de măslini, un bătrân țaran a venit spre noi să ne ofere puțin vin. În ciuda caniculei, vinul făcea parte de secole dintre obiceiurile locuitorilor aceluia colț de lume.

“De ce Iubirea a fost ucisă aici?” am întrebat eu, văzând că bătrânul avea poftă să înfiripeze o conversație.

- Cu secole în urmă, o prințesă care făcea drumul Sfântului Iacob, Félicie de Aquitania, s-a hotărât să renunțe la tot și să se stabilească aici la întoarcerea de la Compostella. Era Iubirea întruchipată, pentru că și-a împărțit lucrurile cu săracii din locurile noastre, și pentru că i-a îngrijit pe cei bolnavi.”

Petrus își aprinsese una dintre țigările lui oribile pe care le răsucea chiar el, dar, în ciuda aerului său indiferent, am înțeles că era atent la istorisirea bătrânului.

“Atunci, fratele ei, ducele Guillermo, a primit de la tatăl lor ordinul să o aducă acasă. Félicie a refuzat. În disperare, ducele a înjunghiat-o în micuța capelă pe care o vedeți aici, pe care ea o construisese cu propriile ei mâini pentru a-i îngriji pe săraci și pentru a-l lăuda pe Dumnezeu.

“Când și-a venit în fire și a înțeles ce-a făcut, ducele s-a dus la Roma să ceară iertare de la Papa. Drept canon, acesta l-a obligat să facă pelerinajul până la Compostella. Atunci s-a produs un eveniment ciudat: la întoarcere, ajungând aici, el a avut același impuls și s-a stabilit în micuța capelă pe care sora lui o construisese pentru a-i îngriji pe săraci, până în ultimele zile ale lungii sale vieți.

- Este legea compensației”, a remarcat Petrus râzând.

Țăranul n-a priceput comentariul, dar eu știam cu exactitate ce voia să spună Petrus. În timp ce mergeam, am avut discuții teologice prelungi despre relația dintre Dumnezeu și oameni. Afirmasem că și în cadrul Tradiției există o relație cu Dumnezeu, dar pe o cale complet diferită de cea pe care o urmam pe drumul Sfântului Iacob – cu preoți magi, țigani deveniți demoni, și sfinți care fac miracole. Toate acestea îmi păreau teribil de arhaice, prea legate de creștinism, și lipsite de fascinația și de extazul pe care ritualurile Tradiției erau capabile să le provoace în mine. Petrus spunea mereu că drumul Sfântului Iacob este un drum pe care poate trece oricine, și că numai un drum de genul acesta poate duce până la Dumnezeu.

“Tu crezi că Dumnezeu există, și eu cred la fel. Atunci, pentru noi, Dumnezeu există. Dar dacă cineva nu crede în El, El nu încetează să existe din cauza asta. Și asta nu înseamnă că persoana care nu crede în El ar greși.

- Deci Dumnezeu e limitat după dorința și puterea omului?

- Aveam un prieten care era beat tot timpul, dar care în fiecare seară spunea de trei ori *Ave Maria*, pentru că mama lui îl obișnuise așa din copilărie. Chiar și când se întorcea acasă beat mort, chiar fără să creadă în Dumnezeu, prietenul meu rostea întotdeauna trei de *Ave Maria*. După moartea lui, în timpul unui ritual al Tradiției, am întrebat spiritul celor plecați dintre noi unde se află acest prieten al meu. Spiritul mi-a spus că îi merge foarte bine și că era înconjurat de lumină. Fără să fi avut credință în timpul vieții sale, efortul său, care consta doar din trei rugăciuni spuse din obligație și automat, îl mântuiseră.

“Dumnezeu își manifesta prezența în caverne și prin tunetul strămoșilor noștri; după ce omul a descoperit că era vorba de fenomene naturale, acesta a început să se adăpostească în anumite animale și păduri sacre. A fost o epocă în care el nu exista decât în catacombele marilor orașe ale antichității. Dar în tot acest timp, El n-a încetat să inunde inima omului sub forma Iubirii.

În zilele noastre, Dumnezeu nu mai este decât un concept, aproape demonstrat științific. Dar în acest stadiu, Istoria face o cotitură, și totul reîncepe. Este legea compensației. Când Padre Jordi a citat fraza lui Christos care spune “oriunde s-ar găsi comoara ta, acolo se va afla inima ta”, se referea tocmai la asta. Oricând vei dori să vezi chipul lui Dumnezeu, îl vei vedea. Și chiar dacă nu vrei să-l vezi, n-are nici cea mai mică importanță, din moment ce efortul tău este unul bun. Atunci când Félicie de Aquitania a construit capela și a început să-i ajute pe săraci, l-a uitat pe Dumnezeu cel de la Vatican, și L-a manifestat în modul cel mai primitiv și cel mai înțelept: Iubirea. În privința asta, țăranul avea deplină dreptate să spună că Iubirea a fost ucisă.”

Țăranul, nefiind în stare să ne urmărească discuția, nu era prea în largul său.

“Legea compensației a funcționat când fratele său a fost făcut să continue opera pe care o întrerupsese. Totul este permis, în afară de întreruperea unei manifestări a iubirii. Când se petrece așa ceva, cel care a încercat să distrugă, e obligat să reconstruiască.”

Le-am explicat că, în țara mea, legea compensației înseamnă că diformitățile și bolile oamenilor sunt pedepse pentru greșelile comise în timpul încarnărilor precedente.

“Stupid! Mi-a replicat Petrus. Dumnezeu nu e răzbunare, Dumnezeu e dragoste. Singura sa pedeapsă constă în a-l obliga pe acela care a întrerupt o manifestare a iubirii să o continue.”

Țăranul s-a scuzat, spunând că târziu și că trebuie să se întoarcă la lucru. Petrus a găsit că e un pretext potrivit pentru a ne relua drumul.

“Iată cine încheie discuția, a spus el în timp ce traversam livada de măslini. Dumnezeu e în tot ce ne înconjoară, El trebuie presimțit, trăit, și încerc să transform asta într-o problemă de logică, pentru ca tu să înțelegi. Continuă se exersezi mersul încet, și vei deveni tot mai mult conștient de prezența sa.

Două zile mai târziu, a trebuit să urcăm un munte care se numește Înaltul Iertării. Ascensiunea a durat mai multe ore, și, când am ajuns în vârf, am asistat la o scenă care m-a șocat: un grup de turiști, cu radioul din mașină dat la maximum, făcea plajă și bea bere. Apucaseră pe un drum ocolit care ducea până în vârf.

“Asta e situația. Credeai că vei întâlni aici pe vreunul dintre oștenii Cidului, pândind în așteptarea următorului atac al maorilor?”

În timp ce coboram, am făcut pentru ultima oară exercițiul Vitezei. Ne găseam din nou în fața unei câmpii imense, mărginită de coline albastrii, și acoperită de o vegetație rasă, arsă de secetă. Aproape că nu existau copaci, doar un teren pietros și câțiva mărăcini. La sfârșitul exercițiului, Petrus mi-a pus întrebări despre munca mea, și mi-am dat seama, atunci, că nu mă mai gândeam de mult la el. Îngrijorarea pentru afacerile mele și pentru lucrurile pe care renunșasem să le fac dispăruse practic. Nu mi-am reamintit de ele decât în acea seară, fără să le dau prea multă importanță. Eram mulțumit că mă aflam pe drumul Sfântului Iacob.

“O vei depăși în curând pe Félicie de Aquitania”, a glumit Petrus după ce i-am împărtășit aceste sentimente. Apoi s-a oprit și mi-a cerut să-mi pun jos rucsacul.

“Privește în jurul tău și fixează-ți privirea într-un punct oarecare.”

Am ales crucea unei biserici pe care o zăream în depărtare.

“Păstrează-ți privirea fixată asupra acestui punct, și încearcă să te concentrezi la ceea ce-ți voi spune. Chiar dacă simți că ceva se transformă, nu te lăsa distrat. Fă așa cum îți spun.”

Eram în picioare, destins, cu privirea fixată pe clopotniță, în vreme ce Petrus se plasă în spatele meu, și mă apăsa cu unul dintre degete la baza cefei.

“Drumul pe care tocmai îl parcurgi este drumul puterii, și se vor preda numai exercițiile puterii. Călătoria care, la început, era un chin, pentru că nu-ți doreai decât să ajungi, începe să se transforme în plăcere, plăcerea căutării și a aventurii. Astfel, îți hrănești visele, care sunt esențiale.

“Omul nu ar putea niciodată să înceteze să viseze. Visul este hrana sufletului, tot așa cum alimentele sunt hrana corpului. Foarte des, în cursul existenței noastre, ne vedem visele înșelate și dorințele amăgite, dar trebuie să continuăm să visăm, pentru că altfel, sufletul nostru moare și Agape nu mai poate pătrunde în el. Pe câmpia care se întinde în fața ochilor tăi a curs sânge, și aici s-au dat bătăliile cele mai crude ale Recuceririi. Cine avea dreptate sau era deținătorul adevărului, asta nu prea are importanță: important este de știut că, de ambele părți, se ducea Lupta cea Bună.

“Lupta cea Bună este cea care se pornește din pricină că inima noastră o cere. În epocile eroice, în timpul cavalerilor rătăcitori, era ușor, erau pământuri de cucerit și o grămadă de lucruri de făcut. Astăzi, lumea s-a schimbat mult, și Lupta cea Bună s-a mutat de pe câmpurile de bătălie în interiorul nostru.

“Lupta cea Bună este cea în care ne angajăm în numele viselor noastre. Când ele explodează în noi cu toată vigoarea lor – în tinerețe -, suntem foarte curajoși, dar n-am învățat încă să luptăm. După ce, după multe eforturi, sfârșind prin a învăța, nu mai avem același curaj pentru a lupta. Atunci, ne întoarcem împotriva noastră înșine și, în cele din urmă, devenim cel mai mare dușman al nostru. Ne spunem că visele noastre sunt infantile, greu de realizat, sau fructul necunoașterii realității vieții. Ne ucidem visele pentru că ne este frică să ducem Lupta cea Bună.”

Presiunea degetului lui Petrus pe ceafa mea a devenit și mai intensă. Mi s-a părut că văd clopotnița transformându-se – conturul crucii semăna cu cea a unui om înaripat. Un înger. Am clipit din ochi și crucea a redevenit ceea ce era.

“Primul simptom al faptului că ne ucidem visele este lipsa timpului, a continuat Petrus. Oamenii cei mai ocupați pe care i-am cunoscut în cursul vieții mele aveau întotdeauna timp pentru toate. Cei care nu făceau nimic erau întotdeauna obosiți, nu-și dădeau seama cât de puțin lucru făcea, și se plângeau constant că ziua era prea scurtă. În realitate, le era frică să poarte Lupta cea Bună.

“Al doilea simptom al morții viselor noastre îl constituie certitudinile noastre. Din cauză că nu vrem să privim viața ca pe o mare aventură de trăit, începem să ne credem înțelepți, dreți și corecți în puținul pe care-l așteptăm de la existență. Privim dincolo de zidurile vieții noastre cotidiene și descoperim zgomotul lancelor ce se rup, mirosul sudorii și prafului, marile căderi și privirile însetate de cucerire ale războinicilor. Dar nu concepem niciodată bucuria, bucuria imensă din sufletul celui ce luptă, pentru că, pentru el, nici victoria, nici deruta n-au nici o importanță, singurul lucru care contează e să ducă Lupta cea Bună.

“În fine, al treilea simptom al morții viselor noastre e pacea. Viața devine o după-amiază de duminică, nu ne cere lucruri mărețe și nu cere mai mult decât vrem noi să-i dăm. Credem atunci că suntem maturi, că lăsăm deoparte fanteziile din copilărie, și că vom atinge realizarea personală și profesională. Suntem surprinși atunci când o persoană de vârsta noastră spune că-i place încă un lucru sau altul din viața sa. Dar în realitate, în forul nostru interior, noi știm ce s-a întâmplat: am renunțat să mai luptăm pentru visele noastre, să ducem Lupta cea Bună.”

Clopotnița bisericii se transforma în fiecare clipă și în locul ei părea că apare un înger cu aripile desfăcute. Chiar dacă clipeam, imaginea rămânea neschimbată. Mi-a venit să-i vorbesc despre asta lui Petrus, dar am simțit că nu terminase încă.

“Pe măsură ce renunțăm la visele noastre și găsim pacea, a reluat el după o clipă, cunoaștem o scurtă perioadă de liniște. Dar visele moarte încep să putrezească în noi și să ne infesteze toată atmosfera. Devenim cruzi față de cei ce ne înconjoară, și în final întoarcem această cruzime asupra noastră înșine. Apar suferințele și psihozele. Ceea ce voiam să evităm în luptă – decepția și eșecul – devin singura moștenire de pe urma lașității noastre. Și într-o bună zi, visele moarte și putrezite fac aerul de nerespirat și ne vom dori moartea, moartea care ne eliberează de certitudinile noastre, de ocupațiile noastre, și de acea cumplită pace a după-amiezilor de duminică.”

Eram sigur acum că vedeam cu adevărat un înger și nu mai reușeam să-i urmăresc cuvintele lui Petrus. Trebuie că a ghicit asta, căci și-a luat degetul de pe ceafa mea și a tăcut. Imaginea îngerului a mai persistat o clipă, apoi a dispărut. În locul ei, a apărut din nou clopotnița bisericii.

Am rămas tăcuți vreme de câteva minute. Petrus și-a răsucit o țigară și a început să fumeze. Eu mi-am scos din rucsac sticla de vin și am băut un gât. Vinul era cald, dar își păstrase savoarea.

“Ce-ai văzut?” m-a întrebat el.

I-am povestit despre înger. I-am spus că la început, când clipeam, imaginea dispărea.

“Și tu trebuie să înveți să duci Lupta cea Bună. Ai învățat să accepți aventurile și provocările vieții, dar continui să vrei să negi extraordinarul.”

Petrus a scos din bagajul său un obiect și mi l-a întins. Era un ac de aur.

“E un dar de la bunicul meu. În cadrul ordinului RAM, toți înaintașii aveau un obiect de felul ăsta. I se spune “Punctul cruzimii”. Atunci când ai văzut îngerul apărând pe turla

bisericii, ai vrut să-l negi. Pentru că nu era unul din lucrurile cu care tu erai obișnuit. În viziunea ta despre lume, bisericile sunt biserici, și viziunile nu se pot produce decât în extazul provocat de ritualurile Tradiției.

Am răspuns că viziunea mea era desigur efectul produs de presiunea pe care el o exercita asupra cefei mele.

“E adevărat, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Cert este că ai refuzat viziunea. Félicie de Aquitania trebuie să fi avut o viziune asemănătoare, și ea și-a pus toată viața în joc pentru ceea ce văzuse: rezultatul a fost că și-a transformat munca în iubire. Același lucru trebuie să s-a petrecut și cu fratele ei. Același lucru li se întâmplă tuturor, în fiecare zi: vedem întotdeauna care e cel mai bun drum de urmat, dar nu o apucăm decât pe drumul cu care suntem obișnuiți.”

Petrus a pornit la drum și eu l-am urmat. Razele soarelui făceau să strălucească acul din mâna mea.

“Singura modalitate de a ne salva visele este să fim generoși cu noi înșine. Trebuie să tratăm riguros orice tentativă de autopedepsire, oricât de subtilă ar fi ea. Pentru a ști când devenim cruzi față de noi înșine, trebuie să transformăm în durere fizică cea mai mică apariție a unei dureri spirituale, cum sunt vinovăția, remușcările, nehotărârea, lașitatea. Făcând dintr-o durere spirituală o durere fizică, vom ști cât rău ne poate face.”

Și Petrus m-a învățat EXERCITIUL CRUZIMII.

EXERCITIUL CRUZIMII

De fiecare dată când îți trece prin cap un gând despre care crezi că îți face rău – gelozie, autocompasiune, suferințe din dragoste, invidie, ură, etc. – procedează în felul următor.

Înfige unghia degetului arătător la rădăcina unghiei degetului mare, până când durerea devine intensă. Concentrează-te asupra ei: ea reflectă în câmpul fizic însăși suferința pe care o resimți pe plan spiritual. Nu înceta presiunea degetului decât atunci când acest gând îți iese din minte.

“Pe vremuri se folosea un ac de aur. A spus el. În zilele noastre, lucrurile s-au schimbat, așa cum se schimbă și peisajele de pe drumul Sfântului Iacob.”

Petrus avea dreptate. Văzută de jos, câmpia semăna cu o succesiune de movile.

“Gândește-te la ceva ce ai făcut crud astăzi împotriva ta însuși, și fă exercițiul.”

Nu reușeam să-mi amintesc de nimic.

“Întotdeauna e așa. Nu reușim să fim generoși cu noi înșine decât în rarele momente în care avem nevoie de severitate.”

Deodată, mi-a revenit în minte că mă simțisem idiot că urcasem Înaltul Iertării cu atâta greutate, în vreme ce turiștii aceia găsiseră drumul cel mai ușor. Știam că nu era adevărat și că era crud față de mine însumi; turiștii căutau soarele, eu eram în căutarea sabiei mele. Nu eram un idiot, dar mă simțeam ca și cum aș fi fost. Mi-am înfipt cu putere unghia arătătorului la rădăcina unghiei degetului mare. Am simțit o durere intensă, și, în vreme ce mă concentram asupra durerii, senzația că eram un idiot a dispărut.

I-am comentat asta lui Petrus, și el a râs fără să spună nimic.

În acea seară, am tras la un hotel primitiv din satul a cărui biserică o zărisem de departe. După cină, am hotărât să mergem într-o mică plimbare bună pentru digestie.

“Dintre toate formele pe care le-a găsit omul pentru a-și face rău sie însuși, Iubirea este forma cea mai rea. Suferim mereu pentru cineva care nu ne iubește, pentru cineva care ne-a părăsit, pentru cineva care nu vrea să ne părăsească. Dacă suntem celibatari, suferim pentru că nu ne iubește nimeni; dacă suntem căsătoriți, transformăm căsătoria într-o sclavie. E într-adevăr îngrozitor”, a adăugat el, cu un aer contrariat.

Ajunsesem în fața unei mici piețe unde se înălța biserica pe care o văzusem. Am încercat să întrevăd îngerul, dar n-am reușit.

Petrus observa crucea de sus. Am presupus că el distinge îngerul, dar nu era așa: a început să-mi vorbească imediat.

“Când Fiul Tatălui a coborât pe pământ, a adus iubirea. Dar de vreme ce omenirea nu poate înțelege iubirea decât ca suferință și sacrificiu, au sfârșit prin a-l răstigni. Fără asta, nimeni n-ar fi crezut în iubirea sa, pentru că toți oamenii erau obișnuiți să sufere în fiecare zi din cauza propriilor pasiuni.”

Ne-am așezat pe un mic zid și am continuat să privim biserica. Încă o dată Petrus a rupt tăcerea.

“Știi ce înseamnă Barabbas, Paulo? *Bar* înseamnă fiu, iar *Abba*, tată.”

Privea fix crucea de pe turlă. Ochii îi străluceau și am simțit că era posedat de ceva, poate de iubirea despre care vorbea atâta, dar pe care eu nu reușeam s-o înțeleg bine.

“Cât sunt de înțelepte planurile gloriei divine! A exclamat el făcând să rezoneze ecoul vocii sale în piața pustie. Când Pilat i-a cerut poporului să aleagă, nu i-a lăsat în realitate nici o alternativă. Le-a arătat un om torturat, zdrobit, și un altul cu capul sus, Barabbas, revoluționarul. Dumnezeu știa că-l vor trimite pe cel mai slab la moarte pentru a-și dovedi iubirea”.

Și a conchis:

“Și cu toate acestea, oricare ar fi fost alegerea, Fiul Tatălui ar fi fost în cele din urmă răstignit.”

MESAGERUL

“Aici se întâlnesc toate drumurile Sfântului Iacob.”

Am ajuns dimineața devreme la Puente La Reina. Fraza aceasta era scrisă pe pedestalul unei statui – care reprezenta un pelerin în costum medieval cu o pălărie tricorn, capă, cochilii, clopotul și tigva în mână – și reamintea epopeea unei călătorii aproape uitate, pe care eu și Petrus tocmai o retrăiam.

Petrecusem noaptea precedentă într-una din numeroasele mănăstiri care se găsesc de-a lungul drumului. Când ne-a primit, călugărul de la poartă ne-a avertizat că nu aveam voie să schimbăm nici o vorbă în incinta mănăstirii. Un călugăr tânăr ne-a dus pe fiecare în chilia sa, echipată cu strictul necesar: un pat tare, așternuturi uzate, dar curate, o cană cu apă și un lighean pentru spălat. Nu exista nici robinet, nici apă caldă, iar orarul meselor era afișat pe spatele ușii.

La ora indicată, am coborât în sala de mese. Călugării, care făcuseră legământ de tăcere, nu comunicau decât prin priviri, și am avut impresia că ochii lor erau mai strălucitori decât cei ai oamenilor obișnuiți. Masa a fost servită curând, pe mese lungi, la care venisem să ne așezăm împreună cu călugării în veșmânt de pănură. De la locul său, Petrus mi-a făcut semn, și am înțeles perfect ce voia să-mi spună: murea de poftă să-și aprindă o țigară, dar se părea că avea să-și petreacă întreaga noapte fără să-și satisfacă dorința. Mi se întâmpla și mie același lucru, și mi-am înfipt o unghie la rădăcina unghiei degetului mare, deja aproape însângerat. Momentul era prea frumos pentru a comite chiar și cea mai mică cruzime față de mine însumi.

Cina era compusă din supă de legume, pâine, pește și vin. Toți se rugau și noi le îngânam rugăciunea. În timp ce mâncam, un călugăr a rostit cu voce monotonă extrase dintr-o epistolă de-a lui Pavel.

“Dumnezeu a ales nebuniile lumii pentru a-i face pe înțelepți să se rușineze și a ales slăbiciunile lumii pentru a-i umili pe cei puternici, spunea călugărul cu vocea sa fină și lipsită de inflexiuni. Suntem nebuni din cauza lui Christos. Până acum, am fost considerați ca scursoarea pământului, zgura zgurelor. Cu toate acestea, împărăția lui Dumnezeu nu e făcută din vorbe, ci din putere”.

Mustările lui Pavel către Corinteni au răsunat în tot timpul cinei în sala de mese cu zidurile goale.

A doua zi, am intrat în Puente La Reina discutând scurta noastră trecere pe la călugări de cu o seară înainte. I-am mărturisit lui Petrus că am fumat pe ascuns în cameră, mort de frică să nu simtă cineva mirosul de tutun. A râs, și am înțeles că trebuie că și el făcuse la fel

“Sfântul Ioan Botezătorul s-a retras în pustie, dar Iisus s-a alăturat pescarilor și n-a încetat să călătorească. Prefer acesta.”

Într-adevăr, în afara perioadei petrecute în deșert, Christos și-a petrecut restul vieții printre oameni.

“Tocmai, primul său miracol nu a constat în salvarea unui suflet, sau în vindecarea unui bolnav, sau în alungarea unui demon, ci în transformarea apei într-un vin nemaipomenit în timpul unei nunți, pentru că stăpânului casei nu-i mai rămăsese nimic de băut.”

Spunând aceste cuvinte, a rămas deodată nemișcat. Mișcarea sa a fost atât de bruscă, încât m-am oprit și eu, neliniștit. Ne găseam în fața podului care dă numele orașelului. Dar Petrus nu se uita la drumul pe care trebuia s-o luăm. Ochii lui erau fixați pe doi puștani care se jucau cu o minge de cauciuc pe malul râului. Trebuie că aveau între opt și zece ani și nu păreau să ne fi remarcat prezența. În loc să traverseze podul, Petrus a coborât taluzul malului și s-a îndreptat spre cei doi puștani. Ca întotdeauna, l-am urmat fără să pun vreo întrebare.

Puștii continuau să ne ignore prezența. Petrus s-a așezat și le-a urmărit jocul, până când mingea a căzut în apropierea lui. Cu un gest vioi, a apucat-o și a aruncat-o spre mine. Am prins-o din zbor și am așteptat continuarea.

Băiatul care părea mai mare dintre cei doi s-a apropiat. Primul meu impuls a fost acela de a-i înapoia mingea, dar comportamentul lui Petrus fusese atât de extravagant că am încercat să înțeleg ce se întâmpla.

“Dați-mi mingea, domnule” a zis puștiul.

I-am privit figura micuță care se afla la doi metri de mine. Am simțit ceva familiar la băiat, o impresie pe care o trăisem deja când îl întâlnisem pe țigan.

Puștiul a revenit la atac de mai multe ori, și, văzând că eu nu răspundeam, s-a aplecat și a cules o piatră.

“Dați-mi mingea sau vă trag una cu piatra asta”, a insistat el. Petrus și celălalt puști mă observau în tăcere. Agresivitatea puștiului m-a iritat.

“Aruncă piatra aia, am replicat eu. Dacă mă lovește, te prind și-ți arăt eu ție.”

Am simțit că Petrus răsufla ușurat. Ceva începea să vrea să răsară din profunzimile spiritului meu. Aveam senzația clară că mai trăisem o dată această scenă.

Îl înfricoșasem pe puști. A aruncat piatra jos și a încercat altă tactică:

“Aici, în Puente La Reina se află o cutie cu moaște care a aparținut unui pelerin foarte bogat. După cochilie și rucsacul dumneavoastră văd că sunteți tot pelerini. Dacă-mi înapoiați mingea, vă dau cutia cu moaște. E ascunsă în nisip, pe malul râului.

Eu vreau mingea”, am răspuns eu fără prea multă convingere. De fapt, îmi doream cutia cu moaște. Puștiul părea să spună adevărul. Dar poate că lui Petrus îi trebuia mingea, pentru un motiv sau altul, și nu-l puteam dezamăgi; era ghidul meu.

“Domnule, dumneavoastră nu vă trebuie mingea asta, a spus puștiul, gata să plângă. Sunteți puternic, călătoriți și cunoașteți lumea. Eu nu cunosc decât malurile râului ăștia și singura mea jucărie e mingea asta. Dați-mi-o înapoi, vă rog.”

Cuvintele copilului mi-au mers drept la inimă. Dar atmosfera ciudat familiară, senzația că mai citisem sau mai trăisem această situație m-au făcut să mai rezist încă o dată.

“Nu. Am nevoie de mingea asta. Am să-ți dau bani să-ți cumperi alta, mai frumoasă, dar asta e a mea.”

Când am spus asta, timpul păru să se oprească. Peisajul din jurul meu s-a transformat, fără ca Petrus să-mi preseze baza cefei cu degetul: timp de o fracțiune de secundă, ai fi spus că eram transportați într-un lung și înspăimântător deșert de cenușă. Nu se aflau acolo nici Petrus, nici celălalt copil, doar eu și puștiul, față în față. Era mult mai bătrân, avea trăsături simpatice și prietenoase, dar în ochii lui strălucea ceva care îmi provoca teamă.

Viziunea n-a durat mai mult de o secundă. Revenisem deja la Puente La Reina, locul în care numeroasele drumuri ale Sfântului Iacob, care pornesc din diferite puncte

ale Europei, converg și se unesc într-unul singur. În fața mea, un puști își cerea mingea, și avea o privire dulce și tristă.

Petrus s-a apropiat: mi-a luat mingea din mâini și i-a înapoiat-o copilului.

“Unde se află ascunsă cutia cu moaște? L-a întrebat Petrus pe puști.

- Ce moaște? a replicat acesta în timp ce-și lua de mână prietenul și alerga să se arunce în apă.

Am urcat taluzul înapoi și am traversat în fine podul. Am început să pun întrebări referitoare la ceea ce se întâmplase, am vorbit de viziunea deșertului, dar Petrus a schimbat subiectul și a spus că vom vorbi despre asta după ce ne vom fi îndepărtat puțin de locul acesta.

O jumătate de oră mai târziu, ajunsesem la un tronson al drumului pe care se mai exista încă vechiului pavaj al drumului roman. Aici se găsea un alt pod, în ruină, și ne-am oprit să mâncăm micul dejun pe care ni-l dăduseră călugării: pâine de secară, iaurt și brânză de capră.

“De ce îți trebuia mingea puștiului?” m-a întrebat Petrus.

Am răspuns că nu voiam mingea. Că am acționat astfel pentru că el, Petrus, se comportase într-un mod ciudat. Ca și cum mingea ar fi avut multă importanță în ochii lui.

“Într-adevăr, avea. Am făcut așa ca să ai un contact victorios cu demonul tău personal.”

Demonul meu personal. Nu mai auzisem o asemenea absurditate în toată această călătorie. Petrecusem șase zile mergând și întorcându-mă în mijlocul Pirineilor, făcusem cunoștință cu un preot mag care nu practicase nici un fel de magie, și degetul meu era carne vie, pentru că ori de câte ori aveam un gând crud împotriva mea însumi – ipohondrie, sentiment de vinovăție, complex de inferioritate, eram obligat să-mi înfig unghia în rană. În privința asta, Petrus avea dreptate: gândurile negative se împuținaseră considerabil. Dar povestea asta cu demonul personal, nu auzisem niciodată vorbindu-se de ea. Și avea să-mi fie greu s-o înghit.

“Astăzi, înainte de a traversa podul, am simțit intens o prezență, ca și cum cineva ar fi vrut să ne dea un avertisment. Dar avertismentul ți-era mai degrabă destinat ție, decât mie. Se pregătește o luptă, și va trebui să duci Lupta cea Bună.

“Atunci când nu-și cunoști demonul personal, el se manifestă de obicei prin persoana cea mai apropiată. Am privit în jur și i-am văzut pe puștii care se jucau; am dedus că de acolo trebuia să vină avertismentul lui. Dar nu era decât un presentiment. N-am fost sigur că era vorba de demonul tău personal decât în clipa în care ai refuzat să înapoiezi mingea.”

I-am spus că acționasem astfel pentru că credeam că asta voia.

“De ce eu? Am spus ceva la un moment dat?”

Mi-a venit un fel de amețală. Poate era din cauza hranei, pe care o devorasem cu poftă după aproape o oră demers cu stomacul gol. În același timp, senzația că puștiul mi-era cunoscut revenea fără încetare.

“Demonul tău personal te-a tentat în trei moduri clasice: printr-o amenințare, printr-o promisiune, și atingându-te la punctul sensibil. Felicitări: ai rezistat cu curaj.”

Acum îmi aminteam că-l întrebasem pe puști despre cutia cu moaște. Pe moment, îmi spusese că băiatul încercase să mă înșele. Dar trebuie că exista cu adevărat o cutie cu moaște ascunsă acolo: un demon nu face niciodată promisiuni false.

“Când puștiul nu și-a mai amintit de moaște, demonul tău personal plecase deja.” A continuat fără ezitare. “E timpul să-l rechemi. O să ai nevoie de el.”

Ne așezasem pe vechiul pod în ruină. Petrus a adunat cu grijă resturile de mâncare și le-a pus într-o pungă de hârtie pe care ne-o dăduseră călugării. Pe câmpia din fața noastră, lucrătorii soseau la lucru, dar erau atât de departe încât nu reușeam să le aud cuvintele. Terenul era foarte neregulat, iar parcelele cultivate formau desene misterioase în peisaj. La picioarele noastre, cursul de apă, împutinat de secetă, curgea aproape în tăcere.

“Înainte de a parcurge lumea, Christos s-a dus să vorbească cu demonul lui personal în deșert, a început Petrus. A învățat ceea ce trebuia să știe despre om, dar nu l-a lăsat pe demon să-i dicteze regula jocului, și așa l-a învins.

“Nici un om nu e o insulă, a spus un poet. Pentru a duce Lupta cea Bună, avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de prieteni, și atunci când prietenii sunt departe, trebuie să face din singurătate principala noastră armă. Tot ce ne înconjoară trebuie să ne ajute să ne croim drumul care să ne apropie de obiectivul nostru. Totul trebuie să fie o manifestare personală a voinței noastre de a învinge ducând Lupta cea Bună. Fără asta, dacă nu înțelegem că avem nevoie de toți și de toate, vom fi războinici aroganți. Și aroganța noastră ne va distruge, pentru că vom fi atât de siguri de noi, încât nu vom vedea cursele de pe câmpul de bătălie.”

Această poveste cu războinici și lupte mi l-a reamintit încă o dată pe don Juan al lui Carlos Castañeda. M-am întrebat dacă bătrânul vrăjitor indian dădea lecții dimineața, înainte ca discipolul său să fi avut timp să-și digere micul dejun. Dar Petrus a continuat.

“Pe lângă forțele fizice care ne înconjoară și ne asistă, există în mod fundamental două forțe spirituale alături de noi: un înger și un demon. Îngerul ne protejează întotdeauna, și e un dar divin – nu e necesar să-l invoci. Chipul îngerului tău e întotdeauna vizibil când arunci asupra lumii o privire generoasă. El e pârâul, e lucrătorii de pe câmp, e cerul albastru. Pe acest străvechi pod care ne permite să trecem peste apă, și care a fost construit aici de mâinile anonime ale legionarilor romani, pe acest pod se află de asemenea chipul îngerului tău. Strămoșii noștri îl știau de înger păzitor, înger de pază, înger protector.

“Demonul este și el un înger, dar el e o forță liberă, rebelă. Prefer să-i spun Mesager, pentru că el e legătura principală între tine și lume. În antichitate, era reprezentat de Mercur, Hermes Trismegistul, Mesagerul zeilor. El nu intervine decât în planul material. E prezent în aurul Bisericii, pentru că aurul vine din pământ, și pământul reprezintă domeniul său. E prezent în munca noastră și în raporturile noastre cu banii. Când îl lăsăm liber, are tendința să se disperseze. Când îl exorcizăm, pierdem tot ce are el bun să ne învețe, pentru că el cunoaște bine lumea și pe oameni. Când suntem fascinați de puterea lui, el ne posedă și ne îndepărtează de Lupta cea Bună.

“Cu toate acestea, singurul mijloc de a-l cunoaște pe Mesagerul nostru este să ni-l facem prieten. Ascultându-i sfaturile, chemându-l în ajutor când e nevoie, dar nelăsându-l niciodată să dicteze regulile. Așa cum ai făcut tu cu puștiul acela. Pentru asta, trebuie ca mai întâi să știi ce vrei, apoi trebuie să-i cunoști figura și numele.

- Cum am să știu asta?” am întrebat.

Și Petrus m-a învățat RITUALUL MESAGERULUI.

RITUALUL MESAGERULUI

Așează-te și destinde-te complet. Lasă-ți spiritul să vagabondeze pe unde vrea, gândurile curgând fără control. După câteva clipe, repetă-ți: “Acum sunt destins și ochii mei dorm somnul lumii.”

Când îți simți sufletul debarasat de orice preocupare, imaginează-ți o coloană de foc la dreapta ta. Fă în așa fel încât flăcările să fii vii și strălucitoare. Atunci spune cu voce scăzută: “Ordon subconștientului meu să se manifeste. Să se deschidă în fața mea și să-mi reveleze secretele sale magice.” Așteaptă puțin, concentrează-te exclusiv asupra coloanei de foc. Dacă apare vreo imagine, e o manifestare a subconștientului tău. Încearcă să o păstrezi.

Și acum, având în continuare coloana de foc la dreapta ta, imaginează-ți o alta în stânga. Când flăcările ei devin vii, pronunță cu voce scăzută cuvintele următoare: “Fie ca forța Mielului, care se manifestă în toate și în toți, să se manifeste și în mine când îmi invoc Mesagerul. [Numele Mesagerului] îmi va apărea în momentul acela.”

Vorbește cu Mesagerul tău, care se va manifesta între cele două coloane. Împărtășește-i problema ta, cere-i sfatul și dă-i ordinele necesare.

O dată acest schimb terminat, desparte-te de el folosind cuvintele următoare:

“Mulțumesc Mielului pentru miracolul pe care l-am înfăptuit. Fie ca [Numele Mesagerului] să revină de fiecare dată când îl voi invoca, și chiar dacă se află undeva departe, să mă ajute să-mi înfăptuiesc opera.”

“Fă-l mai degrabă seara, e mai ușor. Astăzi, după prima noastră întâlnire, el îți va revela numele lui. Acest nume e secret și nu trebuie cunoscut de nimeni, nici chiar de mine. Oricine ar cunoaște numele Mesagerului tău, l-ar putea distruge.”

Petrus s-a ridicat și ne-am reluat marșul. În scurt timp, am ajuns la ogorul pe care lucrau țaranii. Am schimbat câțiva buenos dias și ne-am continuat drumul.

“Dacă ar trebui să apelez la o imagine, aș spune că îngerul e armura ta, iar Mesagerul, sabia. O armură protejează în orice condiții, dar o sabie poate cădea în mijlocul luptei, poate ucide un prieten, sau se poate întoarce împotriva stăpânului său. În rest, poți face aproape orice cu sabia ta, doar să nu te așezi pe ea”, a conchis el cu un hohot de râs.

Ne-am oprit într-un sat ca să prânzim, și băiatul care ne-a servit era vizibil prost dispus. Nu ne răspundea la întrebări. A pus mâncarea la întâmplare în fața noastră, și a vărsat chiar puțină cafea pe bermudele lui Petrus. L-am văzut atunci pe ghidul meu transformându-se: s-a enervat, l-a chemat pe patron și a protestat vehement. În final, s-a dus la toaletă să-și pună bermudele de schimb, în timp ce patronul spăla pata de cafea și întindea pantalonii.

În timp ce așteptam ca soarele de ora două să usuce bermudele lui Petrus, mă gândeam la tot ce vorbisem dimineața. E adevărat că majoritatea afirmațiilor lui Petrus despre puști se adevăraiseră. Pe de altă parte, avusesem viziunea deșertului și a unui chip. Dar această poveste cu Mesagerul mi se părea arhaică. Eram în plin secol XX și conceptele de infern, păcat și demon nu mai aveau sens pentru nimeni care era cât de cât inteligent. În cadrul Tradiției, ale cărei învățături le urmașeam mult mai multă vreme decât drumul Sfântului Iacob, Mesagerul – numit chiar demon, fără ca aceasta să aibă un sens peiorativ – era un spirit care domina forțele Pământului, și care putea fi supus pentru a fi folosit de oameni. Se recurgea

frecvent la el, dar el nu era niciodată un aliat sau un sfătuitor pentru problemele cotidiene. Petrus mă lăsase să înțeleg că aş putea folosi prietenia Mesagerului pentru a progresa în munca mea și în lume. Ideea îmi părea profană și infantilă.

Dar jurasem supunere totală la doamna Savin. Și a trebuit să-mi înfig încă o dată unghia în carnea vie a degetului mare.

“Nu ar fi trebuit să mă las dus de val. N-a răsturnat ceașca pe mine, ci pe lumea pe care o urăște. El știe că există o lume gigantică, dincolo de limitele imaginației sale, și participarea sa la această lume se rezumă la a se trezi devreme, a merge la brutărie, a servi clientul aflat în trecere și a se masturba noaptea visând la femei pe care nu le va cunoaște niciodată.”

Era vremea să ne oprim pentru siestă, dar Petrus a preferat să continuăm să mergem. A spus că era o modalitate de a face penitență pentru intoleranța sa. Eu, care nu făcusem nimic, a trebuit să-l însoțesc sub acel soare violent. Mă gândeam la Lupta cea Bună și la milioanele de oameni care, pe întreaga planetă, făceau în clipa asta lucruri care nu le plăceau. Exercițiul cruzimii îmi însângera, fără doar și poate, degetul, dar îmi făcea mult bine. Îmi permisesse să înțeleg în ce punct putea să mă trădeze spiritul, să mă antreneze în acte pe care nu le aprobam și în sentimente care nu-mi erau de nici un ajutor. În acest moment, mi-am dorit ca Petrus să aibă dreptate: să existe cu adevărat un Mesager, pentru a discuta cu el lucruri practice, și pentru a-i cere ajutorul în problemele cotidiene. Am așteptat noaptea cu nerăbdare.

Petrus, în acest timp, nu înceta să vorbească despre băiat. În final, s-a convins că făcuse bine, și pentru aceasta, a recurs din nou la un argument creștin.

“Christos a iertat-o pe femeia adulteră, dar a blestemat smochinul care n-a vrut să-i dea o smochină. Nici eu nu sunt aici ca să fiu întotdeauna amabil.”

De acord. În capul lui, problema era rezolvată. O dată în plus, Biblia îl salvase.

Am ajuns la Estella în jurul orei nouă seara. Am făcut o baie, și am coborât să cinăm. Autorul primului ghid al drumului Sfântului Iacob, Aymeri Picaud, descrie Estella ca pe “un loc fertil unde se găsește pâine bună, un vin excelent, carne și pește. Apa din Ega este dulce, sănătoasă și foarte bună.” N-am băut apa râului, cât despre bucătăria aleasă, Picaud avea și acum dreptate, chiar opt secole mai târziu. Ni s-au servit bucăți de coaste de miel, miezuri de anghinare și un rioja dintr-o podgorie excelentă. Am rămas multă vreme la masă, vorbind de una, de alta, și degustând vinul. În cele din urmă, Petrus a anunțat că era un moment potrivit pentru a stabili întâiul meu contact cu Mesagerul.

Ne-am ridicat și am parcurs pe jos străzile orașului. Câteva străduțe dădeau direct spre râu – ca la Veneția – și pe una dintre aceste străduțe m-am decis să mă așez. Petrus știa că de aici înainte eu eram cel care conducea ceremonia, și s-a ținut puțin deoparte.

Am privit îndelung râul. Apele sale, zgomotul său, m-au îndepărtat puțin de lume și mi-au insuflat un calm profund. Am închis ochii și mi-am imaginat prima coloană de foc. N-a apărut decât după un moment.

Am pronunțat cuvintele rituale și cealaltă coloană a răsărit la stânga mea. Spațiul care le despărțea, luminat de foc, era complet gol. Am rămas cu ochii fixați pe acest spațiu, încercând să nu gândesc, pentru a-i permite Mesagerului să se manifeste. Dar, în locul lui, au țășnit scene exotice – intrarea unei piramide, o femeie îmbrăcată în aur curat, oameni negri care dansau în jurul unui foc. Imaginile se succedau rapid, și le-am lăsat să

curgă fără nici un fel de control. Numeroase etape ale drumului pe care-l parcursesem împreună cu Petrus s-au revelat astfel: peisaje, restaurante, păduri. Până în momentul în care, fără cel mai mic avertisment, deșertul de cenușă pe care-l văzusem dimineața s-a întins între coloanele de foc. Și acolo, privindu-mă, se afla omul cel simpatic, cu o lucire perfidă în ochi.

A râs, iar eu am surâs, în transa mea. Mi-a arătat o pungă închisă, apoi a deschis-o și s-a uitat înăuntru – dar, din poziția în care mă găseam, n-am putut vedea nimic. Atunci, în minte mi-a apărut un nume: Astrain¹. Mi-am reprezentat mental numele, l-am făcut să vibreze între cele două coloane de foc, și Mesagerul a știut cine era stăpânul; îi descoperisem numele.

Venise momentul să închei exercițiul. Am pronunțat cuvintele rituale și am stins coloanele de foc – întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Am redeschis ochii și în fața mea curgea Ega.

“A fost mai puțin greu decât mi-am imaginat, i-am spus lui Petrus, după ce i-am povestit tot ce se întâmplase.

- A fost primul tău contact. Un contact de recunoaștere reciprocă, și de prietenie reciprocă. Conversația cu Mesagerul va deveni productivă dacă îl invoci în fiecare zi, dacă îți discuți problemele cu el și dacă vei ști să deosebești perfect un ajutor adevărat de o cursă. Nu-ți pierde niciodată din vedere sabia atunci când îl întâlnești.

- Dar nu am încă sabia, i-am replicat eu.

- De aceea nici nu va putea să-ți facă prea mult rău. Totuși, ar fi mai bine să nu-i ușurezi sarcina.”

Ritualul se sfârșise. I-am spus la revedere lui Petrus și m-am întors la hotel. În așternut, mă gândeam la bietul chelner care ne servise prânzul. Aveam chef să mă întorc la el să-l văd, să-l învăț ritualul Mesagerului și să-i spun că poate schimba totul, dacă dorește. Dar era inutil să încerc să salvez lumea: nu reușisem încă să mă salvez pe mine însumi².

¹ Este, bineînțeles, un nume fals.

² Ritualul Mesagerului nu este descris în întregime. În realitate, Petrus mi-a vorbit despre semnificația viziunilor, a amintirilor și despre punga pe care mi-o arătase Astrain. Totuși, întâlnirea cu Mesagerul diferind de la om la om, a insista asupra experienței mele particulare ar fi putut avea ca efect influențarea în sens negativ a experienței altora.

IUBIREA

“A vorbi cu Mesagerul nu înseamnă a pune întrebări despre lumea spiritelor, a spus Petrus a doua zi. Singura utilitate a Mesagerului este un ajutor în lumea materială. Și el no să ți-l dea decât dacă știi exact ce vrei.”

Ne opriseam într-un sat pentru a ne potoli setea. Petrus comandase o bere și eu o apă minerală. Suportul paharului meu era un cerc de plastic ce conținea apă colorată. Degetele mele desenau pe el figuri abstracte și eram preocupat.

“Mi-ai explicat că Mesagerul s-a manifestat prin intermediul copilului pentru că avea ceva să-mi spună.

- Ceva urgent”, mi-a confirmat el.

Am continuat discuția despre Mesageri, îngeri și demoni. Mi-era greu să admit o utilizare atât de practică a misterelor Tradiției. Petrus insista asupra ideii că ar trebui să urmărim întotdeauna o recompensă, și eu îmi aminteam cuvintele lui Iisus: cei bogăți nu vor intra în Împărăția Cerurilor.

“Tot Iisus l-a răsplătit pe cel care a știut să înmulțească talentele maestrului său. De altfel, oamenii nu au crezut în el doar pentru că era un bun orator: a trebuit să înfăptuiască minuni, să acorde recompense celor care îl urmau.

- Nimeni n-are voie să-l vorbească de rău pe Iisus în barul meu, l-a întrerupt patronul, care ne urmărea conversația.

- Nimeni nu-l vorbește de rău pe Iisus, a replicat Petrus. A-l vorbi de rău pe Iisus înseamnă a comite păcate invocându-i numele. Așa cum ai făcut dumneata, aici.”

Patronul barului a oscilat o clipă. Dar a replicat rapid: “N-am nimic în comun cu asta. Eram încă un copil.

- Vinovați sunt întotdeauna ceilalți”, a mormăit Petrus.

Patronul barului a ieșit pe ușa bucătăriei. Am întrebat despre ce era vorba.

“Acum cincizeci de ani, în plin secol XX, aici în față a fost ars pe rug un țigan. Acuzat de vrăjitorie și de blasfemie împotriva sfintei ostii. Povestea a fost acoperită de atrocitățile războiului civil, și nimeni nu-și mai amintește astăzi această poveste. Cu excepția locuitorilor orașului unde ne găsim.

- Și cum de știi tu asta, Petrus?

- Pentru că am parcurs deja drumul Sfântului Iacob.”

Am continuat să bem în barul pustiu. Soarele era năucitor și era ora siestei. Curând, patronul barului s-a întors cu preotul satului.

“Cine sunteți?” a întrebat preotul.

Petrus i-a arătat cochilia desenată pe rucsacul lui. Timp de mii de ani, pelerinii trecuseră pe acest drum din fața barului, și tradiția cerea ca fiecare pelerin să fie respectat și primit în orice condiții. Atunci, preotul și-a schimbat tonul.

“Cum se face că niște pelerini care se îndreaptă către Sfântul Iacob îl vorbesc de rău pe Iisus?” a întrebat el, pe ton de cateheză.

“Nimeni de aici nu-l ocăra pe Iisus. Evocam crimele comise în numele lui Iisus, De exemplu, povestea țiganului ars de viu în piața publică.”

Cochilia de pe sacul lui Petrus l-a forțat și pe patron să-și schimbe comportamentul. De data asta ni s-a adresat respectuos.

“Blestemul țiganului dănuie și azi” a spus el, sub privirea dezaprobatoare a preotului.

Petrus a insistat să știe în ce fel. Preotul a răspuns că erau povești populare, care nu primiseră nici un fel de gir din partea Bisericii. Dar patronul barului a reluat:

“Înainte de a muri, țiganul a spus că cel mai mic copil din sat îi va prelua demonii și că va fi posedat de ei. Când copilul va îmbătrâni și va muri, demonii vor trece într-un alt copil. Și tot așa de-a lungul veacurilor.

- Pământul de aici e la fel cu cel al satelor din împrejurimi, a reînceput preotul. Atunci când ele suferă de secetă, suferim și noi. Când plouă acolo și recolta e bună, și noi ne umplem hambarele. Nu ni se întâmplă nimic diferit față de satele vecine. Toată această poveste e pură fantezie.

- Nu s-a întâmplat nimic pentru că am îndepărtat blestemul, a explicat patronul barului.

- Atunci, să mergem până la ea”, a sugerat Petrus.

Preotul a râs și a spus că era bine spus. Patronul barului și-a făcut semnul crucii. Însă nici unul dintre ei nu s-a mișcat.

Petrus a plătit nota de plată și a insistat ca cineva să ne conducă la persoana care primise blestemul. Preotul s-a scuzat, trebuia să se întoarcă la biserică, pentru că se întrerupsese dintr-o treabă importantă. Și a plecat înainte ca vreunul dintre noi să poată spune cel mai mic cuvânt.

Patronul barului i-a aruncat lui Petrus o privire neliniștită.

“Nu vă faceți griji, a spus ghidul meu. E suficient să ne arătați casa în care locuiește blestemul. Vom încerca să scăpăm satul de el.”

Patronul barului a ieșit cu noi în ulița prăfoasă și orbitoare sub soarele fierbinte al după-amiezei. Am ajuns la ieșirea din sat, și el ne-a indicat o casă îndepărtată, aflată pe marginea Drumului.

“Trimitem mereu hrană, haine, tot ce este necesar, s-a scuzat el. Nici chiar preotul nu merge până acolo.”

Ne-am despărțit de el. Bătrânul a așteptat, crezând poate că nu ne vom opri în fața casei. Dar Petrus a bătut la poartă. Când m-am întors din nou, patronul barului dispăruse.

O femeie, ce părea să aibă vreo șaiszeci de ani, a venit să ne deschidă. Lângă ea, un imens câine negru dădea din coadă și părea să se bucure de vizită. Femeia ne-a întrebat ce doream, spunând că e ocupată cu leșia și că-și lăsase vasele pe foc. N-a părut mirată că ne vede. Am dedus că numeroși pelerini, care nu cunoșteau blestemul, trebuie că bătuseră la această poartă în căutarea unui adăpost.

“Suntem pelerini în drum spre Compostella, și avem nevoie de puțină apă caldă, a spus Petrus. Știu că n-o să ne refuzați.”

Puțin îndoită, bătrâna a deschis larg ușa. Am intrat într-o încăpere mică, curată, dar sărăcăcios mobilată. O canapea a cărei husă de plastic era ruptă, un bufet, o masă de Formica și două scaune. Pe bufet, o imagine a Sfintei Inimi a lui Iisus, sfinți și un crucifix de spini. Spre săliță dădeau două uși: printr-una, putea întrezări camera; pe cealaltă, care dădea spre bucătărie, l-a condus femeia pe Petrus.

“Am puțină apă în clocot, a propus ea. Mă duc să aduc un vas și veți putea pleca imediat de unde ați venit”.

Am rămas singur în cameră cu câinele cel mare. Își mișca coada, mulțumit și docil. Curând, femeia a revenit cu o cutie veche de conserve, a umplut-o cu apă caldă, și i-a întins-o lui Petrus.

“Poftiți. Plecați, și Dumnezeu să vă binecuvânteze.”

Dar Petrus nu s-a mișcat. A luat un pliculeț de ceai din rucsac, l-a pus la infuzat și a spus că i-ar place să împartă puținul pe care-l avea cu ea, pentru a-i mulțumi de primire.

Femeia, vizibil contrariată, s-a dus să aducă două cești și s-a așezat la masă cu Petrus. Am continuat să privesc câinele, ascultându-le conversația.

“Mi s-a spus în acest sat că un blestem apasă asupra acestei case, a comentat Petrus, pe un ton neutru. Ochii câinelui au început să strălucească, ca și cum ar fi înțeles aceste aluzii. Bătrâna s-a ridicat dintr-un salt.

“E o minciună! O superstiție veche! Vă rog frumos, terminați-vă repede ceaiul, pentru că am multe de făcut.”

Câinele a simțit brusca schimbare de dispoziție a femeii. A rămas nemișcat, în stare de alertă. Dar Petrus era în continuare la fel de placid. A vărsat lent ceaiul în ceașcă, a dus-o la buze, apoi a repus-o pe masă fără să înghită vreun strop.

“E foarte fierbinte. Să așteptăm să se răcească un pic. Era vizibil incomodată de prezența noastră și regreta că ne deschisese ușa. Remarcând că priveam fix câinele, l-a chemat lângă ea. Animalul a ascultat, dar s-a apucat din nou să mă observe.

“Din cauza asta, dragul meu, a spus Petrus întorcându-se spre mine, din cauza asta a apărut Mesagerul tău ieri sub trăsăturile unui copil.”

Deodată, mi-am dat seama că nu eram eu acela care-l privea pe câine. De când intrasem, acest animal mă hipnotizase și-mi ținuse ochii ațintiți într-ai lui. Câinele mă privea, și făcea în așa fel ca eu să-i împlinesc voința. Am început să simt o mare oboseală, o poftă să ațipesc pe canapeaua aceea ruptă, pentru că era foarte cald afară și eu n-aveam chef de mers. Toate acestea îmi păreau stranii, aveam senzația că picasem într-o cursă. Câinele mă fixa, și cu cât mă privea mai mult, cu-atâta mi-era mai somn.

“Haide, mi-a spus Petrus, ridicându-se și întinzându-mi ceașca de ceai. Bea puțin, doamna vrea să ne vadă plecați repede.”

M-am împleticit, dar am reușit să apuc ceașca și ceaiul cald m-a revigorat. Voiam să spun ceva, să întreb care e numele animalului, dar vocea îmi pierise. Ceva în mine se deșteptase, ceva despre care Petrus nu mă învățase, dar care începea să se manifeste. Era o dorință necontrolabilă de a pronunța cuvinte ciudate al căror sens nu-l știam nici eu. Am crezut că Petrus pusese ceva în ceai. Totul a devenit îndepărtat, am avut vaga impresie că femeia îi spunea lui Petrus că trebuie să plecăm. Am simțit un soi de euforie, și m-am hotărât să pronunț cu voce tare cuvintele ciudate care-mi veneau în minte.

Câinele era tot ce puteam distinge în cameră. Când am început să pronunț cuvintele ciudate, s-a apucat de mârâit. El le înțelegea. Incitat, am continuat să vorbesc din ce în ce mai tare. Câinele s-a ridicat și și-a arătat dinții. Nu mai era animalul docil pe care-l întâlnisem la sosire, ci o fiară rea și amenințătoare, care putea să mă atace în orice moment. Știam că acele cuvinte mă protejează, și le-am pronunțat tot mai tare, dirijându-mi întreaga forță către câine, simțind în mine o forță aparte, o forță care-l împiedeca pe animal să mă atace.

Din acel moment, evenimentele s-au derulat cu încetinitorul. Am observat cum femeia se apropia de mine și încerca să mă împingă afară, că Petrus o reținea, dar câinele nu dădea nici cea mai mică atenție disputei lor. Avea ochii ațintiți asupra mea, și s-a ridicat mormăind și arătându-și dinții. Încercam să înțeleg limba ciudată pe care o vorbeam, dar de fiecare dată când mă opream să-i caut sensul, forța se diminuea și câinele se apropia, devenind mai agresiv. Am urlat atunci, iar femeia a început și ea să țipe. Câinele lătra și mă amenința, dar, atâta vreme cât continuam să vorbesc, eram în

siguranță. Am auzit un mare hohot de râs, dar nu știam dacă acest râs exista, sau era fructul imaginației mele.

Deodată, ca și cum totul se petrecea simultan, vântul a invadat casa, iar câinele a făcut un salt mare și a sărit la mine. Am ridicat brațul ca să-mi protejez fața, am strigat un cuvânt și am așteptat impactul. Animalul s-a aruncat asupra mea cu toată greutatea, și am căzut pe sofa. Privirile ne-au rămas ținute una de alta câteva clipe, și, brusc, a ieșit în fugă. Am început să plâng în hohote. M-am gândit la familia mea, la soție și la prieteni. Trăiam o senzație imensă de iubire, o bucurie nemăsurată și absurdă, dar în același timp eram conștient de toată această întâmplare cu câinele. Petrus m-a luat de braț și m-a dus afară, fiind amândoi împinși de la spate de femeie. Am privit în jur: nu mai era nici urmă de câine. M-am lipit de Petrus și am continuat să plâng, în timp ce ne continuam drumul prin soare.

Nu-mi amintesc nimic despre acest traseu, și mi-am revenit în fire așezat fiind lângă o fântână; Petrus îmi umezea fața și ceafa. Am cerut de băut, și el mi-a spus că, dacă aș fi băut nu contează ce atunci, aveam să vomit. Mă durea puțin inima, dar mă simțeam bine. O iubire imensă, pentru toți și toate, mă invadase. Am privit în jur și am văzut arbori pe marginea drumului, mica fântână lângă care ne oprisem, am simțit briza proaspătă și am auzit cântecul păsărelor din pădure. Vedeam chipul îngerului meu, așa cum îmi spusese Petrus. Am întrebat dacă ne îndepărtasem de casa femeii. A răspuns că mersesem cam un sfert de oră.

“Trebuie că vrei să știi ce s-a întâmplat” a spus el.

În realitate, nu avea nici cea mai mică importanță. Câinele, femeia, patronul barului, toate acestea erau amintiri îndepărtate care păreau să nu aibă nici o legătură cu ceea ce simțeam în prezent. I-am propus lui Petrus să mai mergem puțin, pentru că mă simțeam bine.

M-am ridicat și am reluat drumul Sfântului Iacob. În tot restul după-amiezei, aproape că nu am vorbit de loc, scufundat în acel sentiment binefăcător ce părea să umple tot. Din când în când, mă gândeam că Petrus pusese vreun drog în ceai, dar lucrul acesta nu mai avea nici cea mai mică importanță. Important era să contempli munții, izvoarele, florile de pe marginea drumului, trăsăturile strălucitoare ale chipului îngerului meu.

Am găsit un hotel la ora opt seara, și simțeam încă – deși mai puțin intens – acea stare de beatitudine. Patronul mi-a cerut pașaportul ca să mă înregistreze, și i l-am dat.

“Veniți din Brazilia? Am fost deja acolo. Am stat la un hotel de pe plaja din Ipanema.”

Această frază absurdă m-a readus la realitate. În mijlocul drumului Sfântului Iacob, într-un sat construit cu secole mai înainte, exista un recepționar care cunoștea plaja de la Ipanema.

“Sunt gata acum pentru discuție, i-am spus lui Petrus. Trebuie să înțeleg tot ce s-a petrecut azi.”

Senzația de beatitudine dispăruse. În locul ei, a apărut din nou rațiunea, cu teama sa de necunoscut, și cu nevoia urgentă de a mă așeza din nou cu picioarele pe pământ.

“După cină”, mi-a răspuns el.

Petrus a cerut patronului hotelului să deschidă televizorul, dar fără sonor. Mi-a explicat că asta era metoda cea mai bună ca eu să ascult tot fără să pun prea multe întrebări, pentru că o parte din mine va fi ocupată să privească ecranul. A căutat să afle până în ce punct îmi aminteam ceea ce se întâmplase. I-am spus că-mi amintesc totul, cu excepția perioadei în care am plecat și până am ajuns la fântână.

“Asta n-are nici cea mai mică importanță”, mi-a replicat el. La televizor începea un film al cărui subiect era legat de mine de cărbune.

Personajele purtau costume de la începutul secolului.

“Ieri, când am presimțit graba Mesagerului tău, știam că va avea loc o luptă pe drumul Sfântului Iacob. Ești aici pentru a-ți găsi sabia și a învăța Practicile RAM. Dar, de fiecare dată când un ghid conduce un pelerin, există cel puțin o dată când circumstanțele le scapă de sub control și unuia, și celuilalt. E un fel de încercare practică pentru învățacel. În cazul tău, a fost întâlnirea cu câinele.

“Detaliile luptei și prezența a numeroși demoni într-un animal, astea ți le voi explica mai târziu. Ceea ce este important acum este să înțelegi că această femeie era obișnuită cu blestemul. Ea îl acceptase ca și cum era normal, iar meschinăria lumii o aprecia ca pe un lucru pozitiv. A învățat să se mulțumească cu foarte puțin, dar viața este generoasă și vrea mereu să ne dea mult.

“Alungând demonii din această biată bătrână, i-ai dezechilibrat universul. Am discutat zilele trecute despre cruzimea de care sunt în stare oamenii față de ei înșiși. Foarte adesea, când încerci să le arăți binele, să le arăți că viața este generoasă, ei refuză ideea ca și cum ar fi ispita demonului. Nimănui nu-i place să ceară mult de la viață, pentru că oamenilor le e frică de eșec. Dar acela care dorește să ducă Lupta cea Bună trebuie să privească lumea ca și cum ar fi o comoară inepuizabilă, care așteaptă să fie descoperită și cucerită”.

Petrus m-a întrebat dacă știam ce caut aici, pe drumul Sfântului Iacob.

“Sunt în căutarea sabiei mele, am răspuns eu.

- Și de ce-ți trebuie sabia?

- Pentru că ea îmi va aduce puterea și înțelepciunea Tradiției.”

Am simțit că răspunsul meu nu-l mulțumise pe deplin. A reluat:

“Ești aici în căutarea unei recompense. Îndrăznești să visezi, și faci tot ce-și este cu putință pentru a transforma acest vis în realitate. Trebuie să știi mai bine ce vei face cu sabia ta, trebuie ca acest lucru să-ți fie clar înainte de a ajunge la ea. Dar ai un avantaj: ești în căutarea unei recompense. Nu parcurgi drumul Sfântului Iacob decât pentru că dorești să fii recompensat pentru efortul tău. Am remarcat că ai aplicat tot ce te-am învățat căutând un scop practic. E foarte bine.

“Nu-ți rămâne decât să asociezi Practicile RAM cu propria ta intuiție. Limbajul inimii tale este acela care va determina maniera corectă de a-ți descoperi și mânuși sabia. În caz contrar, Practicile RAM se vor pierde în înțelepciunea inutilă a Tradiției.”

Petrus îmi spusese asta și mai înainte, cu alte cuvinte, și, chiar dacă eram de acord cu el, nu asta mă interesa să știu. Se întâmplaseră două lucruri pe care nu reușeam să mi le explic: limba deosebită în care vorbisem, și senzația de bucurie și iubire pe care o trăisem după ce izgonisem câinele.

“Senzația de bucurie a intervenit, pentru că gestul tău a primit atingerea lui Agape.

- Vorbești mult de Agape, și până acum nu mi-ai explicat de fapt ce este. Am impresia că e vorba de o formă superioară de iubire.

- Exact asta este. Va veni curând momentul să simți această iubire intensă, această Iubire care îl devoră pe cel ce iubește. În așteptarea ei, mulțumește-te să știi că ea se manifestă liber în tine.

- Am încercat deja această senzație, dar pentru un timp mai scurt și într-un mod diferit. Apărea întotdeauna după o reușită profesională, o cucerire, sau când presimțeam că norocul se întoarce în favoarea mea. Totuși, când senzația apărea, mă închideam și mi-era frică să o trăiesc intens. Ca și cum această bucurie ar fi putut trezi invidia celorlalți, sau ca și cum aș fi fost nedemn să o primesc.

- Toți ne comportăm așa, înainte de a-l cunoaște pe Agape”, a recunoscut el, cu ochii ațintiți pe ecranul televizorului.

L-am întrebat atunci ce era cu limba aceea străină în care vorbisem.

“M-a și surprins. Nu e vorba de o practică a drumului Sfântului Iacob. E vorba de un har, care face parte din practicile RAM pentru drumul Romei”.

Auzisem vorbindu-se despre haruri și puteri, dar i-am cerut lui Petrus mai multe explicații.

“Harurile sunt daruri ale Duhului Sfânt care se manifestă în fiecare dintre noi. Poate fi darul vindecării, darul miracolelor, darul profeției, printre altele. Tu ai experimentat darul vorbirii în limbi, cel pe care l-au primit apostolii în ziua Cincizecimii.

“Darul limbilor este legat de comunicarea directă cu Duhul Sfânt. El este condiția rugăciunilor care au putere, al exorcismelor – cum a fost cazul tău – și al înțelepciunii. Zilele de marș și Practicile RAM, pe lângă pericolul pe care-l reprezenta pentru tine câinele, au trezit din întâmplare harul limbilor. El n-o să mai revină, în afara cazului în care îți găsești sabia și te hotărăști să parcurgi drumul Romei. În orice caz, a fost o prevestire bună.”

Pe ecranul televizorului mut, povestea minelor de cărbune se preschimbă într-o succesiune de imagini în care bărbați și femei vorbeau fără oprire, discutau, conversau. Din când în când, un actor și o actriță se sărutau.

“Încă ceva, a spus Petrus. S-ar putea să-l întâlnești din nou pe câine. În acest caz, nu încerca să reinții harul limbilor, pentru că el nu se va mai întoarce. Ai încredere în ce-ți va spune intuiția. Am să te învăț o altă practică RAM, care îți va trezi intuiția. Astfel, îți vei cunoaște, puțin câte puțin, limbajul secret al spiritului, o să-ți fie de mare ajutor în toate momentele vieții tale”

Petrus a stins televizorul chiar în momentul în care intriga începuse să mă intereseze. Apoi s-a îndreptat spre bar și a comandat o sticlă de apă minerală. Am băut fiecare câteva înghițituri.

Ne-am dus să ne așezăm afară, și, vreme de câteva clipe, nici unul n-a spus nimic. Liniștea nopții ne înconjură, și Calea Lactee de pe firmament îmi amintea fără încetare de obiectivul meu: să găsesc sabia. După o vreme, Petrus m-a învățat EXERCITIUL APEI.

TREZIREA INTUIȚIEI (EXERCITIUL APEI)

Fă o băltoacă de apă pe o suprafață netedă și neabsorbantă. Contempl-o o vreme. Apoi începe să te joci, fără nici o idee preconcepută, fără nici un obiectiv, cu apa. Trasează desene care nu vor să spună absolut nimic. Fă acest exercițiu în fiecare zi, timp de o săptămână, pentru cel puțin zece minute, de fiecare dată.

Nu căuta rezultate practice, acest exercițiu îți trezește, puțin câte puțin, Intuiția. Când se va manifesta în alte momente ale zilei, încrede-te întotdeauna

“Sunt obosit și mă duc să mă culc, a spus el. Dar fă exercițiul acum. Trezește-ți intuiția, latura ta secretă, Să nu-ți pese de logică, apa e un element fluid și n-o să se lase dominată prea ușor. Dar ea îți va permite să-ți elaborezi, puțin câte puțin, fără violență, o nouă raportare la univers.”

A concluzionat, înainte de a intra în hotel:

“Nu în fiecare zi ești ajutat de un câine.”

Am mai savurat puțin prospețimea și liniștea nopții. Hotelul era departe de orice oraș, nimeni nu trecea pe drumul din fața mea. Mi-am reamintit de patron, care văzuse Ipanema și care trebuie că găsisese absurdă prezența mea în acest loc arid, pe care soarele îl ardea în fiecare zi cu aceeași furie.

Mi-era somn și am decis să fac fără întârziere exercițiul. Am împrăștiat restul din sticla de apă pe pavajul de ciment. O baltă s-a format imediat. Nu reprezenta nici o imagine, n-avea nici o formă, și nu asta căutam eu. Degetele mele se plimbau prin apa rece, și am început să simt genul de hipnoză pe care-l resimți de obicei în fața unui foc. Nu mă gândeam nimic. Mă distram. Mă distram cu o baltă de apă. Am desenat câteva trăsături pe margini, și ea a părut să se transforme într-un soare ud, dar imediat trăsăturile se amestecau și se topeau. Cu palma întinsă, am lovit centrul bălții; ea s-a întins, acoperind cimentul de picături, stele negre pe fond gri. Mă dedam cu totul acestui exercițiu extravagant, fără cea mai mică finalitate, dar plăcut de realizat. Am simțit că spiritul meu aproape că se oprise din gândit, ceea ce nu reușeam să obțin decât după lungi meditații și relaxări. Paralel cu asta, ceva-mi spunea că, în adâncimile ființei mele, o forță se întrupa și se pregătea să se manifeste.

Am rămas multă vreme jucându-mă cu băltoaca, mi-a fost greu să opresc exercițiul. Dacă Petrus m-ar fi învățat exercițiul Apei la începutul călătoriei, aș fi găsit cu siguranță că era o pierdere de timp. Dar acum că vorbisem în limbi și expulzasem demoni, această baltă de apă stabilea un contact - chiar fragil - cu Calea Lactee. Ea reflecta stelele, executând desene pe care nu reușeam să le interpretez, și-mi dădea senzația nu că pierd timpul, ci că creez un nou cod de comunicare cu lumea. Codul secret al sufletului, limba pe care o cunoaștem și pe care o auzim atât de puțin.

Când mi-am dat seama, se făcuse deja foarte târziu. Luminile din fața porții erau stinse și am intrat înăuntru fără zgomot. În camera mea, l-am invocat încă o dată pe Astrain. A apărut mai clar, și i-am vorbit o vreme de sabie și de obiectivele mele în viață. Nu mi-a răspuns nimic, dar Petrus mă prevenise că Astrain, prin intermediul invocațiilor, avea să devină o prezență vie și puternică la îndemâna mea.

CĂSĂTORIA

Logroño este unul dintre cele mai mari orașe pe care pelerinii ce parcurg drumul Sfântului Iacob le traversează. Înainte de asta, nu mai traversasem decât un oraș important, Pampeluna, unde nu rămăsesem peste noapte. În după-amiaza în care am ajuns la Logroño, se pregătea o mare sărbătoare, și Petrus a fost de părere să rămânem măcar în noaptea aceea acolo.

Mă obișnuisem cu liniștea și libertatea de la țară, atât de tare încât n-am prea apreciat ideea. Se scurseseră cinci zile de la incidentul cu câinele, și în fiecare seară îl invocam pe Astrain și făceam exercițiul Apei. Mă simțeam mult mai calm, conștient de importanța pe care o avea drumul Sfântului Iacob pentru ceea ce aveam să fac mai târziu. Cu toată ariditatea peisajului, cu mâncarea care nu era întotdeauna grozavă, și cu oboseala provocată de zilele întregi de marș, trăiam un adevărat vis.

Toate acestea au dispărut în ziua în care am ajuns la Logroño. Nu mai era aerul cald și pur al câmpiei din ținutul pe care-l lăsasem în urmă, ci un oraș plin de mașini, de ziariști și de echipe de televiziune. Petrus a intrat în primul bar ca să întrebe ce se petrecea.

„Cum! Nu știți? E nunta fiicei colonelului M., a răspuns un bărbat. Vom avea un mare banchet public în piață, și astăzi închid mai devreme.”

Era greu de găsit un hotel. Totuși, o pereche în vârstă, care zăriseră cochilia pe rucsacul lui Petrus, ne-au propus să ne găzduiască. Am făcut o baie, mi-am pus singurii pantaloni de schimb pe care mi-i adusesem, și am ieșit.

În piață, zeci de servitori, transpirând în smoching sau în robe negre, se ocupau de ultimele amănunte, aranjând mesele care erau așezate peste tot. Televiziunea spaniolă filma unele dintre pregătiri. Am luat-o pe o străduță care dădea spre parohia Sfântului Iacob cel Regal, unde avea să înceapă ceremonia.

Invitați frumos îmbrăcați, femeii al căror machiaj era gata să curgă sub efectul temperaturii, copiii în costume albe, cu un aer bosumflat, intrau neconțenit în biserică. Au izbucnit câteva focuri de artificii, și o limuzină neagră s-a oprit în fața porții principale. Sosea mirele. Petrus și cu mine, nereușind să intrăm în biserica ticsită, am hotărât să ne reîntoarcem în piață. El s-a dus să se plimbe, iar eu m-am așezat pe o bancă, așteptând să se termine ceremonia și să înceapă banchetul. Lângă mine, un vânzător de pop-corn aștepta sfârșitul ceremoniei pentru a-și face vânzare.

„Ați fost și dumneavoastră invitați? M-a întrebat el.

- Nu. Suntem pelerini care merg spre Compostella.

- De la Madrid este un tren direct până acolo, și dacă-l luați vinerea, aveți dreptul la hotel gratuit.

- Dar noi facem un pelerinaj."

Vânzătorul s-a uitat la mine și a replicat cu un aer serios: „Pelerinajul e treaba de sfânt.”

Am preferat să nu mai insist. Bătrânul a început să povestească de faptul că-și măritase fiica, dar că în prezent, ea trăia despărțită de soțul ei.

„În epoca lui Franco, lumea avea mai mult respect, a spus el. În zilele noastre, nimeni nu mai ține cont de familie”.

Chiar și într-o țară străină, unde nu e recomandabil să discuți politică, nu puteam să las așa ceva fără răspuns. Am spus că Franco era un dictator, și că nimic din acea vreme nu se putea să fi fost pozitiv.

Bătrânul s-a făcut roșu.

„Cine ești dumneata ca să vorbești așa?”

- Cunoșc istoria țării voastre. Știu că poporul vostru a luptat pentru libertate. Am citit despre crimele războiului civil din Spania.

- Eu am luptat în război. Pot să vorbesc, pentru că sângele familiei mele a curs. Istoria pe care ai citit-o dumneata nu mă interesează; ceea ce mă interesează este ceea ce s-a petrecut în familia mea. Am luptat împotriva lui Franco, dar după victoria lui, viața mea a devenit mai bună. Nu sunt sărac și am un cărucior de pop-corn. Nu guvernul socialist e acela care m-a ajutat să-l obțin. Trăiesc mai prost azi decât altădată.”

Mi-am amintit ce spunea Petrus, că oamenii se mulțumesc cu foarte puțin în existența lor. N-am mai insistat și am schimbat vorba.

Petrus a revenit. I-am spus povestea vânzătorului de pop-corn.

„E foarte bine să discuți, a comentat el, atunci când vrei să te convingi de ceea ce ești pe cale să spui. Eu fac parte din PCI¹ și nu cunoșteam la tine latura asta fascistă.

- Ce latură fascistă? am exclamat eu, indignat.

- L-ai ajutat pe bătrân să se convingă că regimul lui Franco era mai bun. Poate că n-a știut niciodată până acum. Acuma știe.

- Sunt foarte mirat să aflu că PCI crede în harurile Duhului Sfânt.”

Am râs amândoi. Au izbucnit alte focuri de artificii. O orchestră s-a instalat în chioșcul din piață, și muzicanții si-au acordat instrumentele. Serbarea urma să înceapă dintr-o clipă în alta.

Am privit cerul. Noaptea cădea și apăreau câteva stele. Petrus s-a apropiat de un chelner, și acesta s-a întors cu două pahare de plastic pline cu vin.

„Poartă noroc să bei un pic înainte de începutul petrecerii, a spus Petrus întinzându-mi un pahar. Asta te va ajuta să-l uiți pe bătrânul vânzător de pop-corn.

- Deja nu mă mai gândesc la el.

- Cu toate acestea, ar trebui s-o faci, Ceea ce s-a petrecut este un mesaj simbolic semnaland un comportament incorect. Încercăm într-una să găsim adepți ai explicațiilor noastre referitoare la univers. Credem că numărul de oameni care cred același lucru ca și noi va face din acel lucru o realitate. N-are nici o legătură.

„Privește în jurul tău. Se pregătește o mare sărbătoare. Mai multe lucruri vor fi sărbătorite în același timp: visul tatălui care voia să-și mărite fiica, visul fetei care voia să se mărite, visul mirelui. E bine, pentru că ei cred în acest vis și vor să le arate tuturor că și-au atins scopul. Nu e o sărbătoare pentru a convinge pe cineva de ceva, și de aceea o să fie distractiv. Totul indică faptul că e vorba de oameni care au dus Luptea cea Bună a iubirii.

- Dar tu, tu încerci să mă convingi, Petrus. Tu mă conduci pe drumul Sfântului Iacob.”

M-a privit cu răceală:

„Te învăț Practicile RAM. Dar vei ajunge până la sabia ta numai dacă descoperi că în sufletul tău se găsesc drumul, adevărul și viața.”

A arătat cu degetul în direcția cerului pe care stelele erau deja vizibile.

„Calea Lactee arată drumul până la Compostella. Nici o religie nu e în stare să adune toate stelele, pentru că, dacă ar fi fost așa, universul ar deveni un imens spațiu vid și și-ar pierde rațiunea de a exista. Fiecare stea – și fiecare om - posedă spațiul și caracteristicile

¹ Partidul Comunist Italian.

sale proprii. Există stele verzi, galbene, albastre, albe, comete, meteori și meteoriți, nebuloase și inele. Ceea ce, de aici de pe Pământ, ar părea o porțiune formată din mici puncte egale, se compune în realitate din milioane de elemente diferite, dispersate într-un spațiu care depășește înțelegerea omenească.”

O jerbă de focuri de artificii a explodat, și lumina lor a ascuns pentru o vreme stelele. O cascadă de particule verzi și strălucitoare a căzut din aer.

„Înainte, auzeam doar zgomotul, pentru că era lumină. Acum, îi vedem lumina, a încheiat Petrus. E singura schimbare la care poate aspira omul.”

Mireasa a ieșit din biserică și mulțimea a aruncat orez, și a izbucnit în urale. Era o față slăbuță, de aproximativ șaptesprezece ani, care era la brațul unui băiat în costum de gală. Mulțimea se îndrepta și ea spre piață.

„Iată-l pe colonelul M.! Priviți mireasa! E frumoasă !” exclamau niște tinere de lângă noi.

Invitații s-au apropiat de mese, chelnerii au servit vinul , și orchestra a început să cânte. Vânzătorul a fost imediat înconjurat de o mulțime de puști isterici care îi întindeau un ban și împrăștiu curând cornetele de pop-corn pe jos. Mi-am spus că, pentru locuitorii din Logroño, cel puțin în seara aceasta, restul lumii, amenințarea unui război nuclear, șomajul, crimele, nu existau. În seara asta era sărbătoare, se puseseră mese în piață pentru toți, și fiecare se simțea important.

O echipă de televiziune s-a îndreptat spre noi, și Petrus și-a ferit fața. Dar ea s-a îndreptat exact spre unul dintre comesenii care se afla aproape de noi. L-am recunoscut imediat pe cel vizat: era Manolo, conducătorul echipei Spaniei pe vremea Cupei mondiale din Mexic. O dată interviul încheiat, m-am îndreptat spre el ca să-l întâlnesc. I-am spus că eram brazilian, iar el, mimând indignarea, a protestat împotriva unui gol furat în cursul primului meci din Cupa mondială¹. Dar, foarte repede, m-a îmbrățișat și mi-a spus că Brazilia va avea din nou cei mai buni jucători din lume.

„Cum poți vedea jocul dacă fugi fără încetare pe teren, ca să însuflețești echipa?” l-am întrebat. Așa era unul dintre lucrurile care mi-au atras cel mai tare atenția, în timpul retransmisiilor de la Cupa mondială.

„Plăcerea mea asta este: să ajut echipa să creadă în victorie”.

Și a conchis, ca și cum ar fi fost și el ghid pe drumul Sfântului Iacob:

„O echipă care nu are încredere face clubul să piardă un joc victorios.”

Manolo a fost curând chemat de alții, dar eu am continuat să reflectez la cuvintele lui. Chiar fără să fi parcurs vreodată drumul Sfântului Iacob, și el știa ce înseamnă să duci Lupta cea Bună.

L-am regăsit pe Petrus ascuns într-un colț, vizibil incomodat de prezența echipelor de televiziune. Doar când s-au stins proiectoarele a ieșit dindărătul copacilor din piață și s-a destins puțin. Am comandat alte două pahare de vin, eu mi-am umplut o farfurie cu sandviciuri, iar Petrus a descoperit o masă unde ne-am dus să ne așezăm în compania altor comeseni.

Tinerii căsătoriți au tăiat un tort impresionant. Au răsunat alte urale.

„Trebuie că se iubesc, am gândit eu cu voce tare.

¹ În cursul meciului Spania –Brazilia, în timpul Cupei Mondiale din Mexic, în 1986, un șut spaniol a fost anulat pentru că arbitrul nu văzuse că mingea căzuse dincolo de linia de tușă înainte de a ricoșa. Brazilia a ieșit învingătoare cu 1:0.

- Sigur că se iubesc, a subliniat un domn în costum de culoare închisă așezat la masa noastră. Ați mai văzut pe cineva căsătorindu-se dintr-un alt motiv?”

Mi-am păstrat răspunsul pentru mine, amintindu-mi spusele lui Petrus despre vânzătorul de popcorn. Dar ghidul meu n-a lăsat remarca să treacă.

„La ce gen de dragoste faceți aluzie : Eros, Philos, sau Agape?”

Domnul l-a privit interzis. Petrus s-a ridicat, și-a umplut paharul, și a propus să mergem să ne dezmoțim picioarele.

„În greacă, există trei cuvinte pentru a desemna iubirea, a început el. Astăzi asiști la o manifestare a lui Eros, acel sentiment între două persoane.”

Tinerii căsătoriți zâbeau pentru fotografi și primeau felicitări.

„par să se iubească, a spus arătând spre cuplu. Ei cred că iubirea e un lucru care crește. Curând, se vor lupta singuri în viață, vor întemeia un cămin, și vor împărtăși aceeași aventură. Asta face iubirea să crească și o face demnă. El își va urma cariera militară, ea trebuie să știe să gătească și să fie o gazdă excelentă, pentru că a fost educată în acest sens din copilărie. Ea îl va însoți, vor avea copii, și, dacă simt că construiesc ceva împreună, înseamnă că sunt angajați în Lupta cea Bună. În acest caz, în ciuda tuturor obstacolelor, nu vor înceta niciodată să fie fericiți.

„Uneori, povestea pe care ți-o spun poate avea altă turnură. El poate începe să simtă că nu e liber, sau nu e destul de liber să manifeste tot Erosul, toată iubirea pe care o simte pentru alte femei. Ea poate începe să-și dea seama că a sacrificat o carieră și o viață strălucită pentru a-și urma soțul. Atunci, în loc să creeze ceva în comun, fiecare se va simți furat în modul său de a iubi. Eros, spiritul care îi unește, nu-și va mai arăta, puțin câte puțin, decât părțile rele. Și ceea ce Dumnezeu destinase omului ca să fie cel mai nobil sentiment al său, va deveni izvor de ură și distrugere.”

Am privit în jur. Eros era prezent în mijlocul a numeroase cupluri. Exercițiul Apei îmi revelase limbajul inimii, și vedeam altfel oamenii. Poate din cauza zilelor de singurătate petrecute la țară, sau chiar a Practicilor RAM. Puteam distinge prezența Erosului celui bun și a Erosului celui rău, exact cum mi-i descriesese Petrus.

„Privește cât e de curios, a reluat ghidul meu care observase același lucru. Fie că e bun sau rău, Eros ia o înfățișare diferită pentru fiecare persoană. Ca și stelele despre care-ți vorbeam acum o jumătate de oră. Nimeni nu poate scăpa de Eros. Avem toți nevoie de prezența lui – chiar dacă adesea, din cauza lui, ne simțim departe de lume, retrași în singurătatea noastră.”

Orchestra a început un vals. Lumea s-a îndreptat spre o pistă de ciment situată în fața chioșcului și a început să danseze. Sub efectul alcoolului, toată lumea era amețită și părea mai fericită. Am remarcat o fată tânără îmbrăcată în albastru care trebuie că venise la această nuntă tocmai pentru acest vals – pentru că voia să danseze cu cineva pe care-l visa că o ține în brațe încă de la intrarea în adolescență. Urmărea cu privirea mișcările unui tânăr elegant, într-un costum de culoare deschisă, care era cu un grup de prieteni. Discutau alert și nu-și dăduseră seama că valsul începuse, și că, la câțiva metri de ei, o tânără fată în albastru îl urmărea cu insistență pe unul dintre ei.

M-am gândit la orașele mici, la căsătoriile visate încă din copilărie cu băiatul ales.

Fata în albastru a observat că o priveam și a părăsit marginea pistei. La rândul său, băiatul a căutat-o cu privirea. Când a descoperit că se afla în compania altor fete, și-a reluat conversația animată.

I-am atras atenția lui Petrus asupra celor doi tineri. A urmărit un timp jocul privirilor, pe urmă și-a întors din nou atenția asupra paharului său de vin.

„Se poartă ca și cum s-ar rușina să arate că se iubesc” a spus ca singur comentariu.

În fața noastră, o tânără fată ne fixa pe amândoi. Trebuie că avea jumătate din vârsta noastră. Petrus i-a închinat un toast, ridicând paharul. Fetișcana a râs, puțin jenată, și cu un gest ni i-a arătat pe părinți, scuzându-se aproape că nu se apropia mai mult.

„Iată partea cea frumoasă a dragostei, a spus el. Dragostea căreia nu-i pasă, dragostea pentru doi străini care au venit de departe și care mâine vor fi deja plecați. Într-o lume pe care ar dori ea însăși s-o străbată.”

Am simțit din vocea lui că vinul îl amețise ușor.

„Astăzi vom vorbi despre iubire! a strigat ghidul meu cu un ton cam puternic. Vom vorbi despre iubirea adevărată, care crește fără încetare, face lumea să se miște, și-l face pe om înțelept!”

O femeie din apropierea noastră, bine îmbrăcată, părea să nu dea nici un fel de atenție petrecerii. Mergea de la o masă la alta, aranjând paharele, farfuriile și furculițele.

„Privește-o pe această femeie care nu prididește să facă ordine, a spus Petrus. Știi, există multe aspecte ale lui Eros, și acesta este unul dintre ele. E iubirea frustrată care se împlinește prin nefericirea altora. O să-i sărute pe mire și mireasă, dar în sinea ei va murmura că nu sunt făcuți unul pentru celălalt. Încearcă să facă ordine în lume, pentru că în ea însăși e dezordine. Și acolo”, a arătat spre o altă pereche, în care femeia era exagerat machiată și cu o freză țepăună de fixativ, „este Erosul admis: iubirea socială, fără cea mai mică urmă de emoție. Ea și-a acceptat rolul și a tăiat toate legăturile cu lumea și cu Lupta cea Bună.

- Ești tare caustic, Petrus. Nu e nimeni aici care să fi scăpat?

- Sigur că da. Fata care ne-a privit. Adolescenții care dansează și care nu-l cunosc decât pe Eros cel bun. Dacă nu se vor lăsa influențați de ipocrizia iubirii care a dominat generația precedentă, lumea va fi cu siguranță diferită.”

Mi-a arătat o pereche de bătrânei așezați la o masă.

„Și cei doi. Nu s-au lăsat cuprinși de ipocrizie ca mulți alții. După cum arată, trebuie să fie o pereche de țărani. Foamea și nevoile i-au obligat să lucreze împreună. Au învățat Practicile pe care le știi tu fără să audă vreodată vorbindu-se de RAM. Pentru că au pompat forța iubirii în lucrul pe care-l făceau. Eros își arată aici cea mai frumoasă fațetă, căci e unit cu Philos.

- Cine e Philos?

- Nu e vremea să vorbim de Agape. Agape se găsește în Eros și în Philos, dar asta nu e decât un fel de a vorbi. Hai să ne bucurăm de petrecere, fără să vorbim de Iubirea care devorează” – și Petrus și-a mai pus vin.

În jurul nostru, veselia era contagioasă. Petrus se îmbătase. Asta m-a șocat puțin la început. Dar mi-am adus aminte ce-mi spusese într-o după-amiază: că Practicile RAM nu aveau sens decât dacă ele puteau fi realizate de un om obișnuit. Petrus îmi părea, în noaptea aceea, un om ca toți ceilalți. Era camarad, prieten, bătându-i pe spate pe oameni și discutând cu cei care-i dădeau atenție. Puțin după aceea, era atât de beat încât a trebuit să-l susțin pentru a-l duce înapoi la hotel.

Făcând acest drum, mi-am dat seama de situație. Îl conduceam pe propriul meu ghid. Am înțeles că în nici unul din momentele călătoriei noastre Petrus nu făcuse nici cel mai mic efort de a părea mai înțelept, mai sfânt sau mai bun decât mine. Se mulțumise să-mi

transmită experiența sa în realizarea Practicilor RAM. Pe de altă parte, ținea să arate că era un om ca toți ceilalți, capabil să trăiască Eros, Philos și Agape.

M-am simțit întărit. Drumul Sfântului Iacob era pentru oameni obișnuți.

ENTUZIASMUL

Chiar dacă vorbesc limba oamenilor și a îngerilor; chiar dacă am darul profeției și o credință care mișcă munții, fără iubire, nu aș fi nimic.

Petrus se întorcea iar la Sfântul Pavel. Pentru el, apostolul era marele interpret ocult al mesajului lui Christos. Pescuiam în acea după-masă, după o dimineață de mers. Nici un pește nu mușcase momeala, dar ghidul meu nu dădea nici o importanță la asta. După el, exercițiul pescuitului era mai mult sau mai puțin un simbol al relației dintre om și lume: știm ce vrem, obținem dacă insistăm, dar timpul necesar pentru a ne atinge obiectivul depinde de ajutorul pe care ni-l dă Dumnezeu.

„E bine întotdeauna să faci o activitate lentă înainte de a lua o decizie importantă pentru viața ta, a spus el. Călugării zen ascultă stâncile cum cresc. Eu prefer să pescuiesc.

La ora aceea, cu căldura care era, nici măcar peștii roșii și leneși – de care colcăia apa - nu mușcau momeala. Fie că undița era în apă sau afară, rezultatul era același. Am preferat să abandonez și să fac un tur prin împrejurimi. Am mers până la un vechi cimitir abandonat – a cărui poartă era absolut disproporționată - apoi m-am întors la Petrus. L-am întrebat despre cimitir.

„Poarta e cea a unui străvechi adăpost pentru pelerini. Dar acesta a fost abandonat. Cineva, mai târziu, a avut idea să profite de fațadă și să construiască cimitirul.

- Și acesta abandonat.

- Într-adevăr. Lucrurile durează foarte puțin în această viață.”

I-am spus că, în seara trecută, se arătase foarte necruțător când îi judecase pe oamenii de la petrecere. Petrus a fost surprins de asta. A sus că lucrurile despre care vorbisem nu erau nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce cunoscusem în propriile noastre vieți. Suntem cu toții în căutarea lui Eros, și când Eros vrea să se transforme în Philos, credem că iubirea este inutilă. Fără să înțelegem că Philos este acela care ne va conduce până la o formă superioară de iubire, Agape.

„Vorbește-mi de Agape”, l-am rugat.

Petrus a răspuns că nu se putea vorbi despre Agape, că trebuia trăit. Dacă se va ivi ocazia, o să-mi arate încă în această după-amiază unul dintre aspectele lui Agape. Dar pentru asta trebuia ca universul să se comporte ca în timpul pescuitului: aducându-și contribuția ca totul să se desfășoare cu bine.

„Mesagerul te ajută, dar există ceva care e dincolo de domeniul Mesagerului, de dorințele tale, și de tine însuși.

- Ce anume?

- Scânteia divină. Ceea ce oamenii numesc noroc.”

Când soarele a început să coboare, ne-am reluat marșul. Drumul Sfântului Iacob traversa vii și câmpii cultivate, pustii la acea oră. Ne încrucișasem cu drumul principal,

pustiu și el, și revenisem într-o zonă cu arbuști. Zăream în depărtare vârful San Lorenzo, punct care domină regatul Castiliei. Multe lucruri se schimbaseră în mine de când îl întâlnisem pe Petrus, în apropiere de Saint-Jen-Pied-de-Port. Lucrurile de care eram preocupat – Brazilia, afacerile – aproape că-mi dispăruseră din minte. Rămăsese doar obiectivul meu, pe care-l discutam noapte de noapte cu Astrain, care-mi apărea din ce în ce mai clar. Reușeam să-l văd în fiecare zi așezat lângă mine, remarcasem că avea un tic nervos la ochiul drept, și că surâdea cu dispreț de fiecare dată când îi repetam anumite lucruri pentru a mă asigura că înțelesese. Câteva săptămâni mai înainte, mai ales în primele zile, mi se întâmpla să mă tem că nu voi ajunge niciodată la capătul drumului. În timpul trecerii prin Roncevaux, simțisem un dezgust profund față de toate acestea, și dorința de a ajunge rapid la Sfântul Iacob, de a-mi recupera sabia și de a mă reîntoarce pentru a duce ceea ce Petrus numea Lupta cea Bună¹. De atunci, legăturile cu civilizația, abandonate împotriva voinței mele, erau aproape uitate. Singurele lucruri care mă preocupau acum erau soarele de deasupra capului meu, și nerăbdarea de a experimenta Agape.

Am coborât într-o râpă. Traversasem un pârâu și făcusem mult efort ca să escaladăm malul opus. Pârâul trebuie să fi fost odinioară un râu care săpa pământul în căutarea adâncimilor și secretelor pământului. Acum nu mai era decât un pârâiaș care se putea trece cu piciorul. Dar opera sa, făgașul imens pe care-l formase, rămânea. “Toate lucrurile din această viață durează puțin.”, spusese Petrus cu câteva ore mai înainte.

“Petrus, ai iubit mult?”

Întrebarea îmi venise spontan, și am fost eu însumi surprins de îndrăzneala mea. Până atunci, nu cunoșteam decât foarte puține lucruri din viața particulară a ghidului meu.

“Am avut multe femei, dacă asta voiai să spui. Le-am iubit mult pe toate. Dar n-am trăit Agape decât cu două dintre ele.”

I-am povestit că și eu iubisem mult și că începeam să mă îngrijorez pentru că nu mă puteam opri la nici una. Dacă continuam așa, voi sfârși ca un bătrân singur, și asta-mi producea frică.

“Angajează-ți o infirmieră, a spus el râzând. Dar în fine, nu cred că tu cauți în iubire o bătrânețe confortabilă.”

Era aproape ora nouă seara când s-a înnoptat. Trecusem de zona cu bolți umbroase și ne găseam într-un peisaj aproape deșertic. Am privit împrejur și am distins în depărtare o capelă cioplită în piatră, asemănătoare cu numeroase altele pe care le zărisem pe drum. Am înaintat puțin și ne-am îndepărtat de semnele galbene, tăind-o de-a dreptul către mica construcție.

Când eram suficient de aproape, Petrus a strigat un nume pe care nu l-am înțeles și s-a oprit ca să asculte răspunsul. Dar n-am auzit nimic. Petrus a strigat din nou, și nimeni n-a răspuns.

“Să mergem”, a spus el.

Nu erau decât patru pereți dați cu var. Ușa era deschisă – sau mai degrabă nu exista ușă, ci o mică porțiță de cincizeci de centimetri înălțime, de-abia ținută de o singură balama. În interior, o vatră făcută din pietre și câteva străchini stivuite cu grijă pe jos. Două dintre ele erau umplute cu grâu și cu cartofi.

¹ În realitate, aveam să descopăr mai târziu, expresia fusese creată de Sfântul Pavel.

Ne-am așezat în tăcere. Petrus și-a aprins o țigară și a propus să așteptăm puțin. Am simțit oboseala din picioare, dar ceva din această capelă, în loc să mă calmeze, mă agita și, dacă nu ar fi fost Petrus cu mine, m-ar fi și speriat.

“Oricine ar fi persoana care trăiește aici, unde doarme? Am întrebat, rupând tăcerea care începuse să-mi fie penibilă.

- Acolo unde ești tu așezat”, a răspuns Petrus indicând pământul gol. Am vrut să-mi schimb locul, dar ceva mi-a cerut să rămân exact unde mă aflam.

Am așteptat aproape o oră întreagă. Petrus a strigat încă de două ori numele acela ciudat, apoi a renunțat. În momentul în care am crezut că ne vom ridica să plecăm, a început să vorbească.

“Aici este prezentă una dintre cele două manifestări ale lui Agape, a explicat el stingându-și a treia țigară. Nu e singura, dar e una dintre cele mai pure. Agape este iubirea totală, iubirea care-l devoră pe cel care-o trăiește. Cel care cunoaște sau simte Agape, vede că nimic altceva decât a iubi nu are importanță în această lume. Este iubirea pe care Iisus a simțit-o pentru omenire, și ea a fost atât de mare încât a zguduit stele și a schimbat cursul istoriei umanității. Viața lui solitară a reușit să facă ceea ce regii, armatele și imperiile nu reușiseră să obțină.

“ În timpul mileniilor de istorie a civilizației, mulți oameni au fost cuprinși de această Iubire care devoră. Aveau atâta de dat, iar lumea cerea atât de puțin, încât au fost obligați să caute deșerturi și locuri izolate, pentru că dragostea era atât de mare, încât îi transfigura. Au devenit sfinții pustnici de care știm astăzi.

“Pentru mine și pentru tine, care trăim o altă formă de Agape, viața de aici poate părea dură, teribilă. Cu toate acestea, Iubirea care devoră face ca totul – absolut totul – să-și piardă importanța. Acești oameni nu trăiesc decât pentru a fi consumați de iubirea lor.”

Petrus mi-a povestit că aici locuia un om numit Alfonso. Îl întâlnise la primul său pelerinaj spre Compostella, pe când culegea fructe. Ghidul său, un om mult mai vizionar decât el însuși, era prieten cu Alfonso, și toți trei realizaseră ritualul lui Agape, exercițiul Globului albastru. Petrus a spus că această experiență fusese una dintre cele mai importante din viața sa, și că astăzi încă, atunci când realiza exercițiul, se gândea la capelă și la Alfonso. Se simțea emoția în vocea lui, și era pentru întâia dată că remarcam asta.

“Agape este Iubirea care devoră”, a repetat el, ca și cum această expresie ar fi fost cea care definea cel mai bine această formă stranie de iubire. Martin Luther King a spus o dată că atunci când Christos a vorbit de iubirea pentru dușmani, făcea aluzie la Agape. Pentru că, după el, era “imposibil să ne iubim dușmanii, pe aceia care ne fac rău și care încearcă să ne denigreze suferința cotidiană.” Dar Agape e mult mai mult decât iubire. E un sentiment care invadează tot, care intră prin toate ferestrele și care transformă în praf orice tentativă de agresiune.

“Ai învățat să renaști, să nu mai fii crud cu tine însuși, să stai de vorbă cu Mesagerul tău. Dar tot ceea ce ai făcut până în prezent, toate beneficiile pe care ai reușit să le obții din drumul Sfântului Iacob nu va căpăta sens decât dacă ești atins de Iubirea care devoră.”

I-am reamintit lui Petrus că vorbise despre două forme de Agape. Probabil el nu cunoscuse acea primă formă, de vreme ce nu devenise pustnic.

“Ai dreptate. Tu și cu mine, ca și majoritatea pelerinilor care au cunoscut drumul Sfântului Iacob prin intermediul cuvintelor ordinului Ram, am trăit Agape sub cealaltă formă: entuziasmul.

“Pentru strămoși, entuziasm însemna transă, extaz, legătură cu Dumnezeu. Entuziasmul e Agape îndreptat spre o idee, un obiect. Am experimentat cu toții asta. Când iubim și credem din tot sufletul într-un lucru, ne simțim mai puternici decât lumea, și suntem cuprinși de o seninătate care provine din certitudinea că nimic nu ar putea să ne înfrângă credința. Această forță stranie ne face să luăm întotdeauna hotărârile juste la momentul dorit, și, după ce ne atingem obiectivul, suntem uimiți de propriile noastre capacități. Pentru că, în timpul Luptei celei Bune, nimic nu mai are importanță, suntem purtați de entuziasm până la scopul nostru.

“Entuziasmul se manifestă în mod normal cu toată puterea în primii noștri ani de viață. Suntem încă foarte legați de divin, și ne atașăm atât de tare de jucării, încât păpușile noastre prind viață, și micuții noștri soldați de plumb reușesc să meargă. Când Iisus a spus că Împărăția Cerurilor aparține copiilor, făcea aluzie la Agape sub forma entuziasmului. Copiii au venit la el fără să-i intereseze miracolele și înțelepciunea lui, fariseii și apostolii săi. Ei veneau fericiți, transformați de entuziasm.”

I-am povestit lui Petrus că tocmai în acea după-amiază înțelesesem că eram total angajat pe drumul Sfântului Iacob. Aceste zile și nopți petrecute pe pământul Spaniei mă făcuseră aproape să-mi uit sabia și se transformaseră într-o experiență unică. Tot restul își pierduse importanța.

“Azi după-masă ne-am dus la pescuit și peștii nu au mușcat momeala, mi-a reamintit Petrus. Normal, acceptăm că entuziasmul ne lipsește în condiții ne semnificative, care nu au nici cea mai mică consecință față de grandoarea unei existențe. Ne pierdem entuziasmul din cauza micilor și necesarelor noastre înfrângeri din cursul Luptei celei Bune. Și cum nu știm că entuziasmul este o forță superioară, îndreptată spre victoria finală, o lăsăm să ne scape printre degete, fără să ne dăm seama că lăsăm să ne scape și sensul veritabil al vieții. Facem răspunzătoare lumea de plictiseala, de înfrângerea noastră, și uităm că noi suntem aceia care am lăsat să ne scape această forță captivantă care justifică tot, manifestarea lui Agape sub forma entuziasmului.”

Cimitirul care se găsea în apropierea pâraului mi-a revenit în minte. Portalul ciudat, anormal de mare, era o reprezentare perfectă a pierderii sensului. În spatele acelei porți, doar morții.

Ca și cum îmi ghicea gândurile, Petrus a reluat:

“Acum câteva zile, trebuie că ai fost surprins să mă vezi pierzându-mi cumpătul față de un biet chelner care vărsase puțină cafea pe niște bermude deja murdare de praful drumului. În realitate, iritarea mea venea din faptul că am văzut, entuziasmul scurgându-se din ochii aceluia puști, cum se scurge sângele din venele tăiate. L-am văzut pe acel băiat, atât de puternic și de plin de viață, murind puțin câte puțin, pentru că în el, în fiecare clipă, se stinge puțin Agape. Am învățat să trăiesc cu aceste lucruri, dar băiatul, prin înfățișarea sa, și prin tot ceea ce am presimțit că ar putea aduce bun umanității, m-a șocat și m-a întristat. Sunt sigur că agresivitatea mea i-a rănit amorul propriu, și a oprit, măcar pentru o vreme, moartea lui Agape.

“De asemenea, când ai transmutat spiritul în câinele acelei femei, l-ai simțit pe Agape în stare pură. Gestul tău era nobil și am fost mulțumit că mă aflu aici și că sunt ghidul tău. Pentru asta, voi participa, pentru prima dată, la un exercițiu împreună cu tine.”

Și Petrus m-a învățat ritualul lui Agape, EXERCITIUL GLOBULUI ALBASTRU.

“Am să te ajut să trezești entuziasmul, să crezi forța care se va întinde ca o bulă albastră în jurul planetei, a spus el. Ca să-ți arăt că te respect pentru căutarea ta, și pentru ceea ce ești.”

RITUALUL GLOBULUI ALBASTRU

Așează-te confortabil și destinde-te. Încearcă să nu te gândești la nimic.

Simte cât de bine este să iubești viața. Lasă-ți inima liberă, prietene, deasupra și dincolo de meschinăria problemelor. Îngână încet un cântec din copilărie. Imaginează-ți inima care crește, umple camera și apoi casa cu o lumină albastră, intensă, strălucitoare.

Când vei ajunge în acest punct, simte prezența prietenoasă a sfinților în care credeai atunci când erai copil. Asigură-te că sunt acolo, că vin din toate părțile, surâzători, și-i aduc credință și încredere în viață. Imaginează-ți sfinții care se apropie, îți pun mâinile pe cap, și îți doresc iubire, pace, și comuniune cu lumea. Comuniunea sfinților.

Când această impresie este intensă, simte cum lumina albastră este un flux care intră și iese din tine, ca un râu strălucitor în mișcare. Această lumină se răspândește în casa ta, apoi în cartierul, în orașul tău, în țara ta, și învăluie lumea întreagă într-un imens Glob albastru. Ea e manifestarea iubirii superioare, care e dincolo de băcăliile cotidiene, dar te întărește și-ți dă vigoare, energie și pace.

Păstrează cât mai mult timp posibil această lumină care iradiază din lume. Inima ta e deschisă răsândind iubire. Această fază a exercitiului trebuie să

Până atunci, Petrus nu mai emisese o asemenea opinie, nici de bine, nici de rău, despre modul meu de a-mi face exercițiile. Mă ajutase să interpretez primul contact cu Mesagerul, mă ajutase să ies din transă în exercițiul Seminței, dar nici un moment nu se interesase de rezultatele la care ajunseseam. De mai multe ori, îl întrebam de ce nu voia să-mi afle senzațiile, și el îmi răspunsese că singura lui obligație, ca ghid, era să-mi arate drumul și Practicile RAM. Depindea de mine dacă profit de rezultate, sau nu țin cont de ele.

Imediat ce Petrus a declarat că va lua parte la exercițiu împreună cu mine, m-am simțit dintr-o dată nedemn de laudele sale: îmi cunoștea lipsurile, și de mai multe ori se îndoise că e în stare să mă conducă pe Drum. Am vrut să i-o spun, dar m-a întrerupt înainte să deschid gura.

“Nu fii crud cu tine însuși, sau n-ai învățat lecția pe care ți-am predat-o. Fii amabil. Acceptă un elogi pe care-l meriți.”

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Petrus m-a luat de mână și am ieșit. Noaptea era anormal de întunecoasă. M-am așezat lângă el și am început să cântăm. Muzica izbucnea din mine și el mă îngâna fără efort. Am început să bat ușor din palme, în vreme ce corpul mi se legăna înainte și înapoi. Intensitatea băcăilor a crescut. Muzica curgea liber din mine, imn de laudă pentru cerul întunecat, câmpia deșertică, stâncile lipsite de viață. Curând i-am văzut pe sfinții în care credeam în copilărie, și pe care viața îi depărtase de mine, pentru că și eu ucisesem o parte mare din Agape. Dar acum, Iubirea care devoră revenea cu generozitate, iar sfinții surâdeau din cer, cu aceeași înfățișare și intensitate ca atunci când, copil fiind. Îi vedeam.

Am deschis brațele să se scurgă Agape, și un curent misterios de lumină albastră intra și ieșea din mine, spălându-mi sufletul, și iertându-mi păcatele. Lumina s-a răspândit mai întâi în peisaj, apoi a umplut lumea, și am plâns. Plângeam pentru că re trăiam entuziasmul, eram un copil în fața vieții, și nimic în acel moment, n-ar fi putut să-mi facă nici cel mai mic rău. Am simțit o prezență apropiindu-se de noi și așezându-se în dreapta mea; mi-am imaginat că era Mesagerul meu, care era singurul ce putea distinge lumina atât de puternică ce ieșea și intra în mine, și care se răspândea prin lume.

Intensitatea luminii a crescut și am ghicit că învăluia întreaga lume, pătrundea prin toate ușile, pe fiecare străduță, și atingea cel puțin pentru o fracțiune de secundă, toate ființele vii.

Am simțit că mâinile mi-au fost deschise și întinse spre cer. În acel moment, fluxul de energie albastră a devenit atât de puternic încât am crezut că va dispărea. Dar am reușit să-l mai păstrez câteva minute, până la sfârșitul cântecului.

Apoi, m-am destins, epuizat, dar liber și fericit de viață și de ceea ce simțisem. Mâinile care le țineau pe ale mele s-au îndepărtat. Am înțeles că una din ele era a lui Petrus, și am știut, în fundul sufletului, cui aparținea cealaltă.

Am deschis din nou ochii: lângă mine se afla călugărul Alfonso. A surâs și mi-a spus: “Buenas noches”. Am surâs și eu, i-am apucat din nou mâna și am strâns-o la piept cu putere. Nu m-a lăsat să fac asta și și-a retras-o delicat.

Nici unul dintre noi trei n-a spus nimic. Apoi, Alfonso s-a ridicat și a plecat înapoi spre câmpia pietroasă. L-am urmărit cu privirea până când a dispărut în întuneric.

Puțin după aceea, Petrus a rupt tăcerea. N-a făcut nici o aluzie la Alfonso.

Fă exercițiul acesta de câte ori vei putea. Puțin câte puțin, Agape va locui din nou în tine. Repetă-l înainte de a întreprinde un proiect, în primele zile ale unei călătorii, sau atunci când simți că ceva te-a emoționat puternic. Dacă e posibil, fă-l cu cineva pe care-l iubești. E un exercițiu care trebuie împărțit. “

Era iar Petrus tehnicianul, instructorul și ghidul, despre care știam atât de puțin. Emoția pe care o arătase în interiorul cabanei dispăruse. Cu toate acestea, în timp ce-mi strângea mâna în cursul exercițiului, am simțit măreția sufletului său.

Ne-am întors la capela albă unde ne erau bagajele.

“Cel care locuiește aici nu se va întoarce azi, cred că putem dormi aici”, m-a anunțat Petrus lungindu-se.

Mi-am desfăcut sacul de dormit, am băut o înghițitură de vin, și m-am culcat și eu. Eram epuizat de Iubirea care devoră. Dar era o oboseală plăcută, și, înainte de a închide ochii, mi-am reamintit de călugărul cu barbă, slab, care-mi urase bună seara și care se așezase lângă mine. Undeva afară, acest om era consumat de flacăra divină. Poate de asta noaptea era atât de întunecată: omul concentrase în el toată lumina lumii.

MOARTEA

“Sunteți pelerini?” a întrebat doamna în vârstă care ne servea micul dejun. Eram la Azofra, un cătun format din căsuțe mici ale căror fațade erau ornate cu scuturi medievale, grupate în jurul unei fântâni unde, cu câteva minute înainte, ne umplusem ploscile.

Am răspuns afirmativ, și am citit în ochii femeii respectul și orgoliul.

“Când eram mică, mă duceam în pelerinaj la Compostella cel puțin o dată pe an. După războiul lui Franco, nu știu ce s-a întâmplat, dar se pare că pelerinajul s-a oprit. Trebuia să se facă un drum. În zilele noastre, oamenilor nu le place să se deplaseze decât cu mașina.”

Petrus a rămas tăcut. Se sculase prost-dispus. Eram de acord cu femeia, și m-am apucat să-mi imaginez un drum nou și asfaltat străbătând munți și văi, mașini cu cochilii pictate pe capotă, și buticuri cu suveniruri la ușa mănăstirii. Tocmai îmi băusem cafeaua cu lapte și-mi mâncasem pâinea cu ulei de măsline. Consultând ghidul lui Aymeri Picaud, am calculat că, după-amiaza, trebuia să ajungem la Santo Domingo de la Calzada, și plănuiam să dorm la Parador nacional¹. Cheltuiam cu mult mai puțin decât prevăzusem, cu toate cele trei mese pe zi. Era timpul să comit o extravaganta și să ofer trupului meu același tratament pe care-l acordam stomacului.

Mă trezisem straniu de grăbit să ajung la Santo Domingo – o senzație pe care, cu două zile înainte, când mergeam către capelă, eram convins că n-am s-o mai trăiesc. Petrus era și el mai melancolic, mai tăcut ca de obicei, și mă întrebam dacă e din cauza întâlnirii cu Alfonso. Mi-a venit să-l invoc pe Astrain. Dar nu-l invocasem niciodată dimineața, și nu știam dacă aveam șanse să reușesc. Am renunțat.

Ne terminasem micul dejun și ne reluasem marșul. Trecusem de o casă medievală ornată cu un blazon, ruinele unui fost adăpost pentru pelerini și un parc situat în vecinătatea satului. Pe când o apucam din nou peste câmp, am simțit o prezență puternică la stânga mea. Petrus m-a oprit.

“Nu servește la nimic să fugi. Oprește-te și fă față.”

M-am gândit să mă despart de ghid și să continui singur. Simțeam o senzație dezagreabilă, un fel de spasm în stomac. O clipă, am vrut să cred că era pâinea cu ulei, dar mai simțisem asta, și nu mă puteam înșela. Tensiune. Tensiune și teamă.

“Uită-te în spate! a strigat Petrus pe un ton de urgență. Uită-te înainte de a fi prea târziu!

M-am întors brusc. La stânga mea se găsea o căsuță abandonată; vegetația care o invada era arsă de soare. O livadă de măslini își înălța către cer ramurile contorsionate. Și, dintre livadă și casă, mă privea fix un câine. Un câine negru, același pe care-l alungasem din casa femeii câteva zile înainte.

Am uitat de prezența lui Petrus și am privit animalul drept în ochi fără să clipesc. Ceva în mine – poate vocea lui Astrain, sau cea a îngerului meu păzitor – îmi spunea că, dacă îmi întorceam privirea, mă va ataca. Am rămas așa minute ce păreau fără sfârșit. După ce simțisem toată măreția Iubirii care devorează, mă aflam din nou în fața amenințărilor cotidiene și constante ale existenței. Mă întrebam de ce mă urmărise animalul atât de departe, și ce voia, până la urmă, pentru că, pelerin în căutarea sabiei

¹ *Parador nacional* sunt vechi castele sau monumente istorice, pe care guvernul spaniol le-a transformat în hoteluri de categoria întâi.

mele, nu aveam nici chef, nici răbdare să am probleme pe drum, fie ele cu oameni sau cu animale. Am încercat să transmit acest mesaj cu privirea – amintindu-mi de călugării care comunicau prin ochi, dar câinele nu se mișca. Continua să mă fixeze, fără nici o emoție, gata să mă atace dacă mă întorceam sau dădeam semne de teamă.

Am înțeles deodată că teama dispăruse. Aveam un nod în stomac și-mi venea să vomit din cauza tensiunii, dar nu-mi era frică. Pur și simplu, nu trebuia să întorc privirea, chiar și atunci când am zărit o siluetă care se apropia, pe un drumeag din dreapta mea.

S-a oprit câteva clipe, apoi s-a îndreptat direct spre noi. A traversat exact direcția privirilor noastre și a pronunțat câteva cuvinte pe care nu le-am putut înțelege. Era o voce feminină. Prezența ei era bună, prietenoasă și pozitivă.

În fracțiunea de secundă în care silueta s-a situat între ochii mei și cei ai câinelui, stomacul mi s-a destins. Aveam o prietenă, care era aici ca să mă ajute în această luptă absurdă și inutilă. Când silueta a dispărut, câinele și-a plecat ochii. Dintr-un salt, a zvâcnit în spatele casei abandonate și l-am pierdut din vedere.

Numai în momentul acela, frica a făcut ca inima să-mi bată atât de tare, încât am rămas sufocat, și am crezut că am să leșin. În vreme ce totul se învârtea, am cercetat drumul pe care venisem eu cu Petrus cu câteva minute înainte, căutând silueta care-mi dăduse forța pentru a pune în derută câinele.

Era o călugăriță. Era cu spatele și mergea spre Azofra. Nu-i puteam distinge chipul, dar mi-am reamintit vocea ei, și am estimat că avea cel mult vreo douăzeci de ani. Am privit drumul pe care venise: era o potecă ce nu ducea nicăieri.

“Ea e ... ea e cea care m-a ajutat”, am murmurat, în timp ce sufocarea creștea.

“Nu crea alte fantezii într-o lume deja atât de extraordinară, a spus Petrus, reținându-mi brațul. A venit de la o mănăstire care se află la Cañas, cam la cinci kilometri de aici. Evident că nu poți s-o vezi.”

Inima continua să-mi bată puternic, eram convins că o să-mi fie rău. Prea speriat ca să vorbesc, sau ca să cer explicații, m-am așezat pe jos, iar Petrus mi-a umezit cu puțină apă capul și ceafa. Mi-am amintit că făcuse același lucru când ieșisem din casa femeii – dar în acea zi, plângeam și mă simțeam bine. Acum, senzația era exact pe dos.

Petrus m-a lăsat să mă odihnesc destul de mult. Apa m-a făcut să-mi revin, iar greața a dispărut, puțin câte puțin. Apoi, Petrus a sugerat să ne reluăm drumul, și eu am încuviințat. Am mers cam vreun sfert de oră, dar epuizarea a revenit. Ne-am așezat la baza unui rollo, coloană medievală având în vârf o cruce, care marca anumite părți ale drumului Sfântului Iacob.

“Frica ta ți-a făcut mult mai mult rău decât câinele”, a remarcat Petrus în vreme ce mă odihneam.

Am vrut să cunosc motivul acestei confruntări absurde.

“În viață și pe drumul Sfântului Iacob, anumite evenimente se produc independent de voința noastră. Încă de la prima noastră întâlnire, ți-am spus că am citit în privirea țiganului numele demonului pe care trebuia să-l înfrunți. Am fost surprins să aflu că acest demon era un câine, dar nu ți-am spus nimic atunci. Doar când am ajuns la casa femeii – și ai simțit pentru întâia oară Iubirea care devoră – l, am văzut pe inamicul tău.

“Când l-ai alungat pe câine de la femeia aceea, nu i-ai găsit un alt loc. Nimic nu se pierde, totul se transformă, nu-i așa? N-ai făcut precum Christos, care a trimis demonii într-o turmă de porci care s-a aruncat în prăpastie. Ai îndepărtat, pur și simplu, câinele.

Acum, această forță rățăcește fără țel în spatele tău. Înainte de a-ți găsi sabia, va trebui să te hotărăști dacă dorești să fii sclavul sau stăpânul acestei forțe.”

Oboseala mi s-a atenuat. Am respirat adânc, simțind piatra rece a coloanei în spate. Petrus mi-a mai dat puțină apă și a continuat:

“Fenomenele de obsesie se produc când oamenii nu mai stăpânesc forțele pământului. Blestemul țiganului i-a transmis acelei femei teama, și teama a deschis o breșă prin care a pătruns Mesagerul morții. Nu e o situație obișnuită, dar nici una rar întâlnită. Depinde mult de modul în care reacționezi la amenințările celorlalți.”

A fost rândul meu, de data asta, să-mi amintesc un pasaj din Biblie. E scris în cartea lui Iov: Toate lucrurile de care m-am temut mai mult mi s-au întâmplat.

“O amenințare nu poate pricinui nimic dacă nu e acceptată. Când lupți Lupta cea Bună, nu uita niciodată asta. De asemenea, nu trebuie să uiți că atacul și retragerea fac parte din luptă. Dar a rămâne paralizat de frică, asta nu face parte din luptă.”

Nu-mi fusese frică pe moment. Eram eu însumi surprins, și am comentat subiectul cu Petrus.

“Am înțeles asta, a replicat ea. În caz contrar, câinele te-ar fi atacat. Cu siguranță, ar fi câștigat lupta, pentru că nici lui nu-i era frică. Cu toate acestea, cea mai caraghioasă a fost sosirea călugăriței. Întrevăzând o prezență pozitivă, imaginația ta fertilă și-a spus că cineva îți venea în ajutor. Și această încredere te-a salvat. Chiar dacă se baza pe un fapt complet fals.”

Petrus avea dreptate. A râs cu poftă, și eu împreună cu el. Ne-am reluat mersul. Mă simțeam ușor și bine dispus.

“Un lucru trebuie, însă, să știi, a declarat Petrus în timp ce mergeam. Duelul cu câinele nu se poate termina decât cu victoria unuia sau a celuilalt. Va reapare. Data viitoare, încearcă să pui capăt luptei. În caz contrar, fantoma lui va continua să te neliniștească până la sfârșitul zilelor tale.”

După întâlnirea cu țiganul, Petrus îmi spusese că știa numele acestui demon. L-am întrebat care era acest nume.

“Legiune, a răspuns el. Pentru că sunt mulți.”

Mergeam pe pământuri pe care țăranii le pregăteau pentru însămânțat. Ici și colo, lucrători conduceau cisterne rudimentare, ducând o luptă seculară împotriva aridității solului. Pe marginile drumului Sfântului Iacob, pietre clădite una peste alta formau ziduri nesfârșite care se încrucișau și se confundau cu contururile câmpiei. Aceste pământuri au fost lucrate de secole, mă gândeam eu, și totuși apare întotdeauna o piatră care trebuie scoasă, o piatră care rupe cuțitul plugului, care sufocă calul, care lasă bătăături pe mâinile lucrătorului. O luptă care reîncepea în fiecare an și nu se va termina niciodată.

Petrus era mai liniștit ca de obicei, și mi-am amintit că, de dimineață până acum, nu spusese aproape nimic. După conversația de lângă coloana medievală, s-a retras în mutism, și, la majoritatea întrebărilor mele, nu răspundea. Voiam să știu mai multe despre ce era cu acești “numeroși demoni”, dar el nu era dispus să abordeze subiectul, și am decis să aștept o situație mai favorabilă.

Am ajuns pe o mică înălțime, și, de sus, am zărit clopotnița principală a bisericii Santo Domingo de la Calzada. Această priveliște m-a încurajat: am început să visez la confortul și magia de la Parador nacional. După lecturile mele, clădirea fusese construită

de Sfântul Dominic în persoană pentru a primi pelerinii. Sfântul Francisc din Assisi, mergând spre Compostella, dormise aici o noapte. Toate astea mă umpleau de agitație.

Trebuie să fi fost aproape șapte seara, când Petrus a propus să ne oprim. Mi-am amintit de Roncevaux, de mersul acela încet în momentul în care mi-era atât de frig și aveam atâta nevoie de un pahar de vin, și m-am întrebat dacă nu cumva era pe cale să pregătească o lovitură asemănătoare.

“Niciodată un Mesager nu te va ajuta să-l învingi pe altul. Ei nu sunt nici buni, nici răi, ți-am mai spus, dar sunt legați între ei printr-un sentiment de loialitate. Nu te încrede în Astrain pentru a deruta câinele.”

De data asta eu eram acela care nu era dispus să vorbească despre Mesageri. Voiam să ajung rapid la Santo Domingo.

“Mesagerii morții pot intra în trupul cuiva care domină teama. De aceea, în cazul câinelui, sunt mai mulți. Au fost atrași de teama femeii. Nu numai cel al țiganului asasinat, ci diverși Mesageri care rătăceau, căutând un mijloc de a intra în contact cu forțele pământului.”

Doar acum răspundea întrebării mele. Dar ceva în modul său de a vorbi părea artificial, ca și cum nu ar fi fost cu adevărat acela subiectul pe care voia să-l discute cu mine. Instinctul m-a prevenit imediat.

“Ce vrei tu, de fapt, Petrus?” am întrebat, puțin enervat.

Ghidul meu n-a răspuns. A părăsit drumul și s-a dus spre un copac bătrân, aproape desfrunzit, care se găsea la câteva zeci de metri de acolo pe câmp, singurul copac vizibil din tot orizontul. Cum nu-mi făcuse semn să-l urmez, am rămas înțepenit pe drum. Și am asistat la o scenă ciudată: Petrus se învârtea în jurul copacului și vorbea cu voce tare, cu ochii fixați în pământ. La sfârșit, mi-a făcut semn să mă apropiu:

“Așează-te acolo.” Era un ton nou în vocea lui, și nu puteam ști dacă era tandrețe sau durere. “Rămâi aici. Măine dimineață ne întâlnim la Santo Domingo de la Calzada.”

Înainte de a putea spune un cuvânt, Petrus a continuat:

“Într-una dintre aceste zile, și-ți garantez că nu azi, va trebui să-l înfrunți pe cel mai serios dușman al tău de pe drumul Sfântului Iacob: câinele. Când va veni această zi, fii liniștit, voi fi alături de tine și-ți voi da forța necesară pentru a lupta. Dar astăzi vei înfrunta un alt gen de dușman, un dușman fictiv care te poate distruge, sau poate fi cel mai bun tovarăș al tău: Moartea.

“Omul e singura ființă din toată natura, care să aibă conștiința morții care va veni. Din această cauză, și numai din această cauză, am un respect profund pentru specia umană, și cred că viitorul său va fi mult mai bun decât prezentul. Chiar știind că zilele-i sunt numărate, și că totul se va termina când se așteaptă cel mai puțin, omul face din viață o luptă demnă de o ființă eternă. Ceea ce oamenii numesc vanitate – a lăsa în urmă opere, copii, a face în așa fel încât numele să nu-ți fie uitat –, consider asta ca pe o expresie supremă a demnității umane.

“Se pare că această creatură fragilă încearcă mereu să se ascundă de certitudinea supremă a morții. El nu vede că ea e motivul pentru a realiza cele mai bune lucruri din viața sa. I-e frică de trecerea în umbră, de marea teamă a necunoscutului, și singurul mijloc pe care-l are de a-și învinge această teamă este de a uita că zilele lui sunt numărate. El nu înțelege că fiind conștient de moarte, ar fi capabil să aibă mai multă îndrăzneală, să meargă mult mai departe în cuceririle sale cotidiene, neavând nimic de pierdut, chiar în clipa în care moartea este inevitabilă”.

Ideea de a petrece noaptea la Santo Domingo mi se părea deja o amintire îndepărtată. Urmăream cu un interes crescând spusele lui Petrus. La orizont, chiar în fața noastră, soarele începea să moară. Poate că auzea și el aceste cuvinte.

“Moartea este marea noastră tovarășă, pentru că ea e aceea care dă sens vieților noastre. Dar pentru a contempla adevărata față a morții, ar trebui mai întâi să cunoaștem toate dorințele și toate fricile pe care simpla evocare a numelui său este capabilă să le trezească în orice ființă vie.”

Petrus s-a așezat sub un copac și m-a invitat să fac la fel. A explicat că, un moment mai devreme, se învărtise în jurul trunchiului, pentru că își amintise ce se petrecuse când era pelerin pe drumul Sfântului Iacob. Apoi, a scos din rucsac două sandviciuri pe care le cumpărase la ora prânzului.

“Acolo unde ești, nu e nici o primejdie, a spus el, întinzându-mi-le. Nu sunt șerpi veninoși, și câinele nu se va întoarce să te atace decât după ce va fi uitat eșecul din această dimineață. Nu există nici hoți, nici criminali prin împrejurimi. Ești într-un loc absolut sigur, aproape cu o singură excepție: pericolul fricii tale.”

El mi-a explicat că acum două zile trăisem o senzație la fel de intensă și de violentă ca și moartea: Iubirea care devoră. În nici un moment nu șovăisem și nu-mi fusese teamă, pentru că nu aveam prejudecăți legate de iubirea universală. Dar avem cu toții prejudecăți legate de moarte, fără să înțelegem că ea nu este decât o altă manifestare a lui Agape. I-am răspuns lui Petrus că, după toți anii aceștia de învățătură, frica de moarte practic mă părăsise. În realitate, mi-era mai frică de modul de a muri decât de moartea propriu-zisă.

“Atunci, în seara asta, trăiește experiența celui mai înspăimântător mod de a muri.”

Și Petrus m-a învățat EXERCITIUL ÎNGROPATULUI DE VIU.

EXERCITIUL ÎNGROPATULUI DE VIU

Așează-te pe jos și destinde-te. Încrucișează mâinile pe piept, în postura mortului.

Imaginează-ți amănuntele înmormântării tale, dacă ar avea loc mâine. Singura diferență e că tu ești îngropat de viu. Pe măsură ce povestea se deapănă – capelă, mers până la mormânt, coborârea sicriului în groapă -, încordează-ți toți mușchii, într-un efort disperat de a te mișca. Dar nu te mișca. Nu te mișca până în momentul în care, nemaisuportând, într-o mișcare care-ți antrenează tot corpul, îndepărtezi capul și umerii, alungi și picioarele și te eliberezi. Acceptă

“Nu trebuie să-l faci decât o singură dată”, a spus el, în timp ce-mi reaminteam un exercițiu de teatru foarte asemănător. “Trebuie să trezești tot adevărul, toată teama necesară pentru ca exercițiul să poată ajunge până în fundul sufletului tău, și să faci să cadă masca de oroare care acoperă fața prietenoasă a morții tale.”

Petrus s-a ridicat, și i-am văzut silueta detașându-se pe cerul incendiat de apusul soarelui.

Cum rămăsesem așezat, părea o figură impunătoare, gigantică.

“Petrus, mai am o întrebare.

- Care?

- Azi dimineață, erai mut și straniu. Ai ghicit înaintea mea sosirea câinelui. Cum a fost posibil lucrul ăsta?

- Când am trăit împreună Iubirea care devoră, am împărtășit absolutul. Absolutul arată tuturor oamenilor ce sunt ei în realitate, o imensă țesătură de cauze și efecte,

fiecare mic gest al unuia reflectându-se în viața celuiilalt. În dimineața aceasta, această parte de absolut era încă foarte vie în sufletul meu. Te înțelegeam, nu numai pe tine, dar tot ce există în lume, fără limitări în spațiu sau timp. Acum, efectul a slăbit, și nu va reveni decât data viitoare când voi experimenta Iubirea care devoră.”

Mi-a reamintit proasta dispoziție a lui Petrus de dimineață. Dacă spunea adevărul, lumea traversa o trecere foarte dificilă.

“Am să te aștept la Parador, a spus el îndepărtându-se. Am să las numele tău la recepție.”

L-am urmărit cu privirea cât timp am putut. Pe câmpul din stânga mea, lucrătorii își terminaseră lucrul și se întorceau acasă. M-am hotărât să fac exercițiul imediat ce va cădea noaptea.

Eram calm. Era prima oară când rămâneam complet singur de când începuse m să străbat ciudatul drum al Sfântului Iacob. M-am ridicat și am făcut câțiva pași în jur, dar noaptea se lăsa rapid și am hotărât să mă întorc spre copac, de teamă să nu mă pierd. Înainte ca întunericul să fie deplin, am memorat distanța de la copac la drum. Cum nu era nici o lumină care m-ar fi putut deranja, mă simțeam perfect în stare să văd poteca și să ajung la Santo Domingo grație numai strălucirii subțirelului corn de lună care-și făcea apariția pe cer.

Până atunci, nu-mi era frică, și-mi ziceam că trebuie multă imaginație pentru a deștepta în mine fricile unei morți oribile. Dar nu contează câți ani ai: când cade noaptea, aduce cu ea frici ascunse în sufletul nostru din copilărie. Cu cât se făcea mai întuneric, mă simțeam mai tulburat.

Eram acolo, singur în mijlocul câmpiei, și, dacă aș fi strigat, nimeni nu m-ar fi auzit. Mi-am reamintit că în dimineața aceea aproape că făcusem un atac. Niciodată, în toată viața mea, nu-mi simțisem inima bătând astfel.

Și dacă muream? Logic, totul s-ar fi terminat. Cu toate acestea, pe drumul Tradiției, conversasem deja cu numeroase spirite. Aveam certitudinea absolută a vieții după moarte, dar nu mă întrebam niciodată cum se petrecea această tranziție. Trebuie că era cumplit să treci dintr-o dimensiune în alta, oricât de bine pregătit ai fi fost. Dacă aș fi murit azi-dimineață, de exemplu, drumul Sfântului Iacob, anii mei de studii, regretele familiei mele, banii ascunși în centura mea n-ar fi avut nici cel mai mic sens. Mi-am adus aminte de o plantă pe care o aveam pe birou, în Brazilia. Planta va exista mereu, la fel ca și omnibuzul, negustorul de legume din colț care te făcea mereu să dai mai mult, telefonista care îmi dădea cu drăgălășenie numere de telefon de pe lista roșie. Toate aceste lucruri minore, care ar fi putut dispărea dacă făceam un infarct azi-dimineață căpătau deodată o importanță enormă pentru mine. Ele, și nu stelele sau înțelepciunea, mă asigurau că sunt în viață.

Noaptea era neagră acum, și, la orizont, puteam distinge slaba lucire a orașului. M-am lungit pe pământ și am privit ramurile copacului de deasupra capului meu. Curând, am auzit zgomote stranii, de toate felurile. Erau animalele de noapte care ieșeau la vânătoare. Petrus nu putea să le știe pe toate, de vreme ce era, ca și mine, o ființă umană. Ce garanție aveam că nu existau, într-adevăr, șerpi veninoși? Și lupii, eternii lupi ai Europei, poate că hotărâseră, simțindu-mi mirosul, să petreacă noaptea pe aici? Un zgomot foarte violent, asemănător cu cel al unei crengi care se rupe, m-a făcut să tresar, și inima a început să-mi bată din nou cu putere.

Eram foarte tensionat. Cel mai bine era să fac exercițiul și să mă duc la hotel. M-am liniștit puțin câte puțin și mi-am încrucișat mâinile pe piept, în postura mortului. Ceva, foarte aproape, a început să se miște. M-am ridicat dintr-un salt.

Nu era nimic. Noaptea invadase totul, și adusesese cu ea cortegiul de frici omenești. M-am lungit din nou, decis de data aceasta să fac din orice frică un stimulent pentru exercițiu. Am constatat că, deși temperatura scăzuse mult, eram transpirat.

Mi-am imaginat sicriul închis, și cuiele bătute. Eram nemișcat, dar viu, și voiam să spun familiei mele, care vedea tot, că o iubeam, dar nici un sunet nu-mi ieșea din gură. Tatăl meu, mama mea plângând, prietenii în jurul meu, și eu eram singur! Toate aceste ființe dragi stăteau acolo, și nimeni nu era în stare să constate că eram viu, că nu făcusem încă tot ce voiam să realizez în această lume. Încercam cu disperare să deschid ochii, să fac un semn, să bat în capacul sicriului. Dar nimic în corpul meu nu se mișca.

Am simțit sicriul clătinându-se. Mă transportau spre groapă. Puteam să aud zgomotul inelelor frecându-se de curelele metalice, și pașii oamenilor din cortegiu, vocile care discutau. Cineva a spus că va fi o cină mai târziu, altul a comentat că murisem de tânăr. Parfumul florilor din jurul capului meu mă sufoca.

Mi-am amintit că nu făcusem curte la două sau trei femei, de teama de a nu fi respins. Mi-am amintit și anumite ocazii în care renunșasem la dorințele mele, crezând că voi putea amâna pe mai târziu realizarea lor. Am simțit o tristețe profundă, nu numai pentru că eram îngropat de viu, ci pentru că-mi fusese frică să trăiesc. Ce înseamnă teama de a șterge un refuz, de a amâna ceva pe mai târziu, dacă cel mai important lucru este să te bucuri din plin de viață? Eram prizonier în sicriul meu și era prea târziu să mă întorc înapoi și să am curajul de care-ar fi trebuit să dau dovadă.

Fusesem propriul meu Iuda, trădător de mine însumi. Eram acolo fără să pot mișca un mușchi, strigând în minte după ajutor, în vreme ce oamenii de afară erau cufundați în viață, preocupați de ce aveau să facă diseară, privind statui și edificii pe care nu le voi mai vedea niciodată. M-a invadat sentimentul unei mari nedreptăți, nedreptatea de a fi fost îngropat, în timp ce ceilalți continua să trăiască. Ar fi fost de preferat o mare catastrofă, și să fim toți împreună pe aceeași corabie, îndreptându-ne spre același punct negru spre care eram purtat. Ajutor! Sunt viu, nu sunt mort, mintea-mi funcționează încă!

Mi-au pus sicriul pe marginea gropii. Au să mă îngroape! Soția mea mă va uita, se va recăsători și va cheltui banii pe care ne-am forțat să-i economisim în toți acești ani... dar ce importanță are! Vreau să fiu cu ea acum, pentru că sunt viu!

Aud plânsete, simt că și din ochii mei curg lacrimi. Dacă ar deschide sicriul în acest moment, și-ar da seama, și m-ar salva. Dar sicriul coboară inexorabil. Deodată, totul devine întunecat. Până atunci, o mică strălucire de lumină trecea prin marginea sicriului, acum întunericul e absolut. Lopețile groparilor astupă groapa, și eu sunt viu! Îngropat de viu! Aerul devine greu, parfumul florilor insuportabil, și aud pașii oamenilor care se îndepărtează. Teroarea e totală. Nu reușesc să mă mișc, și ei au plecat acum. Curând se va face noapte și nimeni nu mă va auzi ciocănind din mormânt!

Nimeni n-a auzit strigătele scoase de mintea mea, sunt singur și întunericul, aerul sufocant, parfumul florilor mă înnebunesc. Deodată, un zgomot. Sunt viermii, viermii care se apropie să mă devore de viu. Încerc cu toate forțele să mișc un membru, dar rămân inert. Viermii mi se urcă pe corp. Sunt grași și reci. Trec peste față, îmi intră în pantaloni. Unul dintre ei pătrunde în anus, un altul dispăre prin nară. Ajutor! Sunt devorat de viu și nimeni nu mă aude, nimeni nu spune nimic. Viermele intrat prin nară îmi

coboară în gât. Altul mi se bagă în ureche. Trebuie să ies de aici! Unde e Dumnezeu, care nu răspunde? Au început să-mi mănânce gâtul și nu voi mai putea să strig! Intră prin toate părțile, prin ureche, prin colțul gurii, prin gaura penisului. Simt cheștiile astea băloase și grase în interiorul meu, trebuie să strig, trebuie să mă eliberez! Sunt imobilizat în acest mormânt întunecat și rece, singur, mâncat de viu. Aerul îmi lipsește, iar viermii mă mănâncă. Trebuie să mă mișc! Trebuie să fac să explodeze sicriul! Dumnezeul meu, reunește-mi toate forțele, pentru că trebuie să mă mișc! TREBUIE SĂ IES DE AICI, TREBUIE. MĂ VOI MIȘCA! MĂ VOI MIȘCA!

AM REUȘIT!

Scândurile sicriului s-au făcut țândări, mormântul a dispărut, și mi-am umplut pieptul cu aerul curat al drumului Sfântului Iacob. Trupul îmi tremura din creștet până în tălpi, learcă de transpirație. M-am mișcat puțin și am înțeles că intestinele mi se goliseră. Dar nimic din toate acestea n-avea importanță: eram în viață.

Tremuratul se prelungea și n-am făcut nici cel mai mic efort ca să-l controlez. O imensă senzație de calm interior m-a invadat, și am simțit un fel de prezență alături. M-am uitat și am văzut chipul morții mele. Nu era moartea pe care o experimentasem câteva minute mai devreme, ci moartea mea adevărată, prietenă și sfătuitoare, mulțumită căreia nu voi mai fi niciodată laș nici măcar o singură zi din viața mea. De acum înainte, ea mă va susține mai bine decât mâna și sfaturile lui Petrus. Ea n-o să-mi mai permită să las pe mai târziu ceea ce aș putea trăi acum. Ea n-o să mă mai lase să fug de luptele existenței și mă va ajuta să lupt Lupta cea Bună. Niciodată, în nici un moment, nu mă voi mai simți ridicol să fac nici cel mai mic gest. Ea era aici, afirmând că atunci când mă va lua de mână ca să călătorim spre alte lumi, nu trebuia să iau cu mine cel mai mare dintre păcate: regretul. Sigur de prezența ei, privindu-i fața prietenoasă, am avut certitudinea că voi bea cu aviditate din izvorul de apă vie care este această existență.

Noaptea nu mai avea nici secrete, nici temeri. Era o noapte fericită, o noapte de pace. Când tremuratul a dispărut, m-am îndreptat spre cisternele celor ce lucrau câmpurile. Mi-am curățat bermudele și mi-am pus o altă pereche pe care o aveam în rucsac. M-am întors apoi la copac și am mâncat cele două sandviciuri pe care mi le lăsase Petrus. Era hrana cea mai delicioasă din lume, pentru că eram în viață și moartea nu mă mai speria.

Am hotărât să dorm în acel loc. Întunericul nopții n-a fost niciodată mai liniștit.

VICIILE PERSONALE

Ne aflam pe un câmp imens, un câmp cu grâu neted și monoton, care se întindea pe tot orizontul. Uniformitatea peisajului nu era întreruptă decât de o coloană medievală pe care se afla o cruce, care marca drumul pelerinilor. În dreptul coloanei, Petrus și-a aruncat rucsacul pe pământ și s-a așezat în genunchi. M-a invitat să fac același lucru.

“Ne vom ruga. Ne vom ruga pentru singurul lucru care-l face să eșueze pe un pelerin când îți găsește sabia: viciile personale. Cu toate că învață de la Mari Maeștri să-i dirijeze lama, una din mâinile sale îi va fi întotdeauna cel mai rău dușman. Ne vom ruga pentru ca, dacă-ți vei găsi vreodată sabia, să o ții mereu cu mâna care nu greșește.”

Era ora două după-amiaza. Nu se auzea nici un zgomot, și Petrus a început:

“Ai milă, Doamne, căci suntem pelerini în drum spre Compostella, și asta poate fi un viciu. În infinita Ta milă, fă ca niciodată să nu întoarcem cunoașterea împotriva noastră înșine.

“Îndurare pentru cei cărora le e milă de ei înșiși și se consideră buni și cred că viața îi tratează nedrept, pentru că nu meritau ceea ce li s-a întâmplat – pentru că aceștia nu vor reuși niciodată să lupte Lupta cea Bună. Și îndurare pentru cei care sunt cruzi față de ei înșiși, și nu văd răul decât în propriile lor fapte și se consideră vinovați de nedreptățile lumii. Pentru că aceștia nu cunosc legea Ta care spune: “Chiar și firele de păr ale capului tău sunt numărate.”

“Îndurare pentru cei care comandă, și pentru cei care înfăptuiesc ore de muncă și se sacrifică, în schimbul unei duminici când totul e închis, și nu ai unde să mergi. Îndurare pentru cei care-ți sfințesc opera, merg dincolo de limitele propriei Tale nebunii și sfârșesc îndatorați sau ținuiți pe cruce de proprii lor frați. Pentru că aceștia nu cunosc legea ta care spune: “Fii prudent precum șarpele și simplu precum porumbeii.”

“Îndurare pentru că omul poate să învingă lumea și să nu se angajeze niciodată în Lupta cea Bună împotriva lui însuși. Și îndurare pentru cei care au câștigat Lupta cea Bună și acum sunt la răscruci și în crâșmele vieții, pentru că nu au reușit să învingă lumea. Pentru că aceia nu au cunoscut legea Ta care spune: “Cel care-mi respectă cuvântul trebuie să-și edifice casa în piatră.”

“Îndurare pentru aceia cărora le e teamă să țină în mână pana, penelul, instrumentul sau unealta, pentru că gândesc că cineva le-a folosit deja mai bine, și nu se simt demni să intre în lumea minunată a artei. Dar și mai multă îndurare pentru aceia care au luat pana, penelul, instrumentul sau unealta și au transformat inspirația într-un sentiment meschin și se cred mai buni decât ceilalți. Aceia n-au cunoscut legea Ta care spune că: “Nimic nu este ocultat decât pentru a fi dezvăluit, și nimic nu este ascuns decât pentru a fi revelat.”

“Îndurare pentru aceia care mănâncă și beau și se satură, dar sunt nefericiți și singuri cu abundența lor. Dar și mai multă îndurare pentru cei care postesc, cenzurează, interzic și se simt sfinți, ducându-se să slăvească numele Tău în piețe. Pentru că aceia nu cunosc legea Ta care spune: “Dacă mărturisesc despre mine însumi, mărturia mea nu e autentică.”

“Îndurare pentru aceia care se tem de moarte și nu recunosc multele regate prin care au trecut, și numeroasele morți de care au murit deja, și sunt nefericiți pentru că cred că totul se va termina într-o zi. Dar și mai multă îndurare pentru cei care și-au cunoscut deja numeroasele morți de care au murit deja, și azi se cred nemuritori, pentru că nu cunosc legea Ta care spune: “Cel care va bea din această apă nu va mai ști niciodată ce e setea.”

“Îndurare pentru cei care reduc universul la o explicație, pe Dumnezeu la o licoare magică, și omul la o ființă ale cărei nevoi de bază trebuie satisfăcute, pentru că aceia nu vor auzi niciodată muzica sferelor. Dar și mai multă îndurare pentru cei cu o credință fanatică, și care transformă mercurul în aur în laboratoare, și se înconjoară de cărți care relatează despre secretele tarotului și puterea piramidelor. Pentru că aceia nu cunosc legea Ta care spune: “Împărăția Cerului aparține copiilor.”

“Îndurare pentru acei care nu văd pe nimeni în afara lor înșiși, pentru care ceilalți sunt un spectacol vag și îndepărtat atunci când trec pe stradă în limuzine, și care, retrași în birourile lor cu aer condiționat de la ultimul etaj, suferă în tăcere de singurătatea puterii. Dar și mai multă îndurare pentru cei care, cu punga mereu deschisă, sunt generoși și vor să învingă răul doar prin iubire, pentru că aceia nu cunosc legea Ta care spune: “Cel care nu are sabie, să-și vândă haina de pe el și să-și cumpere una.”

“Îndurare, Doamne, pentru noi care căutăm și îndrăznim să luăm sabia pe care Tu o promiți, căci suntem un popor sfânt și păcătos, răspândit pe pământ. Pentru că nu ne recunoaștem noi înșine, adesea credem că suntem îmbrăcați și suntem goi, credem că facem o crimă și de fapt salvăm pe cineva. Nu ne uita în marea Ta milă, pe noi toți, care ținem în același timp sabia cu o mână de înger, și cu o mână de demon. Pentru că noi suntem pe lume, rămânem în lume și avem nevoie de Tine. Avem întotdeauna nevoie de legea Ta care spune: “Când v-am trimis, nu aveți nici sac, nici traistă, nici încălțări, și nu v-a lipsit nimic.”

Petrus a tăcut. Liniștea s-a prelungit. Privea fix la câmpul cu grâu din jurul nostru.

CUCERIREA

Am ajuns într-o după-masă la ruinele unui vechi castel ale Ordinului Templierilor. Ne-am așezat să ne odihnim. Petrus și-a fumat țigara tradițională și eu am băut puțin vin pe care-l păstrasem de la prânz. Am privit peisajul din jur: câteva case de lucrători, turnul castelului, câmpul cu ridicăturile lui, ogoarele lucrate, pregătite pentru însămânțat. Deodată, la dreapta mea, trecând pe lângă zidurile în ruină, am văzut un păstor care se întorcea de pe câmp cu caprele lui. Cerul era roșu, praful ridicat de animale a dat peisajului aparența difuză a unui vis, a unei viziuni magice. Păstorul a ridicat mâna făcând un semn. I-am răspuns.

Caprele au trecut prin fața noastră și și-au continuat drumul. Petrus s-a ridicat. Scena îl impresionase.

“Să mergem. Trebuie să ne grăbim, a spus el.

- De ce?

- Pentru că. În fine, nu crezi că am petrecut foarte mult timp pe drumul Sfântului Iacob?”

Dar ceva îmi spunea că graba lui era legată de scena cu păstorul și caprele.

Două zile mai târziu, am ajuns la poalele munților care se ridicau în sud, rupând monotonia imenselor câmpuri cu grâu. Cu toată existența unor movile naturale, terenul era bine marcat cu semnele galbene despre care ne vorbise Padre Jordi. Cu toate acestea, Petrus, fără să-mi dea vreo explicație, s-a îndepărtat puțin câte puțin de semne,

îndreptându-se către nord. I-am atras atenția asupra acestui fapt, și el mi-a răspuns sec că el era ghidul meu și că știa unde mă duce.

La capătul unei jumătăți de oră de mers, aproximativ, am auzit ceva care semăna cu zgomotul unei căderi de apă. În jurul nostru nu erau decât câmpuri arse de soare și am căutat locul de unde ar fi putut veni zgomotul. Dar pe măsură ce înaintam, zgomotul creștea, până când n-a mai existat nici o umbră de îndoială asupra originii sale: o cădere de apă. Dar, ieșit din comun, priveam în jurul meu și nu vedeam nici munți, nici căderi de apă.

Atunci, după ce am ocolit o movilă, m-am aflat deodată în fața unei opere impresionante a naturii: într-o depresiune de teren care ar fi putut cuprinde un imobil cu cinci etaje, o pânză de apă cobora spre direcția centrului pământului. Pe malurile imensei cavități, o vegetație luxuriantă, total diferită, înconjura căderea de apă.

“Vom coborî”, a anunțat Petrus.

Am început coborârea, și m-am gândit la Jules Verne, era ca și cum ne îndreptam spre centrul Pământului. Panta era abruptă, și a trebuit să mă țin de ramuri cu spini și de pietre tăioase ca să nu cad. Am ajuns pe fundul depresiunii cu brațele și picioarele numai zgârieturi.

“Frumoasă operă a naturii”, a comentat Petrus.

L-am aprobat. O oază în mijlocul deșertului, o vegetație densă și picături de apă formând un curcubeu, toate acestea erau la fel de frumoase văzute de jos, ca și de sus.

“Aici natura își arată forța, a insistat el.

- E adevărat, am întărit eu.

- Ne permite să ne demonstrăm și noi forța. Vom urca înapoi. Prin mijlocul apei.”

Am privit din nou spectacolul. Nu mai vedeam frumoasa oază, capriciu sofisticat al naturii. Mă aflam în fața unui perete de peste cincisprezece metri înălțime, de-a lungul căruia apa cădea cu mare zgomot. Adâncimea bazinului format de cascadă nu depășea înălțimea unui om, în vreme ce râul se scurgea cu un zgomot asurzitor printr-o deschizătură care trebuie că ajungea în măruntaiele pământului. Pe perete nu exista nici o priză, și bazinul nu era suficient de adânc pentru a amortiza o cădere. Sarcina mi se părea absolut imposibilă.

Mi-am reamintit o scenă care se petrecuse cu cinci ani înainte, în timpul unui ritual foarte periculos, care includea, ca și aici, o cățărare. Maestrul mă lăsase să hotărâsc dacă vreau să continui sau nu. Eram mai tânăr, fascinat de puterile și de miracolele Tradiției. Am hotărât să continui. Trebuia să-mi dovedesc curajul și bravura.

După aproximativ o oră de cățărare, înainte de locul cel mai dificil al ascensiunii, s-a pornit un vânt cu o putere neașteptată, și a trebuit să mă agăț cu toate forțele de mica platformă de care mă sprijineam, ca să nu fiu aruncat jos. Am închis ochii, așteptându-mă la ce era mai rău, cu unghiile înfipite în stâncă. Mare mi-a fost surpriza să constat, în clipa următoare, că cineva mă ajuta să-mi păstrez o poziție confortabilă și sigură. Am deschis ochii: Maestrul se găsea lângă mine. A desenat în aer anumite figuri, și vântul s-a oprit subit. Cu o agilitate stranie, apropiată adesea de pure exerciții de levitație, a coborât din nou și m-a invitat să fac la fel.

Am ajuns jos cu picioarele tremurând, și l-am întrebat cu indignare de ce oprise vântul înainte de a mă atinge.

“Pentru că eu sunt acela care a făcut vântul să sufle.

- Ca să mă omori?

- Ca să te salvez. Nu ai fi în stare să escaladezi acest munte. Când te-am întrebat dacă vrei să urci, nu era ca să-și testezi curajul. Îți testam înțelepciunea.

“Ai inventat un ordin pe care nu ți l-am dat, mi-a explicat Maestrul. Dacă știai să levitezi, n-ar fi fost o problemă. Dar tu ți-ai propus să fii curajos, atunci când era suficient să fii inteligent.”

În ziua aceea, el mi-a vorbit despre magi care înnebuniseră în timpul procesului de iluminare, care nu mai puteau să-și distingă propriile puteri de cele ale discipolilor. De-a lungul vieții mele, am cunoscut mari oameni pe drumul Tradiției. Am întâlnit chiar trei Maeștri – inclusiv al meu – capabili să ducă stăpânirea fizică la nivele mult mai înalte decât cele la care omul ar putea visa. Am văzut minuni, premoniții care s-au adeverit, reîncarnări. Maestrul mi-a vorbit de războiul Malvinelor cu două luni înainte ca argentinienii să invadeze insulele. L-a descris în detaliu și mi-a explicat cauzele astrale ale acestui conflict.

Din ziua aceea, am descoperit în plus că anumiți magi, cum a spus Maestrul, “înnebuniseră în timpul procesului de iluminare”. Acești oameni semănau cu Maeștrii aproape în toate privințele, în afara puterilor lor> l-am văzut pe unul dintre ei, grație unei concentrări extreme, făcând să germineze o sămânță în cincisprezece minute. Dar acel om, și alți câțiva, duseseră numeroși discipoli la nebunie și disperare. Unii sfârșiseră în spitale psihiatrice, și era confirmată și povestea unei sinucideri. Acești oameni se aflau pe o celebră “listă neagră” a Tradiției, dar era imposibil de păstrat un control asupra lor. Și în zilele noastre, mulți dintre ei își continuă activitățile.

Toată această poveste mi-a trecut prin minte într-o fracțiune de secundă, în fața acestei cascade imposibil de escaladat. M-am gândit la tot acest timp în care eu și Petrus mersesem împreună pe drum, mi-am amintit de câinele care mă atacase și nu-i făcuse nici un rău lui, la lipsa lui de control față de chelner în restaurant, la beția din timpul nunții.

“Petrus, nu se pune problema să urc acest perete. Pentru un singur motiv: este imposibil.”

Nu mi-a răspuns nimic. S-a așezat în iarbă și eu am făcut același lucru. Am rămas tăcuți mai mult de un sfert de ceas. Dezarmat de tăcerea lui, am luat inițiativa de a vorbi iar.

“Petrus, nu vreau să urc această cascadă pentru că am să cad. Știu că nu voi muri, pentru că atunci când am văzut chipul morții mele, am văzut și ziua în care va veni dacă sunt fidel drumului meu. Dar pot să cad și să rămân paralizat pentru restul vieții mele.

- Paulo, Paulo...” M-a privit și a zâmbit. Se schimbase total. Avea în voce un pic de iubire care devoră și ochii strălucitori.

“O să spui că rup legământul de ascultare pe care l-am făcut înainte de a întreprinde Drumul?”

- Nu rupi nici un legământ. Nu simți nici frică, nici lene. Fără îndoială, nu crezi nici că-ți dau un ordin inutil. Nu vrei să urci, pentru că trebuie să te gândești la magii negri¹. A-ți folosi puterea de decizie nu înseamnă ruperea unui legământ. Această putere nu-i este niciodată refuzată unui pelerin.”

¹ Nume dat în Tradiție Maeștrilor care au pierdut contactul magic cu discipolul. Se folosește această expresie și pentru a desemna Maeștrii care au întrerupt procesul de cunoaștere după ce dominaseră exclusiv forțele Pământului.

Am privit cascada și m-am întors spre Petrus. Evaluam posibilitățile de a urca, și nu găseam nici una.

“Fii atent, a reluat el. Voi urca înaintea ta, fără am mă servi de nici un dar. Și voi reuși. Și dacă ajung sus, pur și simplu pentru că voi fi știut unde să-mi plasez picioarele, va trebui să faci același lucru. În felul acesta, îți voi anula puterea de decizie. Dacă refuzi după ce m-ai văzut urcând, asta va însemna că rupi un legământ.”

Petrus s-a descălțat. Avea cel puțin cu zece ani mai mult decât mine, și, dacă reușea, nu mai aveam nici un argument. Am privit căderea de apă și am simțit ceva rece în stomac.

Dar el nu s-a mișcat. Cu picioarele goale, a rămas așezat în același loc. A început să contemple cerul și a spus:

“La câțiva kilometri de aici, în 1502, Fecioara s-a arătat unui păstor. Astăzi e sărbătoarea ei – sărbătoarea Fecioarei Drumului -, și îi voi consacra ei izbânda mea. Te sfătuiesc să faci la fel. Consacrarea unei izbânzi. Nu-ți arăta durerea din picioare, nici rănilor de pe mâinile zgâriate de pietre. Toată lumea consacră doar durerea penitențelor lor. Nu e nimic condamnabil în asta, dar eu cred că ea ar fi fericită dacă, pe lângă suferințe, oamenii i-ar consacra și bucuriile lor.”

Nu eram de loc dispus să vorbesc. Continuam să pun la îndoială capacitatea lui Petrus de a escalada acest zid. Îmi spuneam că toată această întâmplare era o farsă; de fapt, mă înșela folosind cuvinte frumoase, pentru a mă obliga apoi să fac ceva ce nu voiam să fac. Cu toate acestea, pentru orice eventualitate, am închis ochii și m-am rugat la Fecioara Drumului. Am făcut promisiunea că, dacă Petrus și cu mine escaladam zidul, voi reveni cândva în acest loc.

“Tot ce-ai învățat până acum nu are sens decât dacă-i găsești o aplicare. Amintește-ți, drumul Sfântului Iacob este drumul oamenilor obișnuiți. Ți-am spus-o de mii de ori. Pe Drum, ca și în viață, înțelepciunea nu are valoare decât dacă îl poate ajuta pe om să învingă un obstacol.

“Un ciocan n-ar avea nici o rațiune de a fi, dacă nu ar exista cuiile pentru ca el să le bată. Dar existența cuielor nu este suficientă. Ciocanul trebuie să se așeze în mâna Maestrului și să fie utilizat potrivit funcției sale.”

Mi-am reamintit cuvintele Maestrului la Itatiaia: “Cel care posedă o sabie, trebuie să o pună neîncetat la încercare, ca să nu se ruginească în teacă.”

“Cascada este locul unde vei pune în practică tot ceea ce ai învățat până în prezent, a precizat ghidul meu. Ai deja un avantaj: îți cunoști data morții, și această frică nu te va paraliza în clipa în care va trebui să decizi rapid unde să te sprijini. Dar amintește-ți că trebuie să iei în considerare apa și că ea este cea care îți va aduce ceea ce vei avea nevoie. Nu uita să-ți înfigi unghia în degetul mare dacă te domină un gând rău.

“Mai ales, trebuie ca în fiecare moment al ascensiunii să te sprijini pe Iubirea care devoră. Ea este aceea care ghidează și justifică fiecare din pașii tăi.”

Petrus a tăcut. S-a dezbrăcat complet. Apoi a intrat tot în apa rece a micii lagune, și și-a ridicat brațele spre cer. Am văzut că era fericit, bucurându-se de prospețimea apei și de curcubeiele pe care picăturile de apă le formau în jurul nostru.

“Încă ceva, a spus el înainte de a pătrunde sub perdeaua cascadei. Această cădere de apă te va învăța maniera de a fi Maestru. Voi urca, dar va exista mereu un vâl de apă între tine și mine. Voi urca fără ca tu să poți să vezi exact unde-mi pun picioarele și mâinile.

“În același fel, un discipol nu poate niciodată imita pașii ghidului său. Fiecare are modul său de a vedea viața, de a trăi greutățile și izbânzile. A învăța pe cineva înseamnă a-i arăta ceea ce este posibil. A învăța înseamnă a face lucrul acela posibil pentru sine însuși.”

N-am mai spus nimic. A intrat sub cascadă și a început să urce. Îi distingeam silueta, la fel cum vezi pe cineva printr-un geam mat. Lent și inexorabil, avansa spre sus. Cu cât se apropia de vârf, cu atât mi-era mai teamă, pentru că avea să vină momentul când trebuia să fac și eu același lucru. În fine, momentul cel mai cumplit a sosit: desprinderea de apa care se prăvălea, continuând să se miște spre în sus. Forța cascadei ar fi trebuit să-l arunce înapoi pe pământ. Dar capul lui Petrus a apărut, și apa care cădea îl îmbrăca într-o mantie argintie. Viziunea a fost foarte scurtă. Brusc, și-a ridicat trupul, agățându-se cu toate mijloacele de locul drept – fiind încă în mijlocul apei. L-am pierdut din vedere câteva secunde.

În sfârșit, a apărut pe unul dintre maluri. Cu corpul ud, inundat de lumina soarelui, surâdea.

“Haide! A strigat făcând semne cu mâinile. E rândul tău!”

Era rândul meu. Sau ar fi trebuit să renunț pentru totdeauna la sabia mea.

Mi-am scos hainele, și m-am rugat din nou Fecioarei Drumului. Apoi am plonjat cu capul în apă. Era înghețată, și corpul mi s-a contractat, dar curând am simțit o senzație plăcută. Fără să mai reflectez, m-am îndreptat direct spre căderea de apă.

Impactul apei asupra capului meu mi-a dat absurdul “simț al realului” care-l face pe om slab în momentele în care credința și forța sa i-ar fi cel mai mult necesare. Căderea de apă era mult mai violentă decât îmi imaginasem, și, dacă o primeam în plin piept, m-ar fi putut răsturna, chiar dacă ambele picioare mi-erau bine sprijinite pe fundul bazinului. Am străbătut curentul, și am rămas între piatră și apă, cu corpul adăpostit într-un spațiu restrâns, lipit de stâncă. Treaba mi s-a părut atunci mai ușoară decât aș fi crezut.

Ceea ce-mi apărea drept un perete neted din afară, avea de fapt numeroase asperități. M-a înnebunit doar ideea că aș fi putut renunța la sabia de frica unei pietre netede, când de fapt era vorba de un tip de stâncă pe care mă mai cățarasem de zeci de ori. Mi se părea că aud vocea lui Petrus: “Vezi? O dată rezolvată, o problemă este de o simplitate zdrobitoare.”

M-am cățarat, cu fața lipită de roca umedă. În zece minute, parcursesem deja jumătate din înălțime. Nu mai rămânea decât să traversez cascada în vârf. Victoria cucerită în această ascensiune n-ar servi la nimic dacă nu-i veneam de hac micului tronson care mă separa de aerul liber. Acolo se afla primejdia, și nu văzusem bine cum o depășise Petrus. Am reînceput să mă rog Fecioarei Drumului, o Fecioară despre care nu mai auzisem vorbindu-se înainte, și în care, cu toate acestea, îmi puneam acum întreaga credință, întreaga speranță de victorie. Cu grijă, mi-am strecurat mai întâi părul, apoi capul, sub torentul care vuia.

Apa m-a învăluit și mi-a împiedicat vederea. I-am simțit forța și m-am agățat strâns de stâncă, aplecând capul, pentru a forma un buzunar de aer de respirat. Aveam toată încrederea în picioarele și mâinile mele. Ele ținuseră vechea mea sabia, iar picioarele

parcurseseră drumul Sfântului Iacob. Îmi erau aliați fideli. Dar zgomotul apei în urechi era asurzitor, și respiram cu dificultate. Mi-am băgat capul în curent, și, vreme de câteva secunde, totul s-a făcut negru. Mă luptam să rămân agățat de stânci, dar vacarmul părea să mă ducă spre un loc misterios și îndepărtat, unde nimic nu mai avea nici cea mai mică importanță, și unde aveam să ajung dacă mă lasam pradă acestei forțe. Efortul supraomenesc pe care-l depuneam pentru a rămâne lipit de stâncă nu ar mai fi fost necesar: totul ar fi fost odihnă și pace.

Cu toate acestea, picioarele și mâinile mele au rezistat acestei tentații mortale. Și capul a început să iasă lent din pânza de apă, la fel cum intrase. Eram cuprins de o dragoste profundă pentru corpul meu, care mă ajuta în această aventură nebunească, aventura unui om care străbătea o cascadă în căutarea sabiei sale.

Atunci, am văzut soarele strălucind deasupra mea, și am inspirat adânc. Asta mi-a dat o nouă putere. Am privit împrejur, și am zărit, la câțiva centimetri, locul drept prin care trecusem și care reprezenta sfârșitul călătoriei. Eram foarte tentat să mă grăbesc să mă agăț de el, dar nu vedeam nici o priză care să-mi permită să fac asta, din pricina apei care cădea. Impulsul final era violent, dar nu era încă momentul izbânzii, și trebuia să mă controlez. Era momentul cel mai critic din toată cățărarea, apa lovindu-mi pieptul, presiunea amenințând să mă arunce spre pământ, de unde îndrăznisem să ies, împins de visele mele.

Nu era momentul să mă gândesc la Maeștri, la prieteni, și nu puteam privi în lături pentru a vedea dacă Petrus era în măsură să mă salveze în caz că aș fi alunecat. Trebuie că făcuse această cățărare de un milion de ori, m-am gândit eu, și trebuie că știe că am disperată nevoie de ajutor. Dar m-a abandonat. Sau poate că nu m-a abandonat, poate că e în spatele meu, dar eu nu pot întoarce capul, asta m-ar dezechilibra. Trebuie să reușesc să izbândească singur.

Mi-am menținut picioarele și o mână încleștate de stâncă, în vreme ce cealaltă se elibera și căuta armonia cu apa. Nu trebuia să-i reziste, pentru că foloseam deja maximul forțelor pe care le aveam. Mâna mi-a devenit deci pește, liberă să plece, dar știind perfect unde voia să ajungă. Mi-am reamintit de filmele din copilărie în care somonii săreau din căderile de apă, pentru că și ei trebuiau să-și atingă țelul.

Mâna mi s-a ridicat încet, folosindu-se de forța apei. S-a eliberat, și, asemeni unui somon din filmele copilăriei mele, a plonjat în apă în căutarea unui punct oarecare pe care să se sprijine pentru saltul final. Piatra fusese lustruită de secole de eroziune. Dar trebuia să existe o asperitate: dacă Petrus reușise, înseamnă că și eu puteam. O mare durere m-a invadat. Eram acum la un pas de final, în momentul în care forțele se împuținează și în care omul nu mai are încredere în el. Mi se întâmplase, în viața mea, să pierd în ultimul moment: traversasem înot un ocean, și aproape că mă înecasem în valurile care se spărgeau în apropierea țărnelor. Dar eram pe drumul Sfântului Iacob, și această poveste nu se putea repeta la infinit – trebuia să înving de data asta.

Mâna liberă aluneca pe stânca netedă și presiunea apei devenea din ce în ce mai puternică. Celelalte membre nu mai puteau, și aș fi putut avea cărcei în orice moment. Apa lovea la fel de violent și în organele mele genitale, și durerea era intensă. Deodată, mâna mea cea liberă a găsit un sprijin. Era în afara traiectului ascensiunii, dar avea să servească celelalte mâini mai târziu. Am reținut mental amplasamentul acestuia, și mâna mea, călăuzindu-mi salvarea, a întâlnit atunci, la câțiva centimetri de primul, un alt punct de sprijin care mă aștepta.

Acolo se găsea locul unde, vreme de secole, pelerinii aflați în drum spre Sfântul Iacob găsiseră sprijin. M-am agățat cu toate forțele, eliberându-mi cealaltă mână. Mai întâi aruncată înapoi de forța râului, a atins primul sprijin. Imediat, corpul meu a urmat calea deschisă de brațe și am sărit pe platou.

Ultimul pas fusese străbătut. Am traversat complet curentul, și subit, sălbăticia cascadei nu mai era decât un firicel de apă, aproape calm. M-am săltat pe mal și m-am abandonat oboselii. Soarele îmi încălzea corpul, mi-am adus aminte că am reușit și eram la fel de viu ca atunci când mă aflam în bazinul de acolo de jos. În ciuda vacarmului, am perceput zgomotul pașilor lui Petrus care se apropia.

Am vrut să mă ridic să-mi exprim bucuria, dar trupul meu epuizat a refuzat să asculte.

“Stai liniștit, odihnește-te. Încearcă să respiri încet.”

Asta am făcut, și am căzut într-un somn profund și fără vise. La trezire, soarele coborâse la orizont și Petrus, deja îmbrăcat, mi-a întins hainele și mi-a spus că trebuia să ne continuăm drumul.

“Sunt foarte obosit, am replicat eu.

- Nu lua în seamă. Am să te învăț să iei energie din tot ce te înconjoară.”

Și Petrus m-a învățat RESPIRAȚIA RAM.

RESPIRAȚIA RAM

Evacuează aerul din plămâni, golindu-i la maximum. Apoi inspiră lent, ridicându-ți brațele. În timpul inspirației, concentrează-te ca în inima ta să pătrundă iubirea, pacea și armonia, împreună cu universul.

Reține-ți respirația și ține-ți mâinile ridicate cât mai mult timp posibil, bucurându-te de armonia interioară și exterioară. Apoi expiră rapid, pronunțând

Am făcut exercițiul vreme de cinci minute, și m-am simțit mai bine. M-am ridicat, mi-am pus hainele și mi-am luat rucsacul.

“Vino pe-aici”, mi-a poruncit Petrus. Am mers până la marginea platoului. Sub picioarele mele, vuia izvorul.

“De aici pare cu mult mai ușor decât de jos, am remarcat eu.

- Exact. Și dacă ți-aș fi arătat această perspectivă mai devreme, ai fi fost trădat. Ți-ai fi evaluat greșit posibilitățile.”

Eram încă slăbit, și am repetat exercițiul. Curând, m-am simțit în armonie cu tot universul din jurul meu, și acesta a pătruns în inima mea. L-am întrebat pe Petrus de ce nu mă învățase Respirația RAM mai repede, pentru că simțisem lene și oboseală destul de des pe drumul Sfântului Iacob.

“Pentru că nu ai arătat-o niciodată”, mi-a întors el râzând, întrebându-mă dacă mai aveam din delicioșii biscuiți cu unt pe care-i cumpărasem la Astorga.

NEBUNIA

De aproape trei zile, eram într-un marș forțat. Petrus mă trezea înainte de răsăritul soarelui și nu ne opream decât la nouă seara. Singurele momente de odihnă îngăduite aveau loc cu ocazia meselor, de vreme ce ghidul meu desființase siesta din primele ore ale după-amiezii. Dădea impresia că urma un program misterios, pe care nu-mi era permis să-l cunosc.

Comportamentul său, de altfel, se schimbase total. La început, credeam că era din cauza îndoielilor din timpul episodului cascadei, dar pe urmă am înțeles că nu era așa. Se arăta irascibil cu toată lumea, și își consulta ceasul de mai multe ori pe zi. I-am reamintit propriile lui cuvinte: noi înșine creăm noțiunea timpului.

“Ești cu fiecare zi mai în temă, mi-a replicat el. Vom vedea însă dacă-ți vei pune toată această inteligență în practică atunci când va trebui.”

Într-o după-amiază, eram atât de obosit de ritmul de marș, că nu mai puteam să fac nici un pas, pur și simplu. Petrus mi-a cerut atunci să-mi scot cămașa și să-mi lipesc coloana vertebrală de un arbore care se găsea în apropiere. Am rămas așa câteva minute; curând, m-am simțit mai bine. Mi-a explicat că plantele, mai ales arborii bătrâni, sunt în stare să transmită armonie oricui se reazămă de trunchi cu centrul său nervos. Vreme de câteva ore, mi-a ținut un discurs despre proprietățile fizice, energetice și spirituale ale plantelor.

Fiindcă citisem deja toate astea undeva, nu mi-am bătut capul să iau notițe. Dar discursul lui Petrus a avut ca efect risipirea impresiei pe care o aveam cum că ar fi supărat pe mine. Am tratat apoi tăcerea lui cu mai mult respect, iar el, ghicindu-mi probabil neliniștile, încerca să se arate simpatic, atât cât îi permitea proasta sa dispoziție din ultimele zile.

Într-o dimineață, am ajuns în fața unui pod imens, disproporționat față de micul fir de apă care curgea pe dedesubt. Era o duminică, foarte devreme, și tavernele și barurile burgului vecin erau încă închise. Ne-am așezat să luăm micul dejun.

“Omul și natura au capricii asemănătoare, am observat eu, încercând să înfirip discuția. Noi construim poduri frumoase, iar ea se apucă să devieze cursul râurilor.

- Seceta e de vină, a explicat el. Termină-ți repede sandviciul, trebuie să continuăm.”

M-am hotărât în sfârșit să-l întreb care erau motivele unei asemenea grabe.

“Sunt de mult timp pe drumul Sfântului Iacob, ți-am mai spus-o deja. Am multe lucruri de făcut în Italia. Trebuie să mă întorc curând.”

Acest răspuns nu m-a convins. Era poate adevărat, dar cu siguranță nu era singurul motiv. Când mă pregăteam să insist, a schimbat vorba.

“Ce știi despre acest pod?”

- Nimic. Și chiar ținând cont de secetă, dimensiunile lui sunt exagerate. Cred cu adevărat că râul și-a schimbat cursul.

- Habar n-am, a spus el. Dar e cunoscut pe drumul Sfântului Iacob ca “pasajul Onoarei”. Aceste câmpii din jurul nostru au fost scena unor bătălii sângeroase între zuavi și vizigoți, și mai târziu, între soldații lui Alfons al III-lea și maori. E așa de lung poate pentru ca tot acest sânge să se poată scurge fără să inunde orașul.”

Era umor negru. N-am râs. Puțin deconcertat, a reluat:

“Nici armatele vizigoților, nici strigătele de triumf ale lui Alfons al III-lea nu sunt acelea care au dat numele acestui pod. Ci o poveste de dragoste și moarte.

“În primele secole ale drumului Sfântului Iacob, pe măsură ce curgeau din toată Europa pelerini, preoți, nobili, și chiar regi care voiau să-și aducă omagiile sfântului, au venit și prădători și bandiți de drumul mare. Istoria povestește despre nenumărate cazuri de furt de întregi caravane și de crime oribile comise împotriva pelerinilor solitari.”

Total se repetă, am gândit în forul meu interior.

“Așa se face că nobili cavaleri au hotărât să le acorde pelerinilor protecția lor, și fiecare dintre ei s-a angajat să vegheze asupra unei porțiuni din drum. Dar, după cum răurile își schimbă cursul, idealul oamenilor este și el supus transformărilor. În afara faptului că-i înspăimântau pe răufăcători, cavalerii rătăcitori au început să se certe pentru a ști care era cel mai puternic și mai curajos de pe drumul Sfântului Iacob. S-au apucat curând să se înfrunte, iar bandiții și-au reluat nepedepsiți acțiunile pe drumuri.

“Asta a durat multă vreme, până în momentul în care, în 1434, un nobil din orașul León s-a îndrăgostit de o femeie. Se numea don Suero de Quiñones, era bogat și puternic. A încercat prin toate mijloacele să obțină mâna doamnei sale. Dar această femeie, căreia istoria nu i-a reținut numele, n-a vrut să audă nimic de această imensă pasiune, și i-a respins cererea.”

Eram avid să aflu care era legătura între o dragoste refuzată și cearta cavalerilor rătăcitori. Petrus mi-a remarcat interesul și mi-a promis să-mi povestească continuarea, cu condiția să-mi termin sandwichul fără întârziere și să ne reluăm mersul imediat.

“Parcă ai fi mama când eram mic”, i-am răspuns eu. Dar am înghițit restul de pâine, mi-am luat rucsacul și am început să traversăm orașelul adormit.

Petrus și-a continuat povestirea:

“Rănit în amorul său propriu, cavalerul nostru a hotărât să facă exact ce fac toți bărbații când se simt respinși: întreprind un război personal. S-a jurat să facă o faptă eroică atât de importantă, încât domnișoara să nu-i mai uite niciodată numele. Timp de luni de zile, a căutat un ideal nobil căruia să-i consacre iubirea refuzată. Apoi, într-o seară, auzind vorbindu-se despre crime și lupte pe drumul Sfântului Iacob, i-a venit o idee.

“Și-a adunat zece prieteni, s-a instalat în acest burg în care ne aflăm, și a răspândit printre pelerinii care treceau pe aici că era dispus să rămână vreme de treizeci de zile și să rupă trei sute de săbii – pentru a dovedi că era cel mai puternic și cel mai curajos dintre toți cavalerii Drumului. El și prietenii lui au instalat o tabără cu drapelele lor, stindardele, pajii și servitorii lor, și au așteptat ca lumea să vină să-i înfrunte.”

Mi-am imaginat serbarea care trebuie că a fost. Mistreți la proțap, vin pe săturate, muzică, povești și întreceri călare. Mi-a apărut în fața ochilor un tablou viu, în vreme ce Petrus relua.

“Întrecerile călare cu lancea au început în 10 iulie, la sosirea primilor cavaleri. Quiñones și amicii lui se băteau ziua și organizau mari petreceri noaptea. Întrecerile aveau loc întotdeauna pe pod, pentru ca nimeni să nu poată fugi. La un moment dat, soseau un număr atât de mare de combatanți, încât erau aprinse focuri pe toată lungimea podului. În acest fel, bătăliile puteau continua până se crăpa de ziuă. Toți cavalerii care erau învinși erau puși să jure că niciodată nu vor mai lupta unii împotriva altora, și că, de

atunci înainte, singura lor misiune va fi de a asigura protecția pelerinilor până la Compostella.

“În câteva săptămâni, renumele lui Quiñones s-a răspândit în toată Europa. În afara cavalerilor Drumului, au venit să-l înfrunte generali, soldați și bandiți. Toți știau că acela care va reuși să-l învingă pe viteazul cavaler din León va deveni celebru de la o zi la alta, și numele său va fi încoronat de glorie. Dar, în timp ce ceilalți nu umblau decât după faimă, Quiñones avea un obiectiv mult mai nobil: dragostea unei femei. Și acest ideal l-a făcut să iasă victorios din toate luptele.

“În 9 august, întrecerile călare cu lancea au luat sfârșit, și don Suero de Quiñones a fost recunoscut drept cel mai curajos și mai victorios dintre toți cavalerii drumului Sfântului Iacob. Din acea zi, nimeni n-a mai îndrăznit să-i pună la îndoială curajul, și nobilii au reînceput să înfrunte un unic dușman comun, bandiții de drumul mare care-i atacau pe pelerini. Această epopee avea să dea naștere mai târziu ordinului militar al Sfântului Iacob al Sabiei”.

Am traversat burgul. Am vrut să mai fac un tur pentru a revedea “pasajul Onoarei”, podul unde se petrecuse toată această poveste. Dar Petrus a propus să mergem mai departe.

“Și ce s-a întâmplat cu don Quiñones? Am întrebat eu.

- S-a dus la Sfântul Iacob de la Compostella ca să pună în cutia cu moaște un colier de aur care împodobește și în zilele noastre bustul Sfântului Iacob cel Mare.

- Mă întreb dacă până la urmă s-a căsătorit cu domnișoara.

- Aa! Asta nu știu. La vremea aceea, Istoria era scrisă doar de bărbați. Pe lângă atâtea scene de bătălie, cine ar fi fost interesat de sfârșitul unei povești de dragoste?”

Cu aceste cuvinte, ghidul meu a recăzut în mutismul său obișnuit, și am mers mai mult de două zile în tăcere, aproape fără să ne oprim pentru odihnă.

În a treia zi, Petrus a adoptat o cadență anormal de lentă. A spus că era puțin obosit, de tot efortul depus în timpul săptămânii, și nu mai avea nici vârsta, nici forma fizică, pentru a urma un asemenea ritm. O dată în plus, am avut certitudinea că nu spune adevărul: mai degrabă decât oboseală, chipul lui trăda o intensă neliniște, ca și cum un eveniment capital ar fi fost pe punctul de a se produce.

După-amiaza am ajuns la Foncebadon, un burg imens, dar total ruinat. Casele erau construite din piatră, dar acoperișurile din ardezie fuseseră distruse de timp, iar lemnul grinzilor putrezise. Într-o latură, orașul dădea spre o prăpastie, și, în fața noastră, în spatele unei coline, se găsea unul dintre punctele înalte ale drumului Sfântului Iacob: Crucea de fier.

De această dată, eu eram acela care era nerăbdător să ajungă la acest straniu monument compus dintr-un trunchi de doi metri înălțime, deasupra căruia se afla o cruce de fier. Crucea fusese înălțată acolo în timpul invaziei lui Cezar, ca un omagiu pentru Mercur. După tradiția păgână, pelerinii aveau obiceiul să depună acolo o piatră adusă de departe. Profitând de abundența pietrelor din acest oraș abandonat, am cules de pe jos o bucată de ardezie.

Apoi, hotărât să grăbesc pasul, mi-am dat seama că Petrus mergea foarte lent. Examina casele în ruină, scotocea printre trunchiurile copacilor morți și resturile de cărți, până când s-a hotărât să se așeze chiar în mijlocul unei piețe unde se înălța o cruce de lemn.

“Să ne odihnim puțin”, a propus el.

Era încă ziuă, și chiar dacă am fi rămas acolo o oră, tot am fi avut timp să ajungem la Crucea de fier înainte de căderea nopții.

M-am așezat lângă el și am contemplat peisajul pustiu. Așa cum râurile își schimbă cursul, tot așa oamenii își schimbă locul. Casele erau solide, și fără îndoială că a trecut ceva timp înainte să se prăbușească. Locul era plăcut, cu munți în fundal și o vale în prim plan; m-am întrebat pentru ce motiv abandonaseră toți acești oameni un asemenea loc.

“Crezi că don Suero de Quiñones era nebun?” m-a întrebat Petrus.

Uitasem deja cine era don Suero, și a trebuit să-mi reamintească de “pasajul Onoarei”.

“Nu cred că era”, am răspuns eu.

Dar mă îndoiam de temeinicia răspunsului meu.

“Totuși, era, ca și Alfonso, călugărul pe care l-ai întâlnit. Așa cum și eu sunt, și manifest această nebunie în desenele pe care le fac. Sau ca tine, care ești în căutarea sabiei tale. Avem cu toții în interior, aprinsă, flacăra sfântă a nebuniei, care e hrănită de Agape.

“Nu e nevoie pentru asta să vrei să cucerești America sau să vorbești cu păsările, ca Sfântul Francisc din Assisi. Vânzătorul de legume din colț poate manifesta această flacăra sfântă a nebuniei, dacă îi place ceea ce face. Agape există dincolo de conceptele omenești, și e molipsitor, pentru că oamenilor le e sete de el.”

Petrus mi-a reamintit că știam să trezesc Agape mulțumită exercițiului Globului albastru. Dar pentru ca Agape să se poată răspândi, nu trebuia să-mi fie teamă să-mi întorc viața pe dos. Dacă-mi plăcea ceea ce făceam, foarte bine; dar dacă nu-mi plăcea, mai era timp să o schimb. Lăsând să se producă o schimbare, mă transformam într-un teren fertil, și lasam imaginația creatoare să-și răspândească în mine sămânța.

“Tot ceea ce te-am învățat, inclusiv Agape, nu are sens decât dacă ești mulțumit de tine. În caz contrar, exercițiile pe care le-ai învățat te vor duce inevitabil spre dorința de schimbare. Ca să nu se întoarcă împotriva ta, trebuie să lași transformarea să se petreacă.

“Este momentul cel mai dificil al vieții unui om. Când poate discerne care este Lupta cea Bună, dar se simte incapabil să-și schimbe viața ca să o poarte. Cunoașterea se va întoarce atunci împotriva celui care o deține.”

Am privit orașul Foncebadon. Poate că toți acești oameni, în grup, au simțit nevoia de schimbare. L-am întrebat pe Petrus dacă alesese acest cadru intenționat pentru a-mi spune asta.

“Nu știu ce s-a petrecut aici, a răspuns el. Oamenii sunt adesea obligați să accepte o schimbare provocată de destin, dar nu despre asta vorbeam. Vorbesc de un act de voință, de o dorință concretă de a lupta împotriva a tot ce nu te satisface din viața ta de zi cu zi.

“În cursul existenței noastre, suntem mereu confrunțați cu probleme dificile. De exemplu, să traversezi o cădere de apă fără ca ea să te răstoarne. Trebuie atunci să lași să acționeze imaginația creatoare. În cazul tău, miza era viață ori moarte, și nu era timp pentru ezitări: Agape ți-a indicat singura cale.

“Dar există probleme pentru care trebuie să alegem între o cale sau alta. Probleme cotidiene, ca o decizie profesională, o ruptură afectivă, un contact social. Fiecare dintre aceste mici decizii poate semnifica opțiunea între viață și moarte. Când ieși de acasă dimineața ca să mergi la lucru, ai de ales între un mijloc de transport care să te lase sănătos și întreg la ușa biroului, și un altul care va suferi un accident ducând la moartea

pasagerilor. Iată cum o simplă decizie poate să-l privească pe om pentru tot restul vieții sale.”

Reflectam în timp ce Petrus vorbea. Alesesem să parcurg drumul Sfântului Iacob în căutarea sabiei mele. Ea era cea care conta pentru mine cel mai mult pentru mine, și trebuia să o găsesc cu orice preț. Trebuia să iau decizia justă.

“Singurul mod de a lua decizia justă este de a recunoaște decizia greșită, a explicat Petrus când i-am spus ce mă preocupa. Examinează cealaltă cale, fără teamă și fără morbiditate, și apoi hotărăște.”

Apoi, Petrus m-a învățat EXERCITIUL UMBRELOR.

EXERCITIUL UMBRELOR

Relaxează-te.

Vreme de cinci minute, observă în jurul tău umbrele lucrurilor sau ale ființelor. Încearcă să știi precis care parte a obiectului sau a persoanei este reflectată.

În următoarele cinci minute, continuă astfel, dar în același timp fixează-ți atenția asupra problemei pe care vrei să o rezolvi, și imaginează-ți toate soluțiile nepotrivite pe care le-ai putea găsi.

La sfârșit, petrece alte cinci minute privind umbrele și trece în revistă soluțiile nepotrivite pe care ți-ai găsit-le. Elimină-le una câte una până când rămân doar soluțiile

“Problema ta e sabia” a spus el după ce îmi prezentase exercitiul.

Am confirmat.

“Atunci fă exercitiul acesta acum. Mă duc să mă plimb. Până mă întorc, știu că vei fi găsit decizia justă.”

Mi-am amintit de graba lui Petrus din aceste ultime zile și această conversație în orașul abandonat. Ai fi spus că încerca să câștige timp ca să ia el însuși o decizie. Am prins curaj și am realizat exercitiul.

Am început cu respirația RAM pentru a mă pune în armonie cu mediul. Apoi, vreme de un sfert de oră, am privit umbrele din jurul meu. Umbrele caselor în ruină, ale pietrelor, ale lemnurilor, a vechii cruci din spatele meu. Observându-le astfel în primele zece minute, am înțeles cât de greu era să știi exact care parte era reflectată. Nu mă gândisem niciodată la asta. Anumite grinzi drepte se transformau în forme colțuroase, li o piatră neregulată avea o formă rotunjită când se reflecta. Nu mi-a fost greu să mă concentrez, pentru că exercitiul era fascinant. Mi-am imaginat apoi soluții nepotrivite pentru a-mi găsi sabia. Nenumărate idei mi-au trecut prin minte – de la “a lua un autobuz până la Sfântul Iacob”, până la “a-i telefona soției mele, și, prin șantaj sentimental, s-o fac să-mi spună unde o duse”.
Când Petrus s-a întors, surâdeam.

“Ei?”

“Ei?”

- Am descoperit cum își scria Agatha Christie romanele polițiste, am spus eu, glumind. Transforma cea mai proastă ipoteză în ipoteza corectă. Cunoștea fără îndoială exercitiul Umbrelor.”

Petrus m-a întrebat unde se găsea sabia mea.

“Am să-ți descriu mai întâi ipoteza greșită pe care o elaborasem în timp ce priveam umbrele: sabia nu se găsește pe drumul Sfântului Iacob.

- Ești un geniu! Ai descoperit că mergeam de atâta timp ca să-ți căutăm sabia. Credeam că ți s-a spus deja lucrul ăsta în Brazilia.

- Și e păstrată într-un loc sigur, am continuat eu, un loc în care soția mea nu ar avea acces. Am dedus că se află într-un loc absolut deschis, dar astfel încât e ascunsă privirii.”

Petrus n-a mai râs de data asta. Am continuat:

“Și cum cel mai absurd ar fi să se găsească într-un loc plin de lume, e într-un loc aproape pustiu. Aș merge mai departe: pentru ca cele câteva persoane care o văd să nu ghicească diferența între o sabie ca a mea și o sabie spaniolă tipică, trebuie să se găsească undeva unde nimeni nu e în stare să distingă stilurile.

- Crezi că e aici?

- Nu, nu e aici. Ar fi o greșeală gravă să fac exercițiul acolo unde se găsește sabia. Am abandonat această ipoteză imediat. Dar trebuie să fie într-un oraș asemănător celui de aici. Nu poate fi vorba de un oraș abandonat, pentru că o sabie într-un oraș abandonat ar atrage atenția pelerinilor și plimbăreților. Foarte repede s-ar găsi agățată pe peretele unui bar.

- Foarte bine”, a spus el, și am remarcat că era mândru de mine sau de exercițiul pe care mi-l predase.

“Încă ceva, am insistat.

- Ce anume?

- Cel mai prost loc unde s-ar putea găsi sabia unui frate ar fi un loc profan. Trebuie să fie într-un loc sacru. De exemplu, într-o biserică de unde nimeni n-ar risca să o fure. Pe scurt: sabia mea se găsește într-o biserică dintr-un orașel aproape de Sfântul Iacob, la vedere, dar în armonie cu locul. De acum înainte, voi vizita toate bisericile de pe Drum.

- N-o să fie nevoie, a obiectat el. Când va veni momentul, o vei recunoaște.”

Reușisem.

“Ascultă, Petrus, de ce am mers atât de repede și de ce rămânem acum atât de mult timp într-un oraș părăsit?

- Care ar fi decizia cea mai proastă ?”

Am privit umbrele cu colțul ochiului. Avea dreptate. Nu eram aici din întâmplare.

Soarele dispăruse în spatele munților dar o lumină vie persista înainte de căderea nopții. Razele sale trebuie că scăldau încă Crucea de fier, crucea pe care voiam s-o văd și care nu se găsea decât la câteva sute de metri. Voiam să cunosc motivele acestei așteptări. Mersesem foarte repede toată săptămâna și vedeam că unicul motiv era că trebuia să ajungem aici exact în această zi și la această oră.

Am încercat să înfirip o conversație, ca să treacă timpul, dar l-am simțit pe Petrus încordat și concentrat. Îl văzusem de mai multe ori prost dispus, dar nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată încordat. Deodată, mi-am adus aminte că ba da, mai fusese o dată așa, când luam micul dejun într-un sat al cărui nume îl uitasem, puțin înainte de a întâlni...

Am ridicat ochii. Era aici. Câinele.

Câinele violent care mă aruncase prima oară la pământ, câinele laș care plecase în fugă data următoare. Petrus îmi promisese să mă ajute la viitoarea noastră întâlnire, și m-am întors spre el. Dar lângă mine nu mai era nimeni.

Mi-am ținut ochii ațintiți în cei ai animalului, în timp ce căutam rapid o modalitate de a face față situației. Nici unul dintre noi nu a făcut nici cea mai mică mișcare, și m-am gândit o clipă la duelurile de western din orașe fantomă. Nu i-ar trece prin gând niciodată

nimănui să regizeze un duel între un om și un câine – prea neverosimil! Și cu toate acestea, eu trăiam acolo, în realitate, ceea ce pentru o ficțiune ar fi fost neverosimil.

Acolo se afla Legiune, pentru că erau mulți. Aproape de mine, era o casă abandonată. Dacă aș fi luat-o la fugă, aș fi putut să urc pe acoperiș, și Legiune nu m-ar fi urmărit. Era prizonierul corpului și posibilităților unui câine.

Am renunțat rapid la idee, păstrându-mi ochii ațintiți în ochii lui. De multe ori de-a lungul Drumului mă temusem de acest moment, și iată că sosise. Înainte de a-mi găsi sabia, trebuia să-l întâlnesc pe dușman, și să înving sau să fiu înfrânt. Nu-mi rămânea decât să-l înfrunt. Dacă aș fi fugit atunci, aș fi căzut într-o cursă. Poate câinele nu ar mai fi revenit, dar teama m-ar fi însoțit până la Sfântul Iacob de la Compostella. Și chiar mai târziu, l-aș fi visat pe câine nopți întregi, temându-mă să nu apară în clipa următoare, și trăind cu teama pentru tot restul zilelor mele.

În timp ce mă gândeam, câinele a făcut o mișcare în direcția mea. Imediat m-am concentrat exclusiv asupra luptei care avea să se încingă. Petrus plecase și eram singur. Mi-a fost frică. Și în clipa în care mi-a fost frică, câinele a început să vină încet spre mine, mârâind încetișor. Acest mârâit reținut era cu mult mai amenințător decât un scheunat violent, și frica mi-a crescut. Ghicind slăbiciunea în privirile mele, câinele s-a aruncat asupra mea.

A fost ca și cum o piatră m-ar fi lovit în piept. Am fost aruncat la pământ. Mi-am adus vag aminte că-mi cunoșteam moartea și că ea nu avea să vină în felul acesta, dar frica creștea în mine, și eu nu reușeam să o controlez. Am luptat să-mi apăr doar fața și gâtul. O durere puternică în picior m-a făcut să mă contract și am înțeles că-mi fusese smulsă carnea. Mi-am luat mâinile de pe cap și mi le-am îndreptat spre rană. Câinele a profitat de asta și s-a pregătit să-mi atace fața. În acel moment, mâna mea a atins o piatră. Am apucat-o și am lovit fiara cu toată forța disperării mele.

Câinele s-a îndepărtat puțin, mai mult surprins decât rănit, și am reușit să mă ridic. S-a mai dat înapoi, dar piatra mânjită de sânge mi-a dat curaj. Respectul meu exagerat pentru inamic era o cursă. Animalul nu putea avea mai multă forță decât mine. Putea fi mai agil, dar nu putea fi mai puternic, pentru că eu eram mai greu și mai mare decât el. Din clipa aceea, nu-mi mai era atât de frică, dar îmi pierdusem orice control, și am început să răcnesc, cu piatra în mână. Animalul a mai dat înapoi și brusc s-a oprit.

Era ca și cum îmi citea gândurile. În disperarea mea, mă simțeam puternic, și ridicol că mă bat cu un câine. O senzație de putere m-a învăluit deodată și un vânt cald a început să bată în orașul acela pustiu. Am simțit atunci o silă uriașă de a continua această luptă – la urma urmelor, era suficient să-l țintesc drept în cap cu piatra și ar fi fost învins. Am vrut să pun capăt acestei povești, să-mi privesc piciorul, și să termin cu această experiență absurdă a sabiei și cu straniul drum al Sfântului Iacob.

Era încă o cursă. Câinele a făcut un salt și m-a aruncat din nou la pământ. De data asta, a reușit să evite abil piatra și mi-a mușcat mâna ca să-i dau drumul. Am început să-i dau pumni, cu mâna goală, fără să-i provoc vreo problemă majoră. Puteam doar să evit să mă mai muște. Ghearele lui ascuțite au început să-mi găurească hainele și brațele, și am înțeles că nu era decât o chestiune de timp: avea să mă domine complet.

Deodată am auzit în mine o voce spunându-mi că dacă el m-ar fi dominat, lupta s-ar fi sfârșit și aș fi în siguranță. Înving, dar viu. Piciorul mă durea, și tot corpul, acoperit de zgârieturi, mă ardea. Vocea insista să abandonez lupta, și am recunoscut-o: era vocea lui

Astrain, Mesagerul meu. Câinele s-a oprit un moment , ca și cum ar fi auzit și el vocea, și încă o dată am avut chef să abandonez totul. Astrain îmi spunea că mulți oameni în viața asta nu-și găsesc sabia. Cu ce ar putea asta să schimbe lucrurile? Ce voiam eu era să mă întorc la soția mea, să am copii și să fac munca care-mi place. Destul cu toate aceste absurdități, destul cu înfruntatul câinilor și escaladatul cascadelor! Era a doua oară că-mi spuneam asta, dar acum dorința era mai puternică, și am avut certitudinea că aveam să mă predau în clipa următoare.

Un zgomot pe stradă a atras atenția animalului. Era un păstor care-și aduna caprele de pe câmp. Mi-a revenit deodată în memorie că mai trăisem o dată această scenă, lângă ruinele vechiului castel. Când câinele a observat caprele, s-a desprins de mine cu un salt și s-a pregătit să le atace. Era salvarea mea.

Păstorul a început să strige, și caprele s-au împrăștiat în fugă. Înainte să se poată îndepărta câinele, am rezistat o secundă în plus, pentru a da animalelor timp să fugă, și l-am reținut pe câine de o labă. Am nutrit speranța smintită că păstorul îmi va veni într-ajutor, și am regăsit o clipă încrederea în sabie și în puterea RAM.

Câinele încerca să se elibereze. Deja nu mai eram dușmanul, ci un neavenit. Ceea ce voia acum se găsea acolo, în fața lui: caprele. Dar eram încă agățat de laba animalului, așteptându-l pe păstorul care nu venea, așteptând căprițele care nu fugeau.

Această clipă mi-a salvat sufletul. O forță imensă a apărut în mine, și nu mai era iluzia puterii, care provoacă plictiseala și dorința de a renunța. Astrain a murmurat din nou: trebuia să înfrunt mereu lumea cu aceleași arme ca și cele cu care eram înfruntat. Și nu puteam să înfrunt un câine decât devenind câine eu însumi.

Era nebunia de care Petrus îmi vorbise în ziua aceea. Mi-am arătat dinții și am mârâit gros, ura exprimându-se prin sunetele pe care le produceam. Cu colțul ochiului am văzut figura speriată a păstorului, și caprele care se temeau de mine la fel ca și de câine.

Legiune a înțeles, și i s-a făcut frică. Atunci, am dat brusc atacul. Era pentru prima oară de la începerea luptei. Am atacat cu dinții și cu unghiile, încercând să-l mușc pe câine de gât, exact cum mă temusem să n-o facă el. Nu mai rămăsese în mine decât o imensă dorință de victorie. Nimic altceva nu avea importanță. M-am aruncat asupra animalului și l-am răsturnat la pământ. Lupta ca să se elibereze, și ghearele lui se înfigeau în pielea mea, dar și eu mușcam și zgâriam. Dacă se elibera, avea să fugă încă o dată, iar eu nu voiam ca asta să se mai repete vreodată. Astăzi, aveam să-l înving și să-l pun în derută.

Animalul m-a observat cu groază. Acum eu eram un câine și el părea transformat în om. Vechea mea teamă acționa în el, cu o asemenea forță că a reușit să se elibereze, dar l-am închis în fundul unei case părăsite. În spatele unui mic zid de ardezie se găsea o prăpastie, și nu mai era nici un mijloc de fugă. Era un om care avea să vadă acolo fața morții sale.

Deodată, am înțeles că era ceva care nu mergea. Eram prea puternic. Gândirea îmi devenea cețoasă, vedeam chipul unui țigan și imagini vagi în jurul acestui chip. Devenisem Legiune. Asta era puterea mea. Părăsiseră acel biet câine speriat, care, dintr-o clipă în alta, avea s-o sfârșească în abis, și acum erau în mine. Am simțit o teribilă dorință e a face bucăți animalul fără apărare.

“Tu ești Prințul și ei sunt Legiune”, a murmurat Astrain. Dar eu nu voiam să fiu un prinț; am auzit, de asemenea, de departe, vocea Maestrului meu care-mi spunea cu

insistență că aveam o sabie de descoperit. Trebuia să rezist încă puțin. Nu trebuia să ucid câinele.

Privirea păstorului mi-a confirmat ceea ce gândeam. Îi era acum mai teamă de mine decât de câine. Am simțit o sufocare și peisajul din jurul meu a tremurat. Nu trebuia să leșin, asta ar fi însemnat victoria Legiunii. Trebuia să găsesc o soluție. Nu mai luptam împotriva unui animal, ci împotriva forței care mă posedase. Mi-am simțit picioarele bâțâind și m-am rezemat de un zid, dar zidul a cedat sub greutatea mea. Printre pietre și bucăți de lemn, am căzut cu fața la pământ.

Pământul. Legiune era pământul, fructele pământului. Fructele bune sau rele ale pământului, dar pământ. Era reședința sa, guvernând sau fiind guvernat de lume. Agape a explodat în mine și mi-am înfipt cu toate forțele unghiile în pământ. Am scos un urlat, un strigăt asemănător celui pe care-l auzisem prima oară când ne întâlnisem, eu și câinele. Am simțit că Legiune îmi traversa corpul și cobora spre pământ pentru că în mine era Agape.: Legiune nu voia să fie consumat de Iubirea care devoră. Era voința mea, voința care mă făcea să lupt împotriva leșinului, voința lui Agape fixat în sufletul meu, rezistând. Întregul meu corp a tremurat.

Am început să vomit, dar simțeam că era Agape care creștea și ieșea prin toți porii mei. Corpul a continuat să-mi tremure, până când, multă vreme după aceea, am înțeles că Legiune revenise în regatul său.

M-am așezat pe pământ, rănit și lovit, și am avut viziunea unei scene absurde: un câine, însângerat și dând din coadă, și un păstor speriat care mă privea.

“Trebuie să fie din cauza a ceva ce ați mâncat, a spus păstorul, care refuza să creadă ceea ce văzuse. Acum că ați vomitat, va trece.”

Am dat din cap. Mi-a mulțumit că-“mi” reținusem câinele, și și-a reluat drumul cu caprele lui.

Petrus s-a apropiat în tăcere. Și-a rupt o bucată din cămașă și mi-a înfășurat-o în jurul piciorului, care sângera abundant. Mi-a cerut să-mi mișc picioarele și corpul și a conchis că nu era nimic foarte grav.

“Arăți de speriat” a spus el surâzând. Rara sa bună dispoziție revenise. “E imposibil în condițiile astea să mergem să vizităm Crucea de fier astăzi. Trebuie că sunt turiști acolo și i-ai speria.”

N-am reacționat. M-am ridicat, mi-am scuturat praful de pe haine, și am constatat că puteam să merg. Petrus mi-a sugerat să fac puțin Respirația RAM, și mi-a luat bagajul. Grație exercițiului, am regăsit armonia cu lumea. Într-o jumătate de oră voi ajunge la Crucea de fier.

Și într-o zi, Foncebadon va renaște din propriile-i ruine. Legiune a lăsat acolo multă putere.

ORDINUL ȘI ASCULTAREA

Am ajuns la Crucea de fier susținut de Petrus, piciorul rănit nedându-mi voie să merg singur. Când a constatat importanța rănilor cauzate de câine, ghidul meu a decis că trebuia să rămân să mă odihnesc până când îmi voi reveni suficient pentru a continua drumul Sfântului Iacob. Foarte aproape de acolo, un târgușor servea drept adăpost pelerinilor surprinși de noapte. Petrus a găsit două camere la un fierar și ne-am instalat acolo.

Apartamentul meu avea un mic balcon, revoluție arhitecturală care, de la acest sat încoace, se răspândise în toată Spania secolului al VIII-lea. Zăream o serie de munți pe care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să îi trec înaintea de a ajunge la Sfântul Iacob. M-am prăbușit în pat și nu m-am trezit decât a doua zi, cu puțină febră, dar vioi.

Petrus s-a dus să aducă apă de la o fântână pe care locuitorii satului o numesc „puțul fără fund”, și mi-a curățat rănilor. După-amiază, a revenit cu o femeie care locuia prin împrejurimi. Au pus tot felul de ierburi pe rănilor și zgârieturile mele, și bătrâna m-a forțat să beau o infuzie amară. În fiecare zi, până când s-au închis complet, Petrus mă obliga să-mi ling rănilor. Simțeam de fiecare dată gustul metalic și dulceag al sângelui care-mi făcea greață, dar ghidul meu afirma că saliva este un puternic dezinfectant și că asta mă va ajuta să lupt împotriva unei eventuale infecții.

În cea de-a doua zi, febra a revenit. Petrus și bătrâna m-au făcut din nou să beau infuzia aceea, au pus pe răni o altă alifie din plante, dar febra, chiar dacă nu era foarte ridicată, nu ceda. Atunci, ghidul meu s-a dus la o bază militară din împrejurimi să caute bandaje, fiindcă în tot satul nu se găseau nici pânză, nici leucoplast să-mi poată face un pansament.

După câteva ore, s-a întors cu bandajele, însoțit de un tânăr medic militar care voia neapărat să știe unde se afla animalul care mă mușcase.

„După tipul de răni, animalul e turbat, a afirmat cu un aer grav medicul militar.

- Nici vorbă. A fost un joc care a depășit limitele. Îl cunosc pe animalul ăsta de foarte multă vreme.”

Medicul nu era convins. Voia să mi se facă un vaccin antirabic și am fost silit să-l las să-mi injecteze măcar o doză, sub amenințarea de a fi transferat la spitalul bazei. După aceea, m-a întrebat iar unde se afla animalul care mă mușcase.

„La Foncebadon, am răspuns eu.

- Foncebadon e un oraș în ruină. Nu există câini acolo” a decretat el cu aerul savant al unei persoane care tocmai a demascat o minciună.

Am început să scot niște gemete de durere prefăcută și Petrus l-a condus pe medic afară din cameră. Dar acesta ne-a lăsat tot ce ne trebuia: bandaje curate, leucoplast și o alifie cicatrizantă.

Petrus și bătrâna n-au folosit alifia. Mi-au bandajat rănilor cu pânze între care au pus ierburi. Am fost foarte fericit că nu mai trebuia să-mi ling rănilor. Noaptea, îngenuncheau amândoi lângă patul meu, și, cu mâinile întinse deasupra corpului meu, se rugau cu voce tare. L-am întrebat pe Petrus despre asta, și a făcut o vagă aluzie la puteri și la drumul Romei. Am insistat, dar el a rămas mut.

Două zile mai târziu, eram complet restabilit. De la fereastră, am văzut soldați care făceau cercetări în sat și pe colinele din împrejurimi. L-am întrebat pe unul dintre ei de ce.

„E un câine turbat ca hoinărește în împrejurimi”, mi-a răspuns el.

În aceeași după-amiază, fierarul căruia îi aparțineau camerele a venit să-mi ceară să părăsesc localitatea îndată ce voi fi în stare să merg. Povestea se răspândise printre locuitorii localității, și aceștia se temeau că am turbare, și că i-aș putea molipsi. Petrus și bătrâna au încercat să discute cu el, dar omul era neclintit. A mers până la a afirma că văzuse un firicel de spumă curgându-mi din colțul gurii, în timpul somnului.

Nici un argument nu l-a putut convinge că toți putem prezenta acest fenomen în somn. În noaptea aceea, bătrâna și ghidul meu au rămas multă vreme rugându-se, cu mâinile întinse deasupra corpului meu. Și în ziua următoare, șchiopătând un pic, eram din nou pe drumul Sfântului Iacob.

L-am întrebat pe Petrus dacă îl îngrijora restabilirea mea.

„Pe drumul Sfântului Iacob există o regulă de care nu ți-am vorbit, a răspuns el. Regula este următoarea: o dată ce ai purces la drum, singura scuză pentru a-l întrerupe este boala. Dacă n-ai fi fost în stare să-ți suportți rănilor, și dacă febra persista, ar fi fost un semn că drumul nostru trebuia să se oprească aici. Dar, a adăugat el cu mândrie, rugăciunile noastre au fost ascultate.”

Și am avut certitudinea că acest curaj era la fel de important și pentru el, ca și pentru mine.

Drumul era acum tot în coborâre, și Petrus m-a avertizat că asta avea să continue încă două zile. Ne-am reluat ritmul de mers obișnuit, punctat de o siestă în fiecare după-amiază, la ora când soarele era cel mai fierbinte. Din cauza bandajelor, Petrus îmi ducea bagajele. Nu mai eram așa grăbiți: întâlnirea avusese loc.

Starea mea se îmbunătățea de la o oră la alta, și eram destul de mândru de mine: escaladasem o cascadă, și pusesem pe fugă demonul Drumului. Acum, rămânea doar sarcina cea mai importantă: să-mi găsesc sabia. I-am împărtășit lui Petrus gândurile mele.

„Victoria a fost frumoasă, dar ai ratat lucrul cel mai important.”

Aceste cuvinte m-au făcut să îngheț.

„Adică?”

- Recunoașterea momentului precis al luptei. A trebuit să accelerez, să fac un marș forțat, și singurul lucru care te-a preocupat a fost căutarea sabiei tale. La ce servește sabia unui om care nu știe unde își va întâlni dușmanul_

- Sabia este instrumentul meu de putere, am replicat.

- Ești prea convins de puterea ta. Cascada, Practicile RAM, conversațiile cu Mesagerul tău, te-au făcut să uiți că îți rămânea un dușman de învins. Și tu aveai întâlnire cu el. Înainte ca mâna să îndrepte sabia, ea trebuie să localizeze dușmanul și să știe cum să-l înfrunte. Sabia nu face decât să dea lovitura. Dar mâna este deja victorioasă sau înfrântă mult înainte de această lovitură.

„Ai reușit să-l învingi pe Legiune fără sabie. Este un secret în această căutare, un secret pe care nu l-ai descoperit încă, dar fără de care nu vei putea niciodată să găsești ceea ce cauți.”

Am rămas tăcut. De fiecare dată când aveam certitudinea că mă apropii de obiectivul meu, Petrus îmi repeta cu insistență că eram un simplu pelerin, și că tot mai lipsea ceva ca să-mi ating scopul. Senzația de fericire pe care o aveam cu câteva minute înainte de această conversație dispăruse total.

Din nou mă regăseam la începutul drumului Sfântului Iacob, și asta m-a umplut de descurajare. Pe acest drum pe care îl călcau picioarele mele, trecuseră milioane de

oameni, timp de douăsprezece secole, pentru a merge la Sfântul Iacob de Compostella, sau revenind de acolo. În cazul lor, a ajunge acolo unde voiau nu era decât o chestiune de timp. În situația mea, cursele Tradiției plasau întotdeauna în calea mea un nou obstacol de depășit, o probă în plus de dat.

I-am spus lui Petrus că mă simțeam obosit și ne-am așezat la umbră în coborâre. Pe marginea drumului se găseau mari cruci de lemn. Petrus a pus jos cei doi rucsaci.

„Un dușman reprezintă întotdeauna partea noastră slabă, a reluat el. Care poate fi teama de durerea fizică, dar și sentimentul prematur al victoriei, sau dorința de a abandona lupta spunându-ți că nu merită. Dușmanul nostru nu purcede la luptă decât pentru că știe că ne poate atinge. Exact în punctul în care orgoliul nostru ne face să credem că suntem invincibili. În luptă, încercăm întotdeauna să ne apărăm partea slabă, în vreme ce dușmanul lovește partea care e prost apărată – cea în care avem cea mai multă încredere. Și suntem în cele din urmă înfrânți pentru că se întâmplă ceea ce nu ar trebui să se întâmple niciodată: îl lăsăm pe dușman să aleagă modul de luptă.”

Toate lucrurile despre care vorbea Petrus se întâmplaseră în timpul luptei mele cu câinele. În același timp, refuzam ideea că am dușmani și că eram obligat să mă bat cu ei. Când Petrus făcea referire la Lupta cea Bună, crezusem mereu că era vorba de lupta pentru viață.

„Ai dreptate, dar Lupta cea Bună nu e numai asta. A purta războiul nu e un păcat”, a spus el când i-am împărtășit îndoielile mele. A purta războiul e un act de iubire. Dușmanul ne dă șansa să progresăm și să ne împlinim, așa cum a făcut câinele cu tine.

- Cu toate acestea, s-ar spune că nu ești niciodată mulțumit. Lipsește întotdeauna ceva. Acum, vorbește-mi de secretul sabiei mele.”

Asta ar fi trebuit să știu înainte de a întreprinde călătoria, a replicat Petrus. Și a continuat să vorbească despre dușman.

„Dușmanul e o bucată din Agape, e aici ca să ne testeze mâna, voința, felul cum ne folosim sabia. A fost plasat intenționat în viața noastră – și noi într-a lui. Această intenție, acest plan trebuie împlinit. De asemenea, să fugim de luptă este cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla. E mult mai rău decât să pierzi lupta, pentru că din înfrângere mai putem învăța ceva, dar prin fugă, tot ceea ce obținem este declararea victoriei dușmanului nostru.”

Eram surprins să-l aud pe Petrus vorbind despre violență într-un asemenea mod, el, care părea atât de atașat de Iisus, și i-am spus-o.

„Gândește-te la necesitatea lui Iuda pentru Iisus, a remarcat el. Trebuia să aleagă un dușman, altfel lupta lui pe pământ n-ar fi putut fi glorificată.”

Crucile de lemn de pe drum arătau cum fusese edificată această glorie. Cu sânge, trădare și părăsire. M-am ridicat și am spus că eram gata să continui drumul.

Pe drum, am întrebat care era, într-o luptă, punctul cel mai tare pe care cineva se putea baza pentru a-l învinge pe dușman.

„Prezentul său. Omul se bazează cel mai bine pe ceea ce tocmai înfăptuiește, pentru că în asta se găsește Agape, dorința de a învinge cu entuziasm.

„Vreau ca lucrul ăsta să fie foarte clar. Dușmanul reprezintă rareori răul. El e aici mereu pentru că o sabie care nu e folosită sfârșește prin a se rugini în teacă.”

Mi-am amintit că o dată, când ne construiam o casă la țară, soția mea a decis subit să modifice dispunerea unei camere. Sarcina dezagreabilă de a împărtăși această schimbare zidarului mi-a revenit mie. Era un om de vreo șaiszeci de ani, și i-am spus ce voiam. A

privit, a reflectat, și a propus o soluție mult mai bună, care permitea utilizarea peretelui pe care începuse să-l ridice. Soția mea a găsit ideea formidabilă.

Poate despre asta voia Petrus să vorbească, folosind cuvinte atât de complicate: să folosim forța a ceea ce tocmai facem pentru a-l învinge pe dușman.

I-am spus povestea zidarului.

„Viața ne învață totdeauna mai mult decât straniul drum al Sfântului Iacob, a conchis el. Dar noi nu avem prea multă încredere în învățăturile vieții.”

Crucile punctau din treizeci în treizeci de metri drumul Sfântului Iacob. Ele trebuie să fi fost opera unui pelerin cu o forță aproape supraomenească pentru a fi ridicat acest lemn solid și greu. L-am întrebat despre Petrus despre semnificația lor.

„Un instrument de tortură vechi și depășit.

- Dar ce e cu ele aici?

- Cineva trebuie că a făcut o promisiune. De unde să știu eu?

Ne-am oprit înaintea uneia dintre ele, care fusese răsturnată.

„Poate că a putrezit lemnul, am spus eu.

- E din același lemn ca și toate celelalte. Și nici una n-a putrezit.

- Atunci, poate că n-a fost înfiptă destul de bine în pământ.”

Petrus s-a uitat de jur împrejur. Și-a aruncat rucsacul jos și s-a așezat. Ne odihnisem cu câteva minute mai înainte și nu i-am înțeles gestul. Instinctiv am privit de jur împrejur, căutând câinele.

„Ai învins câinele, a spus el, ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile. Nu-ți fie teamă de fantomele celor morți.

- Atunci de ce ne oprim?”

Petrus mi-a făcut semn să tac și a rămas câteva minute tăcut. Am simțit cum revine vechea teamă de câine și am hotărât să mă ridic, așteptând ca el să se decidă să vorbească.

„Ce auzi? A întrebat el după câtva timp?

- Nimic. Liniștea.

- Dacă măcar am fi atât de luminați încât să ascultăm în liniște! Dar suntem încă oameni, și nu știm nici măcar să ne ascultăm propria pălăvrăgeală. Nu m-ai întrebat niciodată cum am ghicit sosirea lui Legiune, și acum am să ți-o spun: datorită ascultatului. Zgomotul a început cu mai multe zile înainte, când eram încă la Astorga. De atunci înainte, am început să merg mai repede, pentru că totul indica faptul că drumurile noastre aveau să se încrucișeze la Foncebadon. Tu ai auzit același zgomot ca și mine, dar n-ai ascultat.

„Totul e înscris în sunete. Trecutul, prezentul și viitorul omului. Un om care nu știe să audă, nu poate asculta sfaturile pe care viața ni le expune în fiecare clipă. Doar cel care ascultă zgomotul prezentului poate lua decizia corectă.”

Petrus mi-a cerut să mă așez și să uit de câine. Apoi m-a învățat una din cele mai ușoare și cele mai importante Practici RAM de pe drumul Sfântului Iacob.

Și mi-a explicat EXERCITIUL AUDIȚIEI.

EXERCIȚIUL AUDIȚIEI

Destinde-te. Închide ochii.

Încearcă, vreme de câteva minute, să te concentrezi asupra sunetelor care te înconjoară, ca și cum ar fi vorba de o orchestră în care toți muzicienii cântă.

Puțin câte puțin, distinge fiecare sunet. Fixează-ți atenția asupra fiecăruia, unul după celălalt, ca asupra unui instrument cântând solo, făcând abstracție de rest.

Dacă faci exercițiul acesta în fiecare zi, vei auzi voci. Mai întâi, vei crede că sunt fructul imaginației tale. Apoi, vei descoperi că sunt voci ale unor persoane trecute, prezente sau viitoare care fac parte din memoria timpului.

Acest exercițiu nu trebuie făcut decât dacă cunoști deja vocea Mesagerului +3,11

„Fă-l imediat.”

Am făcut exercițiul. Ascultam vântul, o voce feminină în depărtare, și, la un moment dat, am auzit o ramură rupându-se. Nu era un exercițiu dificil, simplitatea sa m-a fascinat. Am lipit urechea de pământ și am ascultat zgomotul surd al pământului. Puțin câte puțin, am început să disting sunetele: cel al frunzelor nemișcate, cel al unei voci din depărtare, zgomotul bătilor din aripi ale unei păsări. Un animal a mormăit, dar n-am putut identifica ce animal era. Cele cincisprezece minute ale exercițiului au trecut foarte repede.

„Cu timpul, vei vedea că acest exercițiu te va ajuta să iei decizia corectă, a spus Petrus, fără să mă întrebe ce ascultasem. Agape se exprimă prin globul albastru, dar și prin văz, pipăit, miros, prin suflet și prin auz. În maxim o săptămână, vei începe să asculți vocile. La început timide, ele îți vor spune puțin câte puțin lucruri importante. Fii doar atent la mesagerul tău, care va încerca să te inducă în eroare. Dar îi cunoști vocea, n-o să mai fie un pericol.”

Petrus mi-a pus întrebări ca să afle dacă auzisem strigătul voios al vreunui dușman, invitația vreunei femei, sau secretul sabiei mele.

„N-am auzit decât o voce feminină în depărtare, am răspuns eu. Dar era o țărăncă care-și striga copilul.

- Acum privește această cruce din fața ta, și ridic-o în picioare prin forța gândului.”

Am întrebat ce exercițiu era ăsta.

„Cel al încrederii în gândul tău.”

M-am așezat pe pământ, în poziția yoghinului. Știam că după tot ceea ce realizasem, câinele, cascada, aveam să reușesc și acest lucru. Am privit fix crucea. M-am imaginat ieșind din corp, prinzându-i brațele, și ridicând-o cu ajutorul corpului meu astral. Pe calea Tradiției, realizasem deja câteva asemenea mici „miracole”. Reușeam să sparg pahare, statuete de porțelan, și să deplasez obiecte pe o masă. Era o procedură ușoară, care nu era sinonimă cu puterea, dar care ajuta mult când era vorba să-i convingi pe „necredincioși”. Nu-l făcusem niciodată cu un obiect de mărimea și greutatea acestei cruci, dar dacă Petrus mi-o ordonase, voi ști cum să reușesc.

Timp de o jumătate de oră, am încercat de toate. Mă serveam de călătoria astrală și de sugestie. Mi-am adus aminte cum Maestrul domina forța gravitațională, și am încercat să repet cuvintele pe care el le repeta întotdeauna în asemenea condiții. Nu s-a petrecut nimic. Eram concentrat, și crucea nu se mișca. L-am invocat pe Astrain, care a apărut între coloanele de foc. Dar când i-am vorbit de cruce, a spus că detestă acest obiect.

În cele din urmă, Petrus m-a scuturat și m-a făcut să ies din transă:

“Haide, devine supărător. De vreme ce nu reușești prin forța gândului, ridică crucea în picioare cu mâinile.

- Cu mâinile?

- Dă-mi ascultare!”

Am tresărit. Deodată, se afla în fața mea un om dur, foarte diferit de cel care se îngrijise să-mi panseze rănilor. Nu știam ce să spun, și nici ce să fac.

“Dă-mi ascultare! A repetat el. E un ordin!”

Aveam brațele și mâinile bandajate de la lupta cu câinele. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Fără un cuvânt, i-am arătat bandajele. Dar el a continuat să mă privească rece, impasibil. Aștepta să-i dau ascultare. Ghidul și prietenul care mă însoțise tot acest timp, care mă învățase Practicile RAM și-mi povestise poveștile frumoase despre drumul Sfântului Iacob, părea să fi dispărut. În locul lui, vedeam doar un om care mă privea ca pe un sclav și care-mi ordona o acțiune stupidă.

“Ce aștepți?” a repetat el.

Mi-am reamintit cascada. Mi-am reamintit că, în acea zi, mă îndoisem de Petrus și că el fusese generos față de mine. Îmi arătase iubire și mă împiedicase să renunț la sabia mea. Nu reușeam să înțeleg de ce cineva atât de generos devenea atât de grosolan, reprezentând deodată tot ceea ce specia umană se forțează să respingă: oprimarea omului de către om.

“Petrus, eu...”

- Dă-mi ascultare, sau drumul Sfântului Iacob se termină aici.”

Frica mi-a revenit. Mi-era mai frică de el decât de cascada, mai frică de el decât de câinele care mă speriasse atât de multă vreme. Am cerut disperat naturii să-mi dea un semn, să-mi fie permis să văd sau să aud ceva care să justifice acest ordin necugetat. Totul, în jurul meu, a rămas tăcut. Trebuia să-l ascult pe Petrus sau să uit de sabie. Mi-am mai ridicat o dată brațele bandajate, dar el s-a așezat pe pământ, așteptând să-i îndeplinesc ordinul.

Am hotărât atunci să-i dau ascultare.

Am mers până la cruce și am încercat să o trag de picior ca să-i evaluez greutatea. Abia dacă s-a mișcat. Chiar dacă aș fi avut brațele libere, aș fi întâmpinat o imensă dificultate s-o ridic, și mi imaginam că, cu mâinile bandajate, sarcina avea să fie cvasi-imposibilă. Dar aveam să-i dau ascultare. Aveam să mor acolo, în fața lui, dacă trebuia, aveam să transpir sânge, ca și Iisus când a trebuit și el să ducă o asemenea povară grea, dar avea să-mi vadă demnitatea, și poate că asta-i va merge la suflet și mă va scuti de această probă.

Crucea era ruptă la bază, dar rămânea agățată prin câteva fibre de lemn. Nu aveam briceag ca să le tai. Îvingându-mi durerea, l-am apucat și am încercat să-l smulg din baza ruptă fără să mă servesc de mâini. Rănilor de pe brațe au intrat în contact cu lemnul și am urlat de durere. L-am privit pe Petrus care rămânea impasibil. Am hotărât ca de atunci încolo să-mi înghit strigătele și să le las să moară în sufletul meu.

Am constatat că lucrul cel mai dificil, imediat, nu era să deplasez crucea, ci s-o eliberez de baza sa. Apoi, trebuia să fac o gaură în pământ și să o împing acolo. Am ales o

piatră ascuțită, și, învingându-mi suferința, am început să lovesc și să tocesc fibrele de lemn.

Durerea creștea în fiecare clipă, și fibrele cedau lent. Trebuia să termin repede, înainte ca rănilor să se redeschidă și asta să devină insuportabil. Dar am decis să fac treaba puțin mai lent, astfel încât să ajung la capăt înainte ca durerea să mă cuprindă. Mi-am scos tricoul, l-am înfășurat în jurul mâinii, și am reînceput să lucrez, mai bine protejat. A fost o idee bună: prima fibră s-a rupt, apoi a doua. Am adunat mai multe pietre ascuțite și le-am folosit una după cealaltă, pentru ca încălzirea mâinii mele să atenueze efectul durerii. Aproape toate fibrele de lemn se rupseseră, dar cea principală rezista încă. Am început să lucrez frenetic, căci știam că aveam să ajung curând în punctul în care durerea va deveni insuportabilă. Nu era decât o chestiune de timp, trebuia să mă stăpânesc. Strângeam, loveam, simțind că între piele și bandaj, o substanță păstoasă începea să facă mișcările dificile. Trebuie să fie sânge, mi-am spus, dar am evitat să mă gândesc la asta. Deodată, fibra centrală a părut să cedeze. Eram atât de nervos, că m-am ridicat dintr-un salt, și, adunându-mi forțele, am dat o lovitură violentă de picior în trunchi.

Cu mare zgomot, crucea a căzut într-o parte, eliberată de baza sa.

Vioiciunea mea n-a durat decât câteva secunde. Mâna a început să-mi tremure violent, când de-abia îmi începusem lucrul. M-am uitat la Petrus: adormise. O clipă, mi-am imaginat un mijloc de a redresa crucea fără ca el să-și dea seama. Dar era exact ceea ce Petrus voia: să ridic crucea. Nu aveam cum să-l înșel, pentru că sarcina depindea doar de mine.

Am privit solul, pământul galben și uscat. Din nou pietrele aveau să fie singura mea scăpare. Deja nu mă mai puteam folosi de mâna dreaptă, prea dureroasă, cu substanța aceea păstoasă care mă speria enorm. Am scos încet tricoul de pe bandaje: sângele pătase pânza, când rana era aproape cicatrizată. Petrus era inuman.

M-am dus să caut o piatră mai grea. Cu tricoul răsucit în jurul mâinii stângi, am început să lovesc și să găuresc pământul la baza crucii. Progresele mele, la început rapide, s-au lovit de solul dur și secăt. Continuam să sap, dar gaura nu se adâncea. Am hotărât să n-o lărgesc prea tare, ca să pot înfige crucea fără ca baza să fie largă. Asta făcea să crească greutatea de a scoate pământul de pe fund. Mâna mea dreaptă încetase să mă mai doară, dar sângele coagulat îmi făcea greață. Cum nu eram obișnuit să lucrez cu mâna stângă, piatra îmi aluneca din degete în fiecare clipă.

Am săpat o vreme – nu știu exact cât. De fiecare dată când piatra lovea pământul, de fiecare dată când mâna îmi intra în gaură pentru a scoate pământul, mă gândeam la Petrus. Îi priveam somnul liniștit și-l uram din toată inima. Nici zgomotul, nici ura mea nu păreau să-l deranjeze. „Petrus trebuie să aibă motivele lui”, mă gândeam, dar eu nu puteam înțelege această servitute și modul în care mă umilise. Atunci, pământul devenea chipul lui, loveam cu piatra, și furia mă stimula să sap mai adânc. Mai devreme sau mai târziu, aveam să reușesc.

Când tocmai îmi trecuse prin cap acest gând, piatra a lovit ceva solid și mi-a scăpat încă o dată. Era exact lucrul de care mă temeam: după ce muncisem atâta timp, întâlnisem o piatră prea mare pentru a putea merge mai departe.

M-am ridicat, mi-am șters sudoarea de pe față, și am reflectat. Nu aveam destulă forță pentru a transporta crucea. Nu puteam s-o iau din nou de la capăt, pentru că mâna mea stângă – acum că mă oprisem – începea să dea semne de amorțeală. Era mai rea decât durerea, și asta m-a neliniștit. Mi-am privit degetele, se mișcau încă, răspunzând

voinței mele, dar instinctul meu îmi șoptea că nu trebuie să-mi mai sacrific mâna și mai mult.

Am privit gaura. Nu era destul de adâncă pentru a ține baza crucii.

„Soluția cea rea ți-o va indica pe cea bună.” Mi-am reamintit exercițiul umbrelor și fraza lui Petrus. Mai avea și obiceiul să spună cu insistență că Practicile RAM nu aveau sens decât dacă puteam să le aplic provocărilor cotidiene ale vieții. Chiar în fața unei situații atât de absurde ca aceasta, Practicile RAM trebuiau să servească la ceva.

„Soluția cea rea ți-o va indica pe cea bună.” Calea imposibilă consta în a transporta crucea, și nu aveam forța necesară pentru asta. Calea imposibilă consta în a săpa și mai adânc în acest sol. Atunci, dacă calea greșită era de a avansa mai mult în adâncime, soluția adecvată era de a ridica solul. Dar cum?

Deodată, toată dragostea pentru Petrus mi-a revenit. Avea dreptate. Puteam ridica pământul.

Am început să adun toate pietrele care se găseau în jur și să le pun în jurul trunchiului, amestecându-le cu pământul pe care-l scosesem. Cu un mare efort, am ridicat puțin piciorul crucii și l-am fixat cu pietre astfel încât să stea mai sus. După o jumătate de oră, pământul era supraînălțat și groapa suficient de adâncă.

Nu-mi rămânea acum decât să trag cruce și să o răstorn în interiorul găurii. Un ultim efort. Trebuia să reușesc. Una dintre mâini îmi era amortită, și cealaltă mă durea. Dar spatele nu avea decât câteva zgârieturi. Lungindu-mă sub cruce și ridicându-mă puțin câte puțin, aveam să reușesc s-o fac să alunece în interior. M-am culcat la pământ, simțind praful în gură și în ochi. Mâna cea amortită, într-o ultimă tresărire, a ridicat puțin cruce, și eu m-am strecurat dedesubt. Cu grijă, m-am aranjat astfel încât trunchiul să se afle pe coloana mea vertebrală. De mai multe ori m-am gândit că crucea o să alunece, dar mergeam foarte încet astfel încât să previn dezechilibrul și să îl corectez prin postura corpului. În sfârșit, am atins poziția fetală, cu genunchii înaintea, și am menținut-o în echilibru pe spate. Pentru un moment, piciorul crucii a oscilat deasupra grămezii de pietre, dar a rămas la locul ei.

„Să fiu fericit că nu trebuie să salvez universul”, m-am gândit, strivit de povara acestei cruci și de tot ceea ce ea reprezenta. Un profund sentiment de religiozitate m-a cuprins: mi-am amintit că cineva o purtase deja în spate, și că mâinile sale rănite nu puteau să evite – ca ale mele – durerea și lemnul. Era un sentiment de pioșenie încărcată cu suferință, pe care l-am îndepărtat imediat din minte, pentru că crucea din spatele meu reîncepuse să se clatine.

Atunci, ridicându-mă încet, am început să renasc. Nu puteam privi îndărăt și zgomotul era singurul după mod de a mă orienta – dar cu puțin înainte învățasem să ascult lumea, ca și cum Petrus ar fi ghicit că voi avea nevoie de acest fel de cunoștințe. Mă simțeam, puțin câte puțin, ușurat de povara crucii, iar pietrele se așezau la locul lor. Crucea se ridica încet, pentru a mă elibera de această probă, și pentru a redeveni decorul unei părți a drumului Sfântului Iacob.

Nu mai rămânea decât efortul final. După ce mă voi fi așezat pe călcâie, traversa trebuia să alunece de pe spatele meu și să se înfigă în gaură. Una sau două pietre au mișcat, dar crucea acum mă ajuta, pentru că nu s-a îndepărtat de locul în care supraînălțasem solul. În sfârșit, o lovitură simțită în spate mi-a indicat că baza s-a

eliberat. Un ultim moment, asemănător celui în care a trebuit să traversez curentul din căderea de apă, clipa cea mai dificilă, pentru că ți-e frică să pierzi și vrei să renunți înainte să se întâmple asta. Am simțit o dată în plus absurditatea sarcinii mele, care consta în a repune în picioare o cruce, în vreme ce singura mea dorință era să-mi găsesc sabia și să răstorn toate crucele ca să renască în lume Christos Mântuitorul. Nimic din toate acestea nu avea importanță. Am făcut o mișcare brutală cu spatele, crucea a alunecat, și eu am înțeles că destinul era acela care-mi ghida opera.

Mă așteptam ca crucea să se prăbușească în cealaltă parte, aruncând în toate părțile pietrele pe care le adunasem. M-am gândit apoi că poate impulsul dat de mine fusese, poate, insuficient, și că crucea avea să cadă peste mine. Dar am auzit doar zgomotul surd al unui obiect care lovea solul.

M-am întors încetișor. Crucea era în picioare, oscila încă din cauza impulsului primit. Câteva pietre se rostogoleau din grămadă, dar ea nu avea să cadă. Repede, am pus pietrele la loc, și am înconjurat-o cu brațele, ca să nu se mai balanseze. Am simțit-o vie, caldă, cu siguranță că-mi fusese prietenă în tot timpul îndeplinirii sarcinii mele.

Mi-am admirat opera câțva timp, până când rănile au reînceput să mă doară. Petrus încă mai dormea. M-am apropiat de el, și l-am lovit ușor cu piciorul.

S-a trezit brusc, și a privit crucea.

„Foarte bine”, a fost singurul lui comentariu. „La Ponferrada o să-ți schimbăm bandajele.

TRADIȚIA

„Aș fi preferat să ridic un arbore. Pe când purtam această cruce în spate, mi-am spus că această căutare a înțelepciunii avea pentru oameni un gust de sacrificiu.”

În locul unde mă găseam acum, cuvintele mele nu păreau să aibă vreun sens. Episodul crucii părea un eveniment îndepărtat, care se produsese nu în ajun, dar cu multă vreme înainte. Nu se potrivea de loc cu baia pavată cu marmură neagră, cu apa caldă și cu căziile de hidromasaj, și cu paharul de cristal conținând un excelent rioja pe care-l beam încet. Petrus era în afara razei vederii mele, în camera luxosului hotel la care trăsesem.

„De ce crucea” am insistat eu.

- Am avut dificultăți la intrare să-i conving că nu erai un cerșetor, a strigat ghidul meu din cameră.

Schimbasesc subiectul, și știam din experiență că ar fi fost inutil să mă încapățânez să insist. M-am ridicat, mi-am pus un pantalon și o cămașă curată și mi-am refăcut pansamentele. Îndepărtasem bandajele cu grijă, așteptându-mă să găsesc răni, dar se rupsesse doar crusta, lăsând să curgă puțin sânge. Se formase deja o nouă cicatrice, mă simțeam refăcut și în formă.

Am cinat la restaurantul hotelului. Petrus a comandat specialitatea casei, o paella a la Valencia, pe care am mâncat-o în tăcere, degustând un savuros rioja. La sfârșitul cinei, m-a invitat să facem un tur.

Am ieșit din hotel și ne-am îndreptat spre gară. Își regăsise mușenia obișnuită, și a rămas tăcut în timpul întregii promenade. Am ajuns în apropierea unui depou de vagoane, murdar și cu miros de ulei, și el s-a așezat pe scara unei locomotive impunătoare.

„Să ne oprim aici”, a propus el.

Nu voiam să-mi murdăresc pantalonii cu pete de ulei, și am preferat să rămân în picioare. Am întrebat dacă nu era mai bine să mergem până în piața principală din Ponferrada.

„Drumul Sfântului Iacob e aproape de sfârșit, a spus ghidul meu. Și cum realitatea noastră e cu mult mai aproape de aceste vagoane de tren cu miros de ulei decât de colțurile bucolice pe care le-am văzut în drumul nostru, e mai bine ca discuția noastră de astăzi să aibă loc aici.”

Petrus mi-a cerut să-mi scot tenișii și cămașa. Apoi mi-a lărgit bandajele brațelor, ca să le lase mai libere. Dar mi le-a lăsat pe cele de la mâini.

„Nu fii dezamăgit. N-o să ai nevoie de mâini acum: cel puțin nu pentru a prinde ceva.”

Era mai serios ca de obicei, și tonul vocii sale m-a pus în alertă. Un eveniment important era gata să se producă.

Petrus s-a întors să se așeze, și m-a privit îndelung. Apoi, a reluat:

„N-am să-ți spun nimic referitor la episodul de ieri. Vei descoperi tu însuși semnificația lui, și asta n-o să se întâmple decât dacă te hotărăști într-o bună zi să parcurgi drumul Romei, care este drumul puterilor și al miracolelor. Am să-ți un singur lucru: oamenii care se cred înțelepți sunt nehotărâți atunci când e vremea să comande, și rebeli când e vremea să asculte. Cred că e rușinos să dai ordine și dezonorant să le primești. Nu te purta niciodată astfel.”

„Mai înainte, în camera ta, ai spus că drumul înțelepciunii ducea la sacrificiu. E o greșeală. Ucenicia ta nu s-a terminat ieri: trebuie să-ți descoperi sabia și secretul pe care-l conține. Practicile RAM îl fac pe om să ducă Lupta cea Bună și la creșterea șanselor de victorie în viață. Experiența pe care ai avut-o nu e decât una dintre încercările Drumului – o pregătire pentru drumul Romei, dacă vrei – și mă întristează că ai gândit așa.”

Era într-adevăr tristețe în vocea sa. Am remarcat că, în tot timpul pe care-l petrecusem împreună, pusesem aproape întotdeauna la îndoială învățătura pe care mi-o dădea. Nu eram un Castañeda umil și puternic în fața învățăturilor lui don Juan, ci un om orgolios și rebel în fața întregii simplități a Practicilor RAM. Am vrut să i-o spun, dar știam că era puțin cam târziu.

„Închide ochii, a spus Petrus. Exersează respirația RAM și încearcă să te pui în armonie cu acest fier, aceste mașini, și acest miros de ulei. E lumea noastră. Nu vei deschide din nou ochii decât după ce, când îmi voi fi terminat partea, te voi învăța un exercițiu.”

M-am concentrat asupra Respirației, cu pleoapele închise, și corpul meu s-a destins puțin câte puțin. Se auzea rumoarea orașului, câini lătrând departe, și un zgomot de voci care discutau, nu departe de locul unde ne găseam. Deodată, l-am auzit pe Petrus cântând un cântec italian care avusese mult succes în adolescența mea, pe care-l interpreta Pepino di Capri. Nu înțelegeam cuvintele, dar cântecul mi-a readus în memorie amintiri frumoase, și mi-a permis să trăiesc o stare de și mai mare liniște.

„Acum câțva timp”, a început el, când s-a oprit din cântat, “când pregăteam un proiect pe care trebuia să-l predau la prefectura din Milano, am primit un mesaj de la

Maestrul meu. Cineva urmasse până la capăt calea Tradiției și nu-și primise sabia. Trebuia să-l călăuzesc pe drumul Sfântului Iacob.

“Evenimentul nu m-a surprins: așteptam un apel de acest tip în orice moment, pentru că nu-mi îndeplinisem încă sarcina: să conduc un pelerin pe Calea Lactee, așa cum fusesem eu odată condus. Dar asta m-a neliniștit, pentru că era prima și unica dată când aveam de făcut asta, și nu știam cum îmi voi îndeplini misiunea.”

Cuvintele lui Petrus m-au surprins mult. Credeam că făcuse deja asta de zeci de ori.

“Ai venit și te-am condus. Mărturisesc că la început a fost foarte greu, pentru că te interesa mult mai mult aspectul intelectual al învățăturilor decât sensul veritabil al Drumului, care este drumul oamenilor obișnuiți. După întâlnirea cu Alfonso, am avut o relație mult mai puternică și mai intensă cu tine, și am crezut că te voi face să descoperi secretul sabiei tale. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat, și acum va trebui să-l afli singur, în puținul timp care-ți rămâne pentru asta.”

Aceste cuvinte mă nelinișteau, și nu mai era concentrat asupra Respirației RAM. Petrus și-a dat probabil seama, căci a reînceput să cânte melodia veche, și nu s-a oprit decât când am fost din nou destins. Dacă descoperi secretul și îți găsești sabia, vei descoperi de asemenea chipul lui RAM, și vei fi stăpânul Puterii. Dar asta nu e tot: pentru a atinge starea de înțelepciune, va trebui să străbați celelalte trei drumuri, inclusiv drumul secret, care nu-ți va fi revelat nici de cel care l-a străbătut. Îți spun asta pentru că n-o să ne mai vedem decât o singură dată.”

Inima mea a făcut un salt în piept, și, involuntar, am deschis ochii. Petrus strălucea în acel fel de lumină pe care nu-l văzusem decât la Mastru.

“Închide ochii!” și m-am conformat prompt. Dar aveam inima strânsă și nu mai reușeam să mă concentrez. Ghidul meu a reluat melodia italiană și abia după mult timp m-am destins din nou.

“Mâine, vei primi un bilet indicându-ți unde mă aflu. Va fi un ritual de inițiere colectivă, un ritual în cinstea Tradiției. Bărbați și femei care, de-a lungul secolelor, au contribuit la hrănirea flăcării înțelepciunii, a Luptei celei Bune și a lui Agape. Nu vei putea să-mi vorbești. Locul unde ne vom regăsi este sacru, scăldat de sângele cavalerilor care au urmat calea Tradiției, și care, chiar cu săbiile lor ascuțite, nu au fost în stare să învingă tenebrele. Dar sacrificiul lor nu a fost în zadar, dovada este că secole mai târziu, oameni care urmează drumuri diferite vor fi acolo ca să-i omagieze. E important, și nu trebuie să uiți asta niciodată: chiar dacă devii Mastru, să știi că drumul tău nu este decât unul dintre numeroasele drumuri care duc la Dumnezeu. Iisus a spus o dată: Casa Tatălui meu are numeroase încăperi.”

Petrus a adăugat că, de poimâine, n-aveam să-l mai văd.

“Într-o zi, vei primi un mesaj din partea mea cerându-ți să conduci pe cineva pe drumul Sfântului Iacob, așa cum te-am condus și eu. Atunci vei putea trăi marele secret al acestei călătorii, un secret pe care ți-l voi revela acum, dar numai în cuvinte. Este un secret care trebuie trăit pentru a fi înțeles.”

A urmat o tăcere prelungită. Mi-a trecut prin cap că se răzgândise sau că plecase. Am simțit o dorință imensă de a deschide ochii pentru a vedea ce se întâmplă, și am făcut un efort ca să mă concentrez la Respirația RAM.

“Secretul este următorul, a spus în sfârșit Petrus. Nu poți învăța decât atunci când înveți pe altcineva. Am parcurs împreună straniul drum al Sfântului Iacob, dar, în timp ce

tu învățai Practicile, eu le descopeream semnificația. Învățându-te pe tine, am învățat cu adevărat. Jucând rolul ghidului, am reușit să-mi descopăr propriul drum.

“Dacă reușești să-ți găsești sabia, va trebui să predai învățătura Drumului cuiva. Abia atunci, când vei accepta rolul de Maestru, vei descoperi toate răspunsurile în inima ta. Noi toți cunoaștem deja tot, înainte ca cineva, oricine, să ne fi vorbit măcar. Viața ne învață în fiecare clipă, și nu există decât un secret: să acceptăm că, în viața noastră de zi cu zi, putem fi la fel de înțelepți ca Solomon, și la fel de puternici precum Alexandru cel Mare. Dar n-o să ne dăm seama cu adevărat de asta decât atunci când suntem obligați să învățăm pe cineva și să participăm la aventuri la fel de extravagante cum e aceasta.”

Eram pe cale să trăiesc una dintre despărțirile cele mai neașteptate din viața mea. Cineva cu care avusesem o relație atât de intensă, de la care mă așteptam să mă conducă până la obiectivul meu, mă lăsa aici, chiar în mijlocul drumului. Într-o gară feroviară care mirosea a ulei și făcându-mă să țin ochii închiși.

“Nu-mi place să-mi iau adio, a reluat Petrus. Sunt italian și sunt emotiv. Așa cum o cere legea, va trebui să-ți descoperi singur sabia – e singurul mijloc de a putea crede în propria ta putere. Tot ceea ce aveam să-ți transmit, ți-am transmis. Nu mai rămâne decât exercițiul Dansului, pe care am să ți-l predau acum, și pe care va trebui să-l realizezi mâine, în timpul celebrării rituale.”

A rămas tăcut o vreme, apoi:

“Cel care se slăvește, fie ca aceasta să fie întru slava Domnului. Poți să deschizi ochii.”

Petrus era așezat normal pe un atelaj de locomotivă. Nu aveam poftă să vorbesc, pentru că, fiind brazilian, și eu eram emotiv. Lampa cu mercur care ne lumina a început să clipească, și un tren a fluierat în depărtare, anunțându-și sosirea apropiată.

Atunci Petrus m-a învățat EXERCITIUL DANSULUI.

EXERCITIUL DANSULUI

Destinde-te. Închide ochii.

Amintește-ți primele cântece pe care le-ai auzit când erai copil. Fredonează-le interior. Puțin câte puțin, lasă o parte determinată a corpului tău – picioare, abdomen, mâini sau cap, etc. – și doar o parte, să danseze pe melodia pe care o cânti.

După cinci minute, încetează să mai cânti și ascultă sunetele care te înconjoară. Compune cu ele o melodie și dansează cu tot corpul. Nu te gândi la nimic anume, încearcă doar să-ți amintești imaginile care vor apărea spontan.

Dansul este una din formele cele mai perfecte de comunicare cu inteligența infinită.

“Încă ceva, a spus el privindu-mă în străfundul ochilor. Când m-am întors din pelerinaj, am pictat un tablou imens prezentând tot ce mi se întâmplase. E drumul oamenilor obișnuiți, și tu poți face la fel dacă vrei. Dacă nu știi să pictezi, scrie sau inventează un balet. Astfel, oriunde s-ar afla, oamenii vor putea parcurge drumul Sfântului Iacob, Calea Lactee, straniul drum al Sfântului Iacob.”

Trenul care fluierase a intrat în gară. Petrus a făcut un semn cu mâna și s-a urcat într-un vagon. Eu am rămas în mijlocul acestui zgomot de frâne scârțâind pe oțel, să încerc să descifrez misterioasa Cale Lactee de deasupra capului meu, cu stelele ei care mă conduseseră până aici, și care conduceau, în liniștea lor, solitudinea și destinul oamenilor.

A doua zi, nimic altceva decât o notă în despărțitura camerei mele: “ora 7 seara, castelul Templierilor.”

Am petrecut restul după-amiezei hoinărind. Am traversat de mai mult de trei ori orașelul Ponferrada, privind în depărtare, cățărând pe o stâncă, la castelul unde trebuia să mă aflu la căderea nopții. Templierii îmi înflăcăraseră întotdeauna mult imaginația, iar castelul din Ponferrada nu era singura urmă a ordinului Templierilor de pe drumul Sfântului Iacob. Ordinul a fost creat de nouă cavaleri care hotărâseră să nu se mai întoarcă din cruciade; în scurt timp, și-au întins puterea în toată Europa și au provocat o adevărată revoluție în moravurile zorilor acestui mileniu. În timp ce cea mai mare parte a nobilimii nu se gândea decât la cum să se îmbogățească din munca servilor în sistemul feudal, cavalerii Templieri și-au consacrat viața, averea și săbiile unei singure cauze: protejarea pelerinilor în drum spre Ierusalim, găsind un model de viață spirituală care l-a ajutat în căutarea înțelepciunii.

În 1118, când Hugo de Payns și opt cavaleri s-au reunit în curtea unui vechi castel abandonat, au depus un jurământ de iubire pentru umanitate. Două secole mai târziu, existau peste cinci mii de comandamente împrăștiate în lumea cunoscută, împacând două activități care păreau până atunci incompatibile: viața militară, și viața religioasă. Donațiile membrilor, și cele ale miilor de pelerini recunoscători au permis ordinului Templierilor să acumuleze rapid o bogăție nemăsurabilă, care nu o dată a fost folosită pentru a plăti răscumpărarea unor personalități creștine sechestrate de musulmani. Cinstea cavalerilor era atât de mare, încât regi și nobili își încredințau bunurile templierilor, călătorind doar cu un document care dovedea existența acestor bunuri. Acel document putea fi schimbat în oricare castel al Templierilor pentru o sumă echivalentă, și asta a dat naștere scrisorilor de schimb pe care le cunoaștem azi.

În afară de asta, devotamentul spiritual al cavalerilor templieri le-a permis să înțeleagă adevărul reamintit de Petrus în noaptea precedentă: casa Tatălui are numeroase încăperi. Au încercat atunci să pună capăt luptelor pentru credință și să reunească principalele religii monoteiste ale epocii: creștină, iudaică și islamică. Capelele lor au avut de atunci cupola rotundă a templului iudaic al lui Solomon, zidurile octogonale ale moscheelor arabe, și naosul caracteristic bisericilor creștine.

Cu toate acestea, ca orice lucru care a luat-o puțin înaintea epocii sale, templierii au început să suscite neîncredere. Marea lor putere economică le-a atras invidia regilor, și deschiderea religioasă a devenit o amenințare pentru Biserică. Vineri, 13 octombrie 1307, Vaticanul și statele europene au organizat una dintre cele mai mari operațiuni polițienești din Evul Mediu: noaptea, principalii șefi ai templierilor au fost arestați în castelele lor și conduși la închisoare. Erau acuzați că practicau ceremonii secrete care includeau adorarea demonului, blasfemii împotriva lui Iisus Christos, ritualuri orgiastice, și practica sodomiei cu aspiranții. După torturi violente, abjurări și trădări, ordinul Templierilor a fost șters de pe harta istoriei medievale. Comorile sale au fost confiscate și membrii săi dispersați în lume. Ultimul maestru al ordinului, Jacques de Molay, a fost ars de viu în centrul Parisului, împreună cu unul dintre tovarășii săi. Ultima sa dorință a fost de a muri privind turnurile catedralei Notre-Dame¹.

¹ Dacă se dorește aprofundarea în continuare a istoriei și importanței ordinului Templierilor, recomand cartea scurtă, dar interesantă a Réginei Pernoud, *Les Templiers*, “Que sais-je?”, PUF.

Totuși, Spania, angajată în lupta pentru recucerirea peninsulei Iberice, a găsit potrivit să primească cavalerii care fugeau din Europa, pentru ca aceștia să-i ajute regii în lupta dusă contra maorilor. Acești cavaleri au fost absorbiți de ordinele spaniole, printre care ordinul Sfântului Iacob al Sabiei, responsabil cu paza Drumului.

Toate acestea mi-au trecut prin cap când, exact la ora șapte seara, am pătruns pe poarta principală a vechiului castel al Templierilor din Ponferrada, unde aveam întâlnire cu Tradiția.

Nu era nimeni acolo. Am așteptat o jumătate de oră, fumând țigară după țigară, până în clipa în care mi-am imaginat cea mai rea alternativă: ritualul trebuie să fi avut loc la ora șapte dimineața. Dar, pe când mă decisesem să plec, au intrat două tinere fete, cu steagul Olandei și o cochilie – simbolul drumului Sfântului Iacob – cusute pe veșmânt. Au venit până la mine, am schimbat câteva cuvinte, și am ajuns la concluzia că așteptam același lucru. Biletul nu greșise, am gândit eu, ușurat.

La fiecare sfert de oră mai sosea cineva. Au apărut un australian, cinci spanioli și un alt olandez. În afara câtorva întrebări referitoare la program – o îndoială pe care o împărtășeam -, aproape că n-am schimbat nici o vorbă. Ne-am așezat împreună într-o încăpere a castelului, un vestibul în ruină care trebuie să fi servit ca pivniță odinioară, și am hotărât să așteptăm să se întâmple ceva. Chiar dacă era nevoie să mai așteptăm o zi și o noapte.

Așteptarea se prelungea. Am discutat în cele din urmă despre motivele care ne aduseseră până aici. Am aflat atunci că drumul Sfântului Iacob e folosit de diferite ordine, majoritatea legate de Tradiție. Oamenii care se aflau aici trecuseră prin numeroase încercări și inițieri, dar încercări pe care le cunoscusem cu foarte mult timp în urmă, în Brazilia. Doar australianul și cu mine eram porniți în căutarea gradului superior al Primului Drum. Chiar fără să intru în detalii, am înțeles că demersul australianului diferea total de Practicile RAM.

În jurul orei opt patruzeci și cinci, când eram pe punctul de a vorbi despre viețile noastre personale, un gong a bătut. Zgomotul provenea din vechea capelă a castelului. Și ne-am îndreptat într-acolo cu toții.

A fost o scenă impresionantă. Capela – sau ce mai rămăsese din ea, pentru că cea mai mare parte nu era decât o ruină – era luminată de torțe. Acolo unde, odinioară, se înălța altarul, se profilau șapte siluete îmbrăcate în veșmintele seculare ale Templierilor: glugă și coif de oțel, zale, purtând sabia și scutul. Mi s-a tăiat răsuflarea: ai fi spus că timpul a făcut un salt înapoi. Singurul lucru care întreținea simțul realității erau costumele noastre, blugi și tricouri, împodobite cu cochilii cusute.

În ciuda slabei străluciri a torțelor, am putut distinge că unul dintre cavaleri era Petrus.

“Apropiați-vă de maeștrii voștri, a spus cel care părea cel mai în vârstă. Fixați-l drept în ochi. Dezbrăcați-vă și primiți veșmintele.”

M-am îndreptat spre Petrus. Era într-un fel de transă și n-a părut să mă recunoască. Dar am remarcat în ochii lui o anumită tristețe, aceeași tristețe pe care o dezvăluia vocea lui în noaptea precedentă. Mi-am scos toate veșmintele, și Petrus mi-a dat un fel de tunică neagră, parfumată, care a căzut de-a lungul corpului meu. Am dedus că unul dintre acești maeștri trebuie să fi avut mai mulți discipoli, dar n-am putut vedea care, pentru că trebuia să-mi țin ochii ațintiți în cei ai lui Petrus.

Preotul suprem ne-a condus spre centrul capelei, și doi cavaleri au început să traseze un cerc în jurul nostru, în timp ce îl consacrau:

“Trinitas, Soter, Mesia, Sabahot, Adonai, Athanatos, Iisus...”¹ “

Și cercul a fost trasat, protecție indispensabilă pentru cei care se găseau în interior. Am remarcat că patru dintre aceste persoane purtau o tunică albă, ceea ce semnifică jurământul de castitate totală.

“Amides, Theodonias, Anitor! a continuat preotul suprem. Cu ajutorul îngerilor, Doamne, îmbrac veșmântul mântuirii, și fie ca tot ce doresc să devină realitate prin Tine, o preasfânt Adonai, a cărui domnie durează în veacul vecilor. Amin!”

Preotul suprem a îmbrăcat peste zale o mantie albă, având crucea Templierilor brodată în mijlocul ei. Ceilalți cavaleri au făcut același lucru.

Era exact ora douăzeci și unu, ora lui Mercur, Mesagerul. Și mă găseam din nou în mijlocul unui cerc al Tradiției. O esență de mentă, de busuioc și de smirnă a fost răspândită în capelă. Și toți cavalerii au început marea invocație:

“O, mare și puternic rege N., care, prin puterile Dumnezeului suprem, EL, domnește asupra tuturor spiritelor superioare și inferioare, dar mai ales asupra ordinului infernal al domeniului din Est, te invoc [...] pentru a-mi putea îndeplini dorința, oricare ar fi ea, atunci când ea e în armonie cu opera ta, prin puterea lui Dumnezeu, EL, care a creat toate lucrurile din ceruri, din aer, de pe pământ și din infernuri, și dispune de ele.”

O liniște profundă s-a lăsat asupra noastră, a tuturor, și, chiar fără să-l vedem, am putut simți prezența celui al cărui nume era invocat. Era consacrarea ritualului. Luasem deja parte la sute de ceremonii de acest gen, cu rezultate mult mai surprinzătoare când sosește acest moment. Dar castelul Templierilor mi-a stimulat puțin imaginația, cu siguranță: mi s-a părut că văd plutind în partea stângă a capelei un fel de pasăre strălucitoare care nu-mi era cunoscută înainte.

Preotul suprem ne-a stropit cu apă din exteriorul cercului. Apoi, cu cerneală sfințită, a scris pe pământ cele șaiszeci și două de nume sub care este apelat Dumnezeu în cadrul Tradiției. Toți, pelerini și cavaleri, au început să recite numele sacre. Focul torțelor a pâlpâit, semn că spiritul invocat se supusese.

Venise momentul Dansului. Am înțeles de ce Petrus mă învățase să dansez în ajun un dans diferit de cel pe care aveam obiceiul să-l fac în această etapă a ritualului.

Regula nu ne-a fost spusă, dar toți o cunoșteam: nimeni nu trebuia să pună piciorul în afara cercului, pentru că noi nu purtam acele protecții pe care cavalerii le îmbrăcaseră deasupra zalelor. Am memorat mărimea cercului, și am făcut exact ceea ce mă învățase Petrus.

Am început să mă gândesc la copilărie. O voce, o voce îndepărtată de femeie a început să cânte în mine cântece săltărețe. Am îngenuncheat, apoi m-am ghemuit în poziția seminței. Pieptul, doar pieptul meu, începea să danseze. Mă simțeam bine, și eram deja scufundat în ritualul Tradiției. Puțin câte puțin, muzica din mine s-a transformat, mișcările au devenit mai bruște, și am intrat într-un extaz puternic. Totul era sumbru, și corpul meu nu mai avea greutate în această obscuritate. Atunci, m-am plimbat prin câmpiile înflorite ale Agatei, și i-am întâlnit acolo pe bunicul meu și pe un unchi care-mi

¹ Cum e vorba de un ritual foarte lung, pe care nu-l pot înțelege decât cei care cunosc calea Tradiției, am optat pentru un rezumat al formulelor folosite. Acest lucru nu are nici o consecință asupra lucrării, deoarece realizarea ritualului nu viza decât întâlnirea înaintașilor și respectul datorat acestora. Esențialul din această parte a drumului Sfântului Iacob – exercițiul Dansului – este, cu toate acestea, descris în totalitate.

marcase mult copilăria. Am simțit vibrația timpului în țesătura sa unde toate drumurile se amestecă până la a se confunda, chiar dacă sunt atât de diferite. La un moment dat, l-am văzut trecând pe australian, cu toată viteza: avea pe trup o strălucire roșie.

Imaginea următoare a fost aceea a unui pocal și a unui vas de împărtășanie; imaginea a rămas fixă foarte mult timp, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva. Am încercat să o descifrez, dar nu înțelegeam nimic, având totuși siguranța că trebuia să aibă vreo legătură cu sabia mea. Apoi, mi s-a părut că văd apărând chipul lui RAM din întunericul care s-a format când pocalul și vasul de împărtășanie au dispărut. Dar când chipul s-a apropiat, era doar chipul lui N., spiritul invocat, și vechea mea cunoștință. Nu am stabilit nici o comunicare anume, și chipul său s-a risipit în întunericul care venea și pleca.

Nu știu cât timp am dansat. Deodată, am auzit o voce: “Iahve, Tetragramatron...” Nu voiam să ies din transă, dar preotul suprem repeta: “Iahve, Tetragramatron...” Asta m-a iritat. Eram încă scufundat în Tradiție, și nu voiam să revin. Dar Maestrul insista.

Contrariat, am revenit pe Pământ. Mă aflam din nou în cercul magic, în atmosfera ancestrală a castelului Templierilor.

Noi, pelerinii, ne-am privit. Ruptura bruscă părea să le fi displăcut tuturor. Am avut o poftă imensă să comentez cu australianul ceea ce văzusem. Când l-am privit, am înțeles că vorbele erau inutile: și el mă văzuse pe mine.

Cavalerii s-au așezat în jurul nostru. Au început să bată cu săbiile în scuturi, cu un zgomot asurzitor. Până în momentul în care preotul suprem a spus:

“O, spirit N., deoarece ai răspuns cu bunăvoință cererilor mele, în mod solemn te las să pleci, fără să faci rău vreunui om sau animal. Du-te, îți spun, și fii gata și dornic să revii, totdeauna exorcizat și rugat cum se cuvine prin ritualurile sacre ale Tradiției. Te rog să te retragi în pace și în liniște, și fie ca să rămână pentru totdeauna între tine și mine pacea Domnului. Amin.”

Cercul fiind dezlegat, am îngenuncheat, cu capul plecat. Un cavaler a spus cu noi șapte Tatăl nostru și șapte Ave Maria. Preotul suprem a adăugat șapte Cred în Dumnezeu Tatăl, afirmând că Fecioara Maria de la Medjugorie – ale cărei apariții aveau loc în Iugoslavia din 1982 – îl determinaseră să facă acest lucru. Am făcut apoi un ritual creștin.

“Andrew, ridică-te și vino până aici” a poruncit preotul suprem. Australianul s-a îndreptat spre altar, în fața căruia se aflau cei șapte cavaleri.

Un alt cavaler, care trebuie să fi fost ghidul lui, a spus:

“Fratele meu, dorești să fii primit în frăția Casei?”

- Da”, a răspuns australianul.

Și am înțeles la ce ritual creștin asistam: inițierea unui templier.

“Cunoști marile austerități ale Casei, și poruncile ei caritabile?”

- Sunt gata să suport totul, Dumnezeu să-mi fie martor, și doresc să fiu servitorul și sclavul Casei mereu, pentru toate zilele vieții mele”, a răspuns australianul.

A urmat o serie de întrebări rituale, dintre care unele nu aveau nici un pic de sens în lumea de astăzi, în timp ce altele însemnau un profund devotament și iubire. Andrew, cu capul plecat, răspundea la toate.

“Distinse frate, îmi ceri un lucru mare, pentru că tot ce vezi din religia noastră e aparența exterioară, caii și veșmintele frumoase, a spus ghidul său. Dar nu știi poruncile aspre care sunt înăuntru: de fapt, este greu ca dumneata, care ești propriul tău stăpân, să

devii servitorul altcuiva, căci rareori vei face ceea ce vrei. Dacă vei vrea să fii aici, vei fi trimis de cealaltă parte a mării, și dacă vei vrea să fii la Acra, vei fi trimis în ținutul lui Tripoli, sau al Antiohiei, sau al Armeniei. Și când vei vrea să dormi, vei fi obligat să veghezi, și dacă vei vrea să veghezi, vei fi trimis să te odihnești la tine în pat.

- Vreau să intru în Casă”, a răspuns australianul.

Părea că vechii Templieri, care locuiseră odinioară acest castel, asistau satisfăcuți la această ceremonie de inițiere. Torțele pâlpâiau intens.

Au urmat mai multe admonestări, și la toate, australianul răspundea că accepta, că voia să facă parte din Casă. În cele din urmă, ghidul său s-a întors spre preotul suprem și a repetat toate răspunsurile pe care le dăduse australianul. Preotul suprem, în mod solemn, a mai întrebat o dată dacă era gata să accepte toate regulile pe care i le va pretinde Casa.

“Da, Maestre, dacă Domnul vrea. Vin în fața lui Dumnezeu, și vă implor și v-o cer, pentru numele lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare, de a mă primi în frăția voastră și în binefacerile Casei, pe planurile spiritual și temporal, ca unul care vrea să fie servitorul și sclavul Casei de acum înainte, pentru toate zilele vieții sale.

- Pentru Dumnezeu, lăsați-l să vină”, a spus atunci preotul suprem.

În acel moment, toți cavalerii și-au scos săbiile din teacă și le-au îndreptat spre cer. Apoi și-au coborât armele și au format o coroană de oțel în jurul capului lui Andrew. Focul dădea lamelor un reflex auriu, care dădea scenei un aer sacru.

În mod solemn, maestrul lui s-a apropiat. Și i-a dat sabia.

Cineva a bătut un clopot al cărui ecou a răsunat în anticul castel, repetându-se la infinit. Am plecat toți capetele, și cavalerii au dispărut din raza noastră vizuală. Când ne-am ridicat fața, nu mai eram decât zece, căci australianul ieșise cu ei pentru banchetul ritual.

Ne-am schimbat hainele și ne-am despărțit, fără alte formalități. Dansul trebuie că durase foarte mult timp, pentru că se iveau zorii. O imensă singurătate mi-a invadat sufletul.

Eram gelos pe australian, care-și regăsise sabia și ajunsese la capătul căutării sale. Eram singur, fără nimeni care să mă ghideze de acum înainte, pentru că Tradiția, într-o țară îndepărtată a Americii de Sud, mă expulzase fără să mă învețe drumul de întoarcere. Și trebuise să străbat straniul drum al Sfântului Iacob, care acum ajungea la capăt, fără să cunosc secretul sabiei mele, sau modul cum o puteam găsi.

Clopotul mai suna încă. Ieșind din castel, am observat că era clopotul dintr-o biserică din vecinătate, chemându-i pe credincioși la prima slujbă a zilei. Orașul se trezea pentru ore de lucru, de dragoste nefericită, de vise îndepărtate și de facturi de plătit. Fără ca clopotul sau orașul să știe că în acea noapte se consumase un rit ancestral și că ceea ce credeau a fi mort de secole continua să se înnoiască și să-și arate imensa putere.

CEBRERO

„Sunteți pelerin? A întrebat micuța, singura făptură vie întâlnită în această după-amiază toridă la Villafranca del Bierzo.

Am privit-o fără să-i spun nici un cuvânt. Trebuie să fi avut către opt ani, era prost îmbrăcată, și fugise la fântâna lângă care mă așezasem ca să mă odihnesc un pic.

Singura mea preocupare era de a ajunge rapid la Sfântul Iacob de la Compostella și de a sfârși o dată pentru totdeauna cu aventura asta nebunească. Nu reușeam să uit vocea tristă a lui Petrus în depoul de vagoane, și nici privirea sa de departe când îmi scufundasem privirea într-a lui, în timpul ritualului Tradiției. Era ca și cum toate eforturile sale de a mă ajuta nu duseseră la nimic. Când australianul a fost chemat la altar, Petrus ar fi dorit să fi fost și eu chemat, sunt sigur de asta. Sabia mea putea foarte bine să fi fost ascunsă în acel castel, plin de legende și de înțelepciunea înaintașilor. Era un loc ce corespundea perfect tuturor concluziilor la care ajunseseam: pustiu, vizitat doar de câțiva pelerini care respectau relicvele ordinului Templierilor, și un teritoriu sacru.

Dar numai australianul fusese chemat. Și Petrus trebuie că se simțea umilit că nu fusese un ghid capabil să mă conducă până la sabie.

Pe de altă parte, ritualul Tradiției trezise în mine fascinația științelor oculte pe care începusem s-o uit pe când parcurgeam drumul Sfântului Iacob, “drumul oamenilor obișnuiți”. Invocațiile, controlul aproape absolut al materiei, comunicarea cu alte lumi, toate acestea erau cu mult mai interesante decât Practicile RAM. Poate că Practicile își găseau o aplicare mai obiectivă în viața mea; fără îndoială, mă schimbasem mult de când întreprinsesem drumul. Datorită ajutorului lui Petrus, descoperisem faptul că această cunoaștere câștigată putea să mă facă să urc cascade, să înving dușmani, și să conversez cu Mesagerul asupra unor lucruri practice. Cunoscusem chipul morții mele, și Globul albastru al Iubirii ce devoră, inundând întreaga lume. Eram gata să port Lupta cea Bună și să fac din viață o țesătură de victorii.

Totuși, o parte ascunsă din mine încă regreta cercurile magice, formulele transcendente, tămâia și cerneala sacră. Ceea ce Petrus numise “un omagiu adus înaintașilor” reprezenta pentru mine un contact intens și nostalgic cu vechi lecții uitate. Și perspectiva de a nu mai avea niciodată acces în acea lume, poate, mă lipsea de stimulentele pentru a merge mai departe.

La întoarcerea la hotel după ritualul Tradiției, am găsit lângă cheia mea Ghidul pelerinului, o carte pe care Petrus o folosea când semnele galbene erau mai puțin vizibile, și care ne permitea să calculăm distanța de la un oraș la altul. Am părăsit Ponferrada dimineața, chiar fără să mai dorm, și mi-am reluat Drumul. În prima după-amiază, am descoperit că harta nu era la scară, fapt care m-a obligat să-mi petrec noaptea afară, sub cerul liber, la adăpostul unei stânci.

Aici, meditând la tot ce mi se întâmplase de la întâlnirea cu doamna Savin încoace, am trecut în revistă mental insistența cu care Petrus încercase să mă facă să înțeleg că, contrar a ceea ce suntem mereu învățați, rezultatele sunt ceea ce contează. Efortul este salutar și indispensabil, dar, fără rezultate, nu are nici o semnificație. Nu puteam aștepta de la mine, și de la tot ceea ce se întâmplase decât un singur rezultat: să-mi găsesc sabia. Ceea ce nu se întâmplase încă. Nu mai rămâneau decât câteva zile de mers înainte de a ajunge la Sfântul Iacob.

“Dacă sunteți pelerin, vă pot duce până la portalul Iertării, a insistat micuța din apropierea fântâniei din Villafranca del Bierzo. Cel care atinge portalul nu mai trebuie să meargă până la Sfântul Iacob.”

I-am întins câteva pesetas, ca să plece repede și să mă lase în pace. Dar ea a început să se joace cu apa din fântână, udându-mi rucsacul și bermudele.

“Haideți, haideți, domnule” a repetat ea.

În acel moment, mă gândeam la o frază pe care Petrus o cita în mod constant: “ Cel care ară, trebuie să aibă speranță. Cel care bate grâul , să o facă cu speranța că-și va primi partea datorată.” Era un extras din epistolele apostolului Pavel.

Trebuia să mai rezist puțin. Să continui să caut fără să-mi fie frică de înfrângere. Să păstrez speranța de a-mi găsi sabia și de a-i descifra secretul. Dar cine știe dacă această micuță fată nu ținea să-mi spună ceva ce nu voiam să înțeleg? Dacă portalul Iertării, care se găsea într-o biserică, avea același efect spiritual ca și sosirea la Sfântul Iacob, de ce nu s-ar găsi sabia mea acolo?

“Să mergem”, i-am răspuns fetiței.

Am privit muntele pe care tocmai îl coborâsem; trebuia să mă întorc înapoi și să urc din nou o parte. Trecusem prin portalul Iertării fără cea mai mică dorință de a-l cunoaște, pentru că îmi fixasem un singur obiectiv: să ajung la Sfântul Iacob. Cu toate acestea, exista aici o fetiță, singura prezență vie în această după-amiază toridă, care insista să mă întorc înapoi și să mă apropii de ceva ce lăsasem deoparte. În graba și descurajarea mea, poate că trecusem pe lângă obiectivul meu fără să-l văd. La urma urmei, de ce nu plecase fetița după ce-i dădusem bani?

Petrus spusese mereu că-mi plăcea să-mi spun singur povești. Dar poate se înșelase.

Urmând-o pe fetiță, am rememorat povestea portalului Iertării. Biserica încheiase un fel de „aranjament” cu pelerinii bolnavi, pentru că de aici și până la Compostella, drumul era iar accidentat și muntos. În secolul al XII-lea, un papă declarase că pentru cel care nu mai avea forța să-și continue drumul, era suficient să străbată portalul Iertării. Avea să primească aceleași indulgențe ca și aceia ajunși la capătul drumului. Acest papă rezolvase astfel problema anumitor pelerini și stimulase pelerinajele.

Am urcat pe unde trecusem înainte: drumuri sinuoase, alunecoase și abrupte. Fetița mergea înainte, iute ca fulgerul, și de mai multe ori a trebuit să-i cer să-și încetinească mersul. Asculta un moment, apoi reîncepea să alerge. După o jumătate de oră și numeroase proteste din partea mea, am ajuns în sfârșit la portalul Iertării.

„Am cheia bisericii, a spus ea. Am să intru și am să deschid portalul, ca să treceți prin el.”

Fetița a intrat prin poarta principală, și am rămas să o aștept afară. Capela era mică. Portalul, o deschidere orientată spre nord, era în întregime decorat cu cochilii și scene din viața Sfântului Iacob. Când am auzit zgomotul cheii în broască, un imens ciobănesc german a apărut de nu știu unde și s-a interpus între portal și mine.

Trupul meu s-a pregătit imediat de luptă. „Iarăși, m-am gândit. S-ar spune că povestea asta n-o să se termine niciodată. Iarăși încercări, lupte și umilințe. Și nici urmă de sabie.”

În clipa aceea, totuși, portalul Iertării s-a deschis și a apărut fetița. Văzând câinele care mă privea – și pe mine, cu ochii deja fixați în ai lui -, a rostit câteva cuvinte drăguțe și a îmblânzit astfel animalul. Dând din coadă, acesta s-a îndreptat spre fundul bisericii.

Poate că Petrus avea dreptate: îmi plăcea grozav să-mi spun povești. Un simplu ciobănesc german se transformase într-o fiară amenințătoare și supranaturală. Era semn rău, semnul oboselii care duce la derută.

Dar mai rămânea o speranță. Fetița m-a invitat să intru. În așteptare, am trecut prin portalul Iertării și am primit aceleași indulgențe ca și pelerinii ajunși la Sfântul Iacob.

Am trecut în revistă cu privirea sanctuarul gol, aproape lipsit de reprezentări, în căutarea singurului lucru care mă interesa.

„Aici se găsesc capitellurile cu cochilii, simbol al Drumului, a început copila, care își juca rolul de ghid turistic. Iat-o pe sfânta Agatha din ... secolul ...”

În scurt timp, am înțeles inutilitatea faptului de a fi făcut din nou acest drum.

„Și iată-l pe Jacques Matamore, agitându-și sabia, și maorii sub calul său, statuie din ... secol ...”

Acolo se găsea sabia Sfântului Iacob. Dar nu a mea. I-am întins fetiței încă câteva pesetas, pe care le-a refuzat. Pe jumătate ofensată, mi-a cerut să ies și a pus capăt explicațiilor.

Am coborât din nou muntele și am început din nou să merg în direcția Compostellei. În timp ce traversam pentru a doua oară Villafranca del Bierzo, a apărut un bărbat, care mi-a spus că-l cheamă Angel și m-a întrebat dacă voiam să vizitez biserica Sfântul-Iosif-Meșteșugarul. Cu toată magia acestui nume¹, tocmai avusesem o decepție, și eram de acum înainte sigur că Petrus era un adevărat cunoscător al spiritului omenesc. Avem mereu tendința de a ne spune singuri povești despre lucruri care nu există și să refuzăm evidența până când ne crapă sub ochi.

Dar, numai ca să am încă o confirmare, m-am lăsat condus de Angel până la cealaltă biserică. Era închisă și el n-avea cheia. Mi-a arătat, pe deasupra porții, statuia Sfântului Iosif, cu uneltele sale de tâmplar. Am privit, i-am mulțumit și i-am oferit câteva pesetas. N-a vrut să le accepte, și m-a abandonat în mijlocul străzii.

„Suntem mândri de orașul nostru, a spus el. Nu facem asta pentru bani.”

Apucând-o pe același drum, într-un sfert de oră am lăsat în urma mea Villafranca del Bierzo, cu porțile, străzile, și ghizii săi misterioși care nu cereau nimic în schimb.

Am parcurs o vreme terenul muntos, făcând mult efort și înaintând lent. La început, nu mă gândeam decât la preocupările mele dinainte – singurătatea, rușinea de a-l fi dezamăgit pe Petrus, sabia mea și secretul ei. Dar imaginea fetiței și a lui Angel îmi reveneau în minte în fiecare clipă. Pe când eu eram cu ochii fixați pe recompensa ce mi se cuvenea, ei îmi dăduseră ce-aveau mai bun în ei: dragostea lor pentru acest oraș. Fără nimic în schimb. O idee încă confuză a prins formă în străfundurile mele. Exista o legătură între toate aceste elemente. Petrus insistase întotdeauna asupra faptului că, pentru a ajunge la victorie, era necesar să pornești în căutarea recompensei. Totuși, de fiecare dată când uitam de restul lumii și nu eram preocupat decât de sabia mea, trebuia să revin la realitate prin demersuri dureroase. Acest comportament se repetase de mai multe ori de-a lungul Drumului.

Se petrecea intenționat. Și aici trebuia să se afle secretul sabiei mele. Ceea ce era îngropat în fundul sufletului meu a început să se agite și s-a întrevăzut o geană de lumină.

¹ *Angel* înseamnă în spaniolă „înger”.

Nu-mi dădeam încă seama spre ce anume tindeam, dar ceva îmi spunea că eram pe drumul cel bun.

Eram recunoscător că-i întâlnisem pe Angel și pe fetiță; în felul lor de a vorbi despre biserici exista iubire care devoră. M-au făcut să fac de două ori drumul pe care-mi propusesem să-l fac după-amiaza. Uitasem atunci din nou fascinația ritualului Tradiției, și revenisem pe pământul Spaniei.

Mi-am amintit o zi, deja foarte îndepărtată, în care Petrus îmi povestise că parcursesem de mai multe ori același drum în Pirinei. Am regretat ziua aceea de atunci. Acela fusese un început fericit – cine știe dacă repetiția aceluiași eveniment, acum, nu era semnul unei întâmplări fericite?

Seara am ajuns într-un sat și am găsit găzduire la o femeie care mi-a cerut o sumă minimă pentru găzduire și adăpost. Am vorbit puțin, ea mi-a vorbit de credința sa în Iisus al Sfintei Inimi și mi-a încredințat grijile ei legate de recolta de măslina în acest an de secetă. Am băut vin, am mâncat supă, și m-am dus la culcare devreme.

Mă simțeam mai liniștit, datorită acestui gând care se forma în mine și care avea curând să explodeze. M-am rugat, am făcut câteva dintre exercițiile pe care mi le predase Petrus, și l-am invocat pe Astrain. Trebuia să vorbesc cu el despre lupta cu câinele. În acea zi, făcuse tot posibilul ca să-mi facă rău, și. După refuzul său din episodul crucii, eram hotărât să-l îndepărtez pentru totdeauna din viața mea. Dacă nu i-aș fi recunoscut vocea, aș fi cedat tentațiilor care apăruseră de-a lungul întregii lupte.

„Ai făcut tot posibilul ca să-l ajuți pe Legiune să învingă, am spus.

- Nu lupt împotriva fraților mei”, a replicat Astrain.

Era răspunsul pe care-l așteptam. Fusesem deja prevenit în această privință și era absurd să fii supărat că Mesagerul își urmează propria sa natură. Trebuia să caut în el un tovarăș care să mă ajute în momente ca acesta – asta era singura lui funcție. Am lăsat deoparte ranchiuna, și am început să discutăm despre Drum, despre Petrus, despre secretul sabiei, care presimțeam că se afla în mine. Nu mi-a spus nimic important, dacă nu cumva aceste secrete îi erau interzise. Cel puțin aveam cu cine să trângesc, după o după-amiază de tăcere. Am vorbit până târziu, până când bătrâna mi-a bătut la ușă, spunându-mi că vorbesc în somn.

M-am trezit într-o formă mai bună, și am pornit la drum dimineața devreme. După calculele mele, trebuia să ajung chiar în acea după-amiază pe pământurile Galiției, unde se află Sfântul Iacob de la Compostella. Drumul urca fără încetare, și a trebuit ca vreme de vreo patru ore, să-mi dublez eforturile pentru a păstra ritmul de marș pe care mi-l impusesem. Speram în fiecare moment că la următoarea cotitură, drumul avea să coboare. Dar asta nu se întâmpla niciodată, și am început să-mi pierd speranța de a înainta mai repede în dimineața aceea. În depărtare, zăream munți și mai înalți, și îmi aminteam în fiecare moment că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i străbat. Cu toate acestea, efortul fizic aproape că-mi suspendase total gândurile, și m-am simțit mai binevoitor față de mine însumi.

La naiba! M-am gândit, la urma urmei câți oameni din lumea asta ar putea să-l ia în serios pe unul care lasă totul baltă pentru a căuta o sabie? Și ce va însemna asta cu adevărat în viața mea dacă nu reușeam să o găsesc? Învătasem Practicile RAM, îmi cunoscusem Mesagerul, luptasem cu un câine și îmi privisem moartea, mi-am repetat încă o dată, încercând să mă conving de importanța pe care o avea pentru mine drumul Sfântului Iacob. Sabia nu era decât o consecință. Mi-ar fi plăcut s-o găsesc, dar mai mult

decât asta, mi-ar fi plăcut să știu ce să fac cu ea. Pentru că trebuia să-i găsesc o întrebuintare practică, la fel cum folosisem exercițiile pe care mi le predase Petrus.

M-am oprit brusc. Gândul care, până atunci, era îngropat, a explodat. Totul în jurul meu a devenit luminos și o undă de necontrolat de Agape a țâșnit din mine. Am dorit intens ca Petrus să fie cu mine, ca să-i pot povesti ceea ce voia să știe de la mine, singurul lucru pe care se aștepta să-l descopăr de fapt, și care încorona această lungă perioadă de învățături pe straniul drum al Sfântului Iacob: care era secretul sabiei mele.

Și secretul sabiei mele, ca orice secret al oricărei cuceriri pe care omul caută să-o obțină în această viață, era lucrul cel mai simplu din lume: ce să fac cu ea?

Nu gândisem niciodată astfel. De-a lungul Drumului, tot ceea ce dorisem să știu era locul în care era ascunsă. Nu mă întrebam de ce voiam să-o găsesc, nici de ce aveam nevoie de ea. Toată energia mi-era întoarsă spre recompensă, și nu înțelegeam că, atunci când cineva dorește ceva, trebuie să atribuie o finalitate foarte clară lucrului dorit. Era singurul motiv pentru care cauți să obții o recompensă, și acesta era secretul sabiei mele.

Trebuia ca Petrus să știe că făcusem această descoperire, dar aveam certitudinea că nu-l voi mai revedea niciodată. Așteptase atât să vină această zi, și nu o văzuse.

Atunci, în tăcere, m-am așezat în genunchi, am luat o bucată de hârtie din carnetul meu de notițe și am scris ce doream să fac cu sabia mea. Apoi am împăturit-o cu grijă și am pus-o sub o piatră – care-mi amintea numele și prietenia lui. Timpul avea să distrugă rapid hârtia, dar i-o înmânam lui Petrus în mod simbolic.

El știa deja ce aveam să realizez cu sabia mea. Misiunea mea cu Petrus era și ea îndeplinită.

Am urcat mai sus în munți, cu Agape curgând în mine și iluminând tot peisajul de jur împrejur. Acum că descoperisem secretul, trebuia să descopăr ceea ce căutam. O credință, o certitudine de nezdruncinat mi-a cuprins întreaga ființă. Am început să cânt muzica italiană pe care Petrus o fredonase în depoul de vagoane. Cum nu știam cuvintele, le-am inventat. Nu era nimeni prin preajmă, traversam o pădure deasă, și izolat, am cântat și mai tare. Curând, am simțit că versurile pe care le inventam căpătau un sens absurd în mintea mea, era un mijloc de comunicare cu lumea pe care o cunoșteam doar eu, pentru că lumea mă învăța de acum.

Trăisem această experiență într-un alt mod la prima mea întâlnire cu Legiune. În acea zi se manifestase în mine harul limbilor. Eram atunci servitorul Sfântului Duh, care se servea de mine pentru a salva o femeie, pentru a crea un dușman, și pentru a mă învăța forma cea crudă a Luptei celei Bune. Acum era altfel: eram stăpân peste mine însumi și învățam să vorbesc cu universul.

Am început să conversez cu tot ce-mi apărea în drum: trunchiuri de arbori, băltoace de apă, frunze moarte și frumoase plante urcătoare. Era exercițiul oamenilor obișnuiți, învățat de copii și uitat de adulți. Dar exista un răspuns misterios al lucrurilor, ca și cum ele ar fi înțeles ce spuneam, și, în schimb, mă inundau cu Iubire care devoră. Am intrat într-un fel de transă și mi s-a făcut frică, dar eram gata să continui acest joc până la epuizare.

Încă o dată, Petrus avea dreptate: învățându-mă pe mine însumi, mă transformam în Maestru.

Ora prânzului a sosit, dar nu m-am oprit ca să mănânc. În timp ce traversam micile localități, vorbeam mai încet, râdeam de unul singur, și dacă, din întâmplare, cineva mi-a dat atenție, trebuie că a conchis că în zilele noastre, pelerinii ajung nebuni la Catedrala Sfântului Iacob. Dar asta nu avea importanță, pentru că celebrăm viața din jurul meu, și știam de acum ce trebuia să fac cu sabia mea când o voi găsi.

Restul după-amiezei am mers în transă, conștient de locul unde voiam să ajung, dar și mai conștient de viața care mă înconjura și care îmi trimitea Agape. Pentru prima oară, nori grei au început să se formeze pe cer; am dorit să plouă – pentru că, după tot acest timp de mers și de secetă, ploaia era o experiență nouă, excitantă. La ora trei după-amiaza, am călcat pe pământul Galiției, și am văzut pe harta mea că un singur munte mă despărțea de sfârșitul acestei etape. Am hotărât că trebuie să-l străbat și să dorm în primul loc locuit întâlnit la coborâre: Tricastela, unde un mare rege, Alfonso XI, visase să pună bazele unui mare oraș care, secole mai târziu, era încă un sat de țară.

Cântând în continuare și vorbind limba pe care o inventasem pentru a vorbi cu elementele, am purces la ascensiunea ultimului munte: Cebrero. Numele lui era acela unui vechi sat roman și părea să indice luna februarie, în cursul căreia trebuia să se petreacă un eveniment important. Era considerat odinioară ca trecătoarea cea mai dificilă de pe drumul Sfântului Iacob, dar astăzi, lucrurile se schimbaseră. Cu siguranță, ascensiunea era mai abruptă, dar o imensă antenă de televiziune de pe un munte vecin servea drept reper pelerinilor și îi împiedica să se abată din drum, ceea ce odinioară se întâmpla frecvent și fatal.

Norii erau din ce în ce mai joși, și în scurt timp, aveam să intru în nor. Ca să ajung la Tricastela, trebuia să urmez cu atenție semnele galbene, pentru că antena de televiziune era ascunsă de ceață. Dacă mă rătăceam, aș fi fost obligat să mai dorm încă o noapte sub cerul liber, și în acea zi, cu ploaia ce amenința să vină, o asemenea experiență se anunța mai degrabă dezagreabilă. Să simți picăturile cum îți cad pe față, să te bucuri de plenitudine, de libertate și de viață, să petreci noaptea într-un loc primitiv, cu un pahar de vin și un pat în care să te odihnești plănuiind etapa de a doua zi este un lucru. A te lăsa cuprins de insomnie încercând să dormi în noroi, pândit de o infecție la genunchi din cauza unor bandaje ude este alta. Trebuia să aleg rapid: să continui tot înainte și să traversez ceața atâta timp cât mai este lumină destulă, sau să mă întorc să dorm în sătucul prin care trecusem cu câteva ore mai înainte, și să las pe mâine traversarea lui Cebrero. În clipa în care am înțeles necesitatea unei hotărâri imediate, am remarcat că mi se întâmpla ceva straniu. Certitudinea că descoperisem secretul sabiei mă împingea spre înainte, drept prin ceața care avea să mă învăluie curând. Era un sentiment destul de diferit de cel care mă făcuse s-o urmez pe fetiță până la portalul Uitării, sau pe bărbatul care mă dusesse la Biserica Sfântului Iosif Meșteșugarul.

Mi-am amintit că, în rarele dați când mi se întâmplase să susțin o conferință, în Brazilia, comparam întotdeauna experiența mistică cu o experiență pe care o cunoaștem cu toții: învățatul mersului pe bicicletă. Prima dată, te urci pe bicicletă, dai un impuls pedalei și cazi. Înaintezi și cazi, înaintezi și cazi. Cu toate acestea, echilibrul perfect se realizează deodată, și vei ajunge să stăpânești mașinăria. Nu există acumularea experienței, ci un soi de “miracol”, care se întâmplă atunci când bicicleta începe să “te conducă”; accepți să urmezi dezechilibrul celor două roți, și folosești mișcarea de cădere inițială pentru a lua o curbă, sau a-ți lua un nou avânt.

În timpul urcării lui Cerbero, la ora patru după-amiaza, am constatat că se petrecuse același miracol. După ce mersesem atâta timp pe drumul Sfântului Iacob, drumul Sfântului Iacob începea “să mă poarte”. Urmam ceea ce toată lumea numește intuiție. Și din cauza Iubirii care devoră pe care-o trăisem toată ziua, din cauza secretului sabiei mele pe care-l descoperisem, și pentru că omul, în momentele de criză, ia întotdeauna decizia cea bună, mă îndreptam fără teamă spre ceață.

“Norul acesta trebuie să fie foarte fin”, gândeam în timp ce mă sforțam să descopăr semnele galbene pe pietrele și pe arborii de pe Drum. Trecuse aproape o oră de când vizibilitatea era foarte slabă, și continuam să cânt, pentru a îndepărta teama, așteptând să se petreacă vreun eveniment extraordinar. Stropit de ceață, singur în această atmosferă ireală, priveam drumul Sfântului Iacob ca într-un film, în momentul în care îl vezi pe erou făcând ceea ce nimeni n-ar îndrăzni, în timp ce în sală, oamenii se gândesc că asemenea lucruri nu se întâmplă decât la cinema. Dar eu eram chiar acolo, trăind această situație în viața reală. Pădurea era tot mai lipsită de orice zgomot, iar ceața a început în mod clar să se risipească. Poate că ajungeam la capăt, dar lumina aceasta îmi deranja ochii și picta peisajul în culori misterioase și înspăimântătoare.

Liniștea era acum aproape deplină, și eram atent la ea, când mi s-a părut că aud, venind din dreapta mea, o voce de femeie. M-am oprit imediat. Așteptam ca sunetul să se repete, dar nici un zgomot, nici măcar zgomotele obișnuite ale pădurii, greieri, insecte și animale mișunând printre frunzele uscate. Mi-am privit ceasul: era exact ora șaptesprezece și cincisprezece. Am calculat că-mi mai rămâneau cam patru kilometri ca să ajung până la Torrestrela; aveam timp din plin ca să parcurg acești kilometri la lumina zile.

Ridicându-mi ochii de pe ceas, am auzit din nou vocea feminină. Începând din acel moment, aveam să trăiesc una dintre cele mai importante experiențe din viața mea.

Vocea nu venea de nicăieri altundeva decât din interiorul meu. Reușeam să o aud clar și limpede. Simțul intuiției o făcea mai puternică. Nu eram eu stăpânul acestei voci – nici Astrain. Ea mi-a spus doar că trebuia să-mi continui mersul, și am ascultat fără să clilesc. Era ca și cum Petrus s-ar fi întors, vorbindu-mi de ordine și de ascultare, și că în acel moment, nu eram decât un instrument al drumului care “mă purta”. Ceața se limpezea din ce în ce mai tare, părea să fie pe punctul de a se risipi. În apropierea mea, copaci răzleți, un teren umed și alunecos, și aceeași pantă abruptă pe care o parcurgeam de câțva timp.

Deodată, ca prin minune, ceața s-a risipit. Și în fața mea, înfiptă în vârful muntelui, se afla crucea.

Am privit de jur împrejur, am văzut marea de nori din care ieșisem, și o altă mare de nori, departe deasupra capului meu. Între cele două oceane, vârful munților celor mai înalți, și vârful Cebrero. M-a cuprins o dorință profundă să mă rog. Chiar dacă asta m-ar fi obligat să părăsesc drumul spre Torrestrela, am hotărât să urc muntele până la vârf și să-mi fac rugăciunile la poalele crucii. Au fost patruzeci de minute de urcuș în liniștea interioară și exterioară. Limba pe care o inventasem îmi ieșise din minte, nu-mi mai servea pentru a comunica nici cu oamenii, nici cu Dumnezeu. Drumul Sfântului Iacob era acela care “mă purta”, și avea să-mi reveleze locul unde se afla sabia mea. Încă o dată, Petrus avea dreptate.

În vârf, un om era așezat nu departe de cruce, scriind. Am crezut o clipă că era un trimis, o viziune supranaturală. Dar Intuiția mi-a spus că nu era așa, și am zărit cochilia cusută pe veșmintele sale; era un pelerin. M-a privit un lung moment, și a plecat, deranjat de prezența mea. Poate că așteptase același lucru ca și mine, un înger? Descoperisem și unul, și celălalt câte un om. Pe drumul oamenilor obișnuiți.

Cu toată dorința mea de a mă ruga, n-am putut spune nimic. Am rămas multă vreme în fața crucii, privind munții, și norii care acopereau cerul și pământul, nelăsând decât vârfurile înalte să iasă din ceață. La vreo sută de metri în vale, se aprindeau luminile într-un mic cătun constituit din vreo cincisprezece case și o mică biserică. Cel puțin, aveam unde să-mi petrec noaptea, când Drumul va decide așa. Nu știam la ce oră se va întâmpla asta, dar cu toată absența lui Petrus, nu-mi lipsea îndrumarea. Drumul “mă purta”.

Un miel rătăcit a urcat muntele și s-a așezat între cruce și mine. M-a privit, puțin speriat. Am rămas vreme îndelungată așa, contemplând cerul aproape negru, crucea și mielul alb la picioarele ei. Am simțit atunci deodată oboseala acestei lungi perioade de încercări, de lupte, de lecții și de marș. O durere teribilă în stomac mi-a urcat în gât și s-a transformat în hohote fără lacrimi, în fața acestui miel și a crucii imense și solitare, arătând destinul pe care omul l-a dat nu Dumnezeuului său, ci sie însuși. Toate lecțiile de pe drumul Sfântului Iacob îmi reveneau în minte, în timp ce hohoteam în fața acestui miel singuratic.

“Doamne, am spus, reușind în sfârșit să mă rog. Nu sunt ținut în cuie pe această cruce, și nici nu Te mai văd pe tine pe ea. Această cruce e goală și trebuie să rămână așa pentru întotdeauna, pentru că timpul morții a trecut, și un dumnezeu învie acum în mine. Această cruce era simbolul puterii infinite, pe care o avem cu toții, de a țintui omul și de a-l da morții. Acum această putere renaște pentru viață, lumea e salvată, și eu sunt în stare să împlinesc miracolele Tale. Pentru că am străbătut drumul oamenilor obișnuiți, și în ei, am găsit secretul Tău. Și Tu ai parcurs drumul oamenilor obișnuiți. Tu ai venit să ne înveți toate lucrurile de care eram în stare, și noi n-am vrut să acceptăm. Tu ne-ai arătat că puterea și slava erau la îndemâna tuturor, și această perspectivă bruscă a facultăților noastre a fost prea mare pentru noi. Te-am răstignit pe cruce, nu pentru că suntem nerecunoscători față de fiul lui Dumnezeu, ci pentru că ne era foarte teamă să devenim dumnezei. Cu timpul și tradiția, ai redevenit o divinitate îndepărtată, și noi ne-am întors înapoi spre destinul nostru de oameni.

“Nu e un păcat să fii fericit. Câteva exerciții și o ascultare atentă sunt suficiente unui om pentru a-și putea realiza vise imposibile. Pentru că eram mândru de înțelepciunea mea, Tu m-ai făcut să parcurg drumul pe care toți pot să-l parcurgă, și să descopăr ceea ce ar ști toată lumea dacă ar da puțină atenție vieții. Tu m-ai făcut să văd căutarea fericirii ca pe ceva personal, și că nu există modele pe care ni le-am putea transmite unii altora. Înainte să-mi descopăr sabia, a trebuit să-i descopăr secretul – și acesta era atât de simplu: e suficient să știi ce să faci cu ea. Ce să faci cu ea și cu fericirea pe care ea o va reprezenta pentru mine.

“Am parcurs toți acești kilometri pentru a descoperi lucruri pe care le știam deja, pe care le știm toți, dar pe care ne e atât de greu să le acceptăm. Ce poate fi mai dificil pentru om, Stăpâne, decât să descopere că poate atinge puterea? Această durere pe care o simt acum în piept, și care mă face să hohotesc și să sperii mielul, se produce de când există oamenii. Puțini sunt aceia care au acceptat povara victoriei: cea mai mare parte din ei au renunțat la visele lor tocmai când acestea deveneau posibile. Și-au refuzat să ducă

Lupta cea Bună, pentru că nu știau ce să facă cu propria lor fericire, erau prizonierii lucrurilor lumești. Ca și mine, care voiam să-mi găsesc sabia fără să știu ce să fac cu ea.”

Un dumnezeu adormit se trezea în mine, și durerea era din ce în ce mai intensă. Simțeam în apropierea mea prezența Maestrului meu, și am reușit, pentru prima oară, să transform hohotele în lacrimi. Am plâns de recunoștință pentru el care mă făcuse să-mi caut sabia mergând pe drumul Sfântului Iacob. Am plâns de recunoștință pentru Petrus care-mi dăduse învățătură fără să-mi spună nimic de faptul că aveam să-mi împlinesc visele, dacă descopeream mai întâi ce voiam să fac. Am văzut crucea goală și mielul în fața ei, liber să se plimbe unde voia prin acești munți, și să contemple norii.

Mielul s-a ridicat, și eu l-am urmat. Știam unde mă duce. Cu toți norii, lumea-mi devenise transparentă. Chiar dacă nu vedeam Calea Lactee pe cer, aveam certitudinea că ea exista și arăta tuturor drumul Sfântului Iacob. Mielul s-a îndreptat spre acel sat – care se numește Cebrero, ca și muntele. Aici, într-o zi, se produsese un miracol, miracolul transformării a ceea ce faci în ceea ce crezi. Secretul sabiei mele și al straniului drum al Sfântului Iacob.

În timp ce coboram muntele, mi-am reamintit această poveste. Un țăran dintr-un sat învecinat a urcat ca să asiste la slujbă la Cebrero, într-o zi cu o furtună violentă. Această slujbă era celebrată de un călugăr cu puțină credință, care a disprețuit în sinea lui sacrificiul țăranului. Dar în momentul împărțășaniei, ostia s-a transformat în carnea lui Christos, iar vinul în sângele său. Moaștele se găsesc încă acolo, păstrate în micuța capelă, o comoară mai mare decât toate bogățiile Vaticanului.

Mielul s-a oprit la intrarea în sat, de unde unicul drum ducea la biserică. Am fost atunci cuprins de groază și am început să repet fără încetare: “Stăpâne, nu sunt demn să intru în casa Ta.” Dar mielul m-a privit și privirea lui m-a impresionat. Îmi spunea să uit pentru totdeauna ideea că aș fi nedemn, pentru că puterea tocmai renăscuse în mine, așa cum ar putea renaște în toți oamenii care fac din viață o Luptă cea Bună. Va veni o zi, spuneau ochii mielului, când omul va fi din nou mândru de el însuși, și atunci toată natura va celebra trezirea dumnezeului care dormea în el.

Mielul era acum ghidul meu pe drumul Sfântului Iacob. La un moment dat, totul a devenit întunecat, și am avut viziunea unor scene care semănau mult cu ceea ce citisem în Apocalipsă: Mielul așezat pe tronul său, și oamenii spălându-și veșmintele și purificându-le în sângele Mielului. Era trezirea dumnezeului adormit în fiecare. Am văzut și lupte, perioade tulburate, catastrofe care aveau să zguduie Pământul în anii următori. Dar totul se termina prin victoria Mielului, fiecare ființă umană de pe suprafața Pământului trezindu-și dumnezeul adormit în el cu întreaga sa putere.

L-am urmat pe miel până la micuța capelă, construită de țăran și de călugărul care începuse să creadă în ceea ce făcea. Nimeni nu știe cine erau. Două pietre de mormânt anonime în cimitirul vecin indicau locul unde le erau îngropate osemintele. Dar e imposibil de știut care e mormântul călugărului, și care cel al țăranului. Căci, pentru ca miracolul să se producă, ambele forțe trebuiseră să poarte Lupta cea Bună.

Capela era toată luminată când am ajuns la ușă. Da, eram demn să intru, pentru că aveam o sabie, și știam ce să fac cu ea. Nu era portalul Iertării: fusesem deja iertat, îmi

spălaser hainele în sângele Mielului. Acum voiam doar să-mi iau sabia și să mă duc să port Lupta cea Bună.

În micul edificiu nu exista cruce. Pe altar se găseau relicvele miracolului: pocalul și vasul de împărtășanie pe care le văzusem în timpul dansului, și o raclă de argint conținând corpul și sângele lui Iisus. Reîncepeam să cred în miracolele pe care omul e capabil să le realizeze în fiecare zi. Piscurile înalte care mă înconjurau păreau să spună că nu existau decât pentru a-l provoca pe om. Și că omul nu exista decât pentru a accepta onoarea acestei provocări.

Mielul se refugiase în spatele unei bănci și am privit înainte. În fața altarului, surâzând – poate ușurat – se afla Maestrul. Cu sabia mea în mână.

M-am oprit. S-a apropiat, a trecut pe lângă mine, și a ieșit afară. L-am urmat. În fața capelei, privind cerul întunecat, a scos sabia din teacă și mi-a cerut să o țin împreună cu el. A ridicat lama și a recitat psalmul sacru al celor care călătoresc și luptă pentru a învinge:

*De-ar cădea o mie lângă tine, și zece mii la dreapta ta,
Tu nu vei fi niciodată atins.
Nici un rău nu ți se va întâmpla, nici o urgie nu va atinge cortul tău;
Pentru că le vei ordona Îngerilor tăi
Să te protejeze pe toate Drumurile tale.*

Atunci, am îngenuncheat, și mi-a atins cu lama umerii unul după celălalt spunând:

*Îi vei strivi pe leu și pe aspidă,
Îi vei avea la picioarele tale pe puiul de leu și pe dragon.*

În clipa în care a terminat de rostit aceste cuvinte, a început să plouă. Ploua și ploaia îngrășa pământul. Această apă nu se va întoarce în cer decât după ce va fi făcut să se nască o sămânță, să crească un copac, să se deschidă o floare. Ploua din ce în ce mai tare și mi-am ținut capul drept, simțind, pentru prima oară pe tot drumul Sfântului Iacob, apa care venea din ceruri. Mi-am reamintit câmpiile uscate și eram fericit pentru că, în această noapte, aveau să fie inundate. Mi-am reamintit pietrele din Léon, câmpiile cu grâu din Navarra, uscăciunea din Castilia, viile din Rioja, care astăzi aveau să bea ploaia căzând cu găleata, distilând forța cerurilor. Mi-am reamintit că ridicasem o cruce, dar că furtuna trebuie că o va răsturna din nou, pentru ca un alt pelerin să poată învăța ordinul și ascultarea. M-am gândit la cascadă, care acum trebuie că era mai puternică, alimentată cu apa de ploaie, și la Foncebadon unde abandonasem atâta putere pentru a îngrășa din nou solul. M-am gândit la toate apele pe care le-am băut din atâtea fântâni și care acum erau restituite. Eram demn de sabia mea pentru că știam ce să fac cu ea.

Maestrul mi-a întins-o, și eu am luat-o. Am căutat mielul cu privirea, dar dispăruse. Cu toate acestea, nu avea nici cea mai mică importanță: apa vie cobora din ceruri și făcea să strălucească lama sabiei mele.

EPILOG

SFÂNTUL IACOB DE LA COMPOSTELLA

De la fereastra hotelului meu, zăresc catedrala Sfântului Iacob și câțiva turiști în fața portalului principal. Studenți în costume întunecate de Ev Mediu se plimbă prin mulțime, și negustorii de suveniruri încep să-și instaleze barăcile. E dimineață devreme și, cu excepția notițelor mele, aceste rânduri sunt primele pe care le scriu pe drumul Sfântului Iacob.

Am ajuns în oraș ieri, după ce luasem un autocar ce asigură legătura dintre Pedrafita, în apropiere de Cebrero, și Compostella. În patru ore, am parcurs cei o sută cincizeci de kilometri care separau cele două orașe, și mi-am amintit de marșul cu Petrus – uneori ne trebuia două săptămâni pentru a parcurge o asemenea distanță. În scurt timp, voi ieși și voi depune pe mormântul Sfântului Iacob imaginea Sfintei Fecioare din Aparecida montată pe cochilii. Apoi, dacă e posibil, voi lua un avion ca să mă întorc în Brazilia, unde mă așteaptă numeroase treburi. Îmi aduc aminte de vorbele lui Petrus povestindu-mi că el rezumase întreaga sa experiență într-un tablou. Ideea de a scrie o carte despre ce am trăit îmi trece prin minte, dar e încă un proiect îndepărtat, și am multe de făcut acum că mi-am regăsit sabia.

Secretul sabiei mele îmi aparține, nu-l voi dezvălui niciodată. A fost scris și lăsat sub o piatră, dar cu ploaia care a căzut, hârtia trebuie să fi fost deja distrusă. E mai bine așa. Petrus nu avea nevoie să știe.

L-am întrebat pe Maestru cum de știa data la care voi sosi, sau dacă se găsea acolo de câțiva timp deja. A râs și a spus că sosise în dimineața din ajun și că ar fi plecat a doua zi, chiar dacă nu aș fi venit. Am insistat să știu cum era posibil așa ceva: nu a răspuns nimic.

La ora despărțirii, când se așezase într-o mașină care trebuia să-l ducă la Madrid, mi-a dat o mică insignă a Ordinului Sfântul Iacob al Sabiei și mi-a spus că avusesem deja o mare revelație, când îl privisem pe miel în străfundul ochilor. Totuși, cu puțin efort, poate că voi ajunge într-o zi să înțeleg că oamenii ajung întotdeauna la ora exactă acolo unde sunt așteptați.

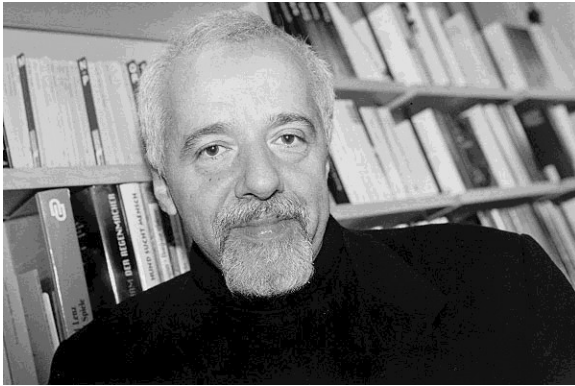
CUPRINS

<i>Prolog</i>	4
<i>Sosirea</i>	6
<i>Saint-Jean-Pied-de-Port</i>	9
Exercițiul Seminței	14
<i>Creatorul și creatura</i>	16
Exercițiul Vitezei	18
<i>Cruzimea</i>	23
Exercițiul Cruzimii	27
<i>Mesagerul</i>	29
Ritualul Mesagerului	33
<i>Iubirea</i>	36
Trezirea Intuiției (exercițiul Apei)	41
<i>Căsătoria</i>	43
<i>Entuziasmul</i>	48
Ritualul Globului albastru	52
<i>Moartea</i>	54
Exercițiul Îngropatului de viu	58
<i>Viciile personale</i>	62
<i>Cucerirea</i>	63
Respirația RAM	69
<i>Nebunia</i>	70
Exercițiul Umbrelor	74
<i>Ordinul și ascultarea</i>	79
Exercițiul Audiției	83
<i>Tradiția</i>	87
Exercițiul Dansului	90
<i>Cebrero</i>	96
<i>Epilog: Sfântul Iacob de la Compostella</i>	106

În limba română, de același autor:

Alchimistul, Editura Nemira, 1998

Veronika se hotărăște să moară, Editura Humanitas, 2000

“Pe vremea aceea, căutarea mea spirituală era legată de ideea că existau secrete, drumuri misterioase... Credeam că ceea ce este dificil și complicat conduce întotdeauna la înțelegerea misterului și a vieții...”

Când, în 1986, Paulo Coelho făcea pelerinajul Sfântului Iacob de la Compostella, încă nu știa că va reveni transformat din această călătorie.

După el, eroul acestei povestiri a păcătuit prin orgoliu. La capătul unui parcurs marcat de încercări, avea să înțeleagă în sfârșit că extraordinarul se găsește pe drumul oamenilor obișnuiți, și că adevărul este pentru toată lumea.

Creuzet pentru cărțile sale ulterioare, în special pentru Alchimistul, care i-a atras cititori din lumea întreagă, această călătorie inspirată, poetică, ne face părtași la căutarea umană și spirituală a lui Paulo Coelho.